

[Thích Cổ] Vong Ưu

Contents

[Thích Cổ] Vong Ưu	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	10
5. Chương 5	13
6. Chương 6	16
7. Chương 7	19
8. Chương 8	21
9. Chương 9	24
10. Chương 10	27
11. Chương 11	30
12. Chương 12	33
13. Chương 13	36
14. Chương 14	38
15. Chương 15	41
16. Chương 16	44
17. Chương 17	47
18. Chương 18	48
19. Chương 19	50
20. Chương 20	51
21. Chương 21	52
22. Chương 22	54
23. Chương 23	55
24. Chương 24	57
25. Chương 25	58
26. Chương 26	59
27. Chương 27	61
28. Chương 28	62
29. Chương 29	63
30. Chương 30	64
31. Chương 31	65
32. Chương 32	66
33. Chương 33	68
34. Chương 34	70

[Thích Cổ] Vong Ưu

Giới thiệu

Thể loại: Thích Cổ đồng nhân, ngược tâm, HEEdit: Nguyệt Phong Tình trạng hoàn: quyển 1 Bắc Tống, Huy Tông Trọng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-vong-uu>

1. Chương 1

Bắc Tống, Huy Tông Trọng Hòa năm thứ năm.

Dưới thời Tống thịnh vượng, Dương Châu luôn là một thành đô phồn hoa, đô hội, thành viện san sát, không ít quan to, khách quý, tao nhân, mặc khách, đều muốn đến nơi này, tập trung lại với nhau phẩm trà, đối thơ, học đòi văn vẻ.

Lúc đó, thành Dương Châu nổi danh nhất hai viện tử, một là Liễu Cừ Các, một là Tử Doanh Lâu, hai tên đều nói lên sự thanh nhã thoát tục. Bên trong lại tập trung những cô nương khuynh thành, thông thạo cầm kỳ thi họa, hát hay múa giỏi, nổi danh khắp chốn, bán nghệ không bán thân.

Nổi danh nhất phải nói đến ca nữ Lưu Oanh của Liễu Cừ các cùng vũ công Mạc Bình của Tử Doanh lâu, hai nàng một ca một múa nhưng không biết bao nhiêu vương tôn công tử hồn siêu phách tán, mong có duyên tương ngộ, lại hận chẳng thể cùng hai nàng tiến thêm một bước.

Ban đêm, tại Liễu Cừ các.

Tú bà Liễu Cừ các hôm nay được tin Tiểu Hầu Gia cùng mấy vị quan lại thân thuộc từ kinh thành để bãi yến thính khúc, liền hơn hớn chuẩn bị, cẩn thận từng ly từng tý, còn đưa cả doanh ca đầu bảng Lưu Oanh ra để tiếp rượu, hiến khúc.

Đội Tiểu Hầu Gia an tọa, mới nghe chưa được một khúc đã thấy hạ nhân hối hả chạy đến báo nàng qua phòng khách.

Đến gần mới biết là Tiểu Hầu Gia đối với cầm nghệ của nhạc công cảm thấy bất mãn, không khỏi thấy tâm như lửa đốt, lo lắng bất an. Chẳng phải nhạc công hôm nay đã là người tốt nhất ở Liễu Cừ các này rồi sao, sao lại....

Lưu Oanh một bên vẫn tiếp tục nhẹ giọng khuyên bảo hầu gia, cùng mấy vị công tử, một bên liếc nhìn mục.

Tình hình trước mắt nếu không làm Tiểu Hầu Gia hài lòng e rằng mọi việc khó êm đẹp. Nhìn mặt quý nhân càng lúc càng đen, mấy vị công tử đi theo thì càng hoành hành dữ dội không khỏi cảm thấy rối trí. Nhưng như cổ nhân vẫn thường nói, cái khó ló cái khôn, trong đầu đột nhiên nhớ tới một người, vội hỏi: “Liễu Cừ các có một nhạc công mới đến, cầm nghệ cũng không tệ, không bằng để hắn đến đây thử một lần. Chỉ là hắn mới đến, không hiểu quy củ, nếu có chỗ nào không chu toàn xin Tiểu Hầu Gia chớ trách.”

Quan lại thân thuộc của hắn một bên nghe vậy buồn cười nói: “Không nên nhiều lời vô ích như vậy, nhạc công chỉ cần cầm nghệ tốt là được, cũng không phải là muốn hắn hầu hạ gì bọn ta.”

Tiểu Hầu Gia cũng không nhịn được, chau mày nói: “Truyền hắn đến đi.”

Vừa mục mục thấy sắc mặt Hầu Gia đã bình ổn trở lại, vội vã cuống quýt truyền lệnh cho hạ nhân.

Chẳng bao lâu sau, từ đại môn bước vào một người nhạc công trẻ tuổi, một thân thanh y vải thô, tay ôm cổ cầm, tiêu sái bước vào phòng.

Nơi này từ trước vốn là tràn ngập ôn hương, diễm các, xa hoa mỹ lệ, nhưng khi y vừa xuất hiện lại mang theo cả sự trong trẻo, lạnh lùng, mang theo cả cái nhẹ nhàng phóng khoáng của làn gió đêm, khiến cho vẻ diễm lệ trong phòng cũng như mất đi vài phần nhan sắc.

Chúng nhân trong phòng nhất thời kinh ngạc, cho dù khoác trên người một thân thanh y vải thô nhưng cũng không đủ để che dấu thứ khí chất cao ngạo nhàn nhạt toát ra quanh thân, đúng là điều lạ.

Trong phòng tuy đèn đuốc sáng rực, nhưng y vẫn một mực cúi đầu, tóc đen quynh khúc xõa dài trên vai, che đi một phần khuôn mặt, khiến người nhìn vào không thể thấy được toàn bộ dung nhan.

Tiểu Hầu Gia không khỏi hiếu kỳ ra lệnh: “Ngẩng đầu lên.”

Nhạc công quả nhiên nghe lệnh ngẩng đầu, để lộ ra một dung nhan tái nhợt, diện vô biểu tình, lông mi nhất thiêu, mâu quang đen thẳm lạnh lẽo tựa hàn băng, lại toát ra vẻ cao ngạo, xa lánh.

Mọi người đều hiếu kỳ quan sát nét mặt của y, dung mạo như vậy chẳng trách có thể để lộ ra khí chất bất phàm, quả là hiếm thấy.

Nhìn hẩn gần nửa ngày Tiểu Hầu Gia mới nhẹ giọng than thở: “Dung mạo tốt như vậy, không biết cầm nghệ ra sao?”

Lời này nói ra có điểm khinh bạc, nhưng nhạc công kia vẫn lãnh đạm như trước, ngay cả một cái nhú mi cũng không có chỉ nhàn nhạt lên tiếng: “Nghe đàn khác biết.”

Nói xong liền an nhiên tự tại, đem cầm đặt lên kỷ thượng (trên bàn), phất áo an tọa, nâng tay, từ trong tay áo thanh sắc để lộ ra một đôi tay thon dài, duyên dáng. Dường như bàn tay đó chỉ vì đánh đàn mà sinh ra.

trong giây lát, tiếng đàn du dương vang lên, như châu ngọc lạc đàn, giai điệu du dương, uyển chuyển như họa nên hình ảnh cao sơn nguy nga trước mắt, đỉnh núi mây phủ, cảnh vật xanh biếc một màu. Giữa khung cảnh đó tựa như nhìn thấy thân ảnh bạch y tiên tử, ung dung gõ nhịp vang ca, nhưng phút chốc ngoảnh đầu nhìn lại chỉ còn núi cao trùng điệp, hùng tráng bi ca. Bài hẩn đang tấu là bản đàn trong ngày sơ ngộ giữa Bá Nha tử Kỳ, là khúc ca dành tặng tri âm, một khúc “Cao sơn lưu thủy.”

Giữa một nơi yến oanh, hẩn gảy lên một khúc nhạc thanh khiết như ‘Cao sơn lưu thủy.’

Tiểu Hầu Gia nét mặt tràn ngập tiểu ý, thú vị, người này quả thực rất thú vị.

Cùng đi với hẩn là một đám vương tôn công tử học vấn không thông, nghề nghiệp cũng chẳng có, suốt ngày chỉ biết bám váy vợ rồi lại ra ngoài càn rỡ. Càng đừng nói về thông hiểu âm luật, ngay đến cả hứng thú cũng là bất đồng, chỉ sợ ngay lúc này Ba Nha có tái thế mà ngồi đàn cho bọn chúng nghe chắc chúng coi cũng chẳng khác nào dung âm, ướm ngữ của chốn phong trần. Hôm nay cùng với Tiểu Hầu Gia đến đây hí khúc, chẳng quá do có y ở đây nên bọn hẩn mới nhẫn nại mà nghe hơn phân nửa khúc, nhưng rốt cuộc vẫn là kiểm chế không được.

Bực bội đứng dậy, không kiên nhẫn nói: “Chúng ta hôm nay là bồi Tiểu Hầu Gia đến đây giải sầu, người đàn một khúc nhạc chán ngắt như vậy để làm gì, không bằng tấu một khúc ‘Chẩm uyên ương’, nhượng Lưu Oanh cô nương cùng hát cho chúng ta nghe.

Những người khác một bên đều che miệng cười trộm, “Chẩm Uyên Ương” chính là một cảm khúc cực kỳ tục tiểu, miêu tả về chuyện chăn gối trên giường. Đừng nói đến việc Lưu Anh sẽ xướng khúc này, ngay cả chúng nhân ở Liễu Cừ các, kỹ viện số một Dương Châu này, cũng chẳng ai đem nhân phẩm của mình ra bán đứng để mà hát lên một khúc đó.

Nhưng thấy Tiểu Hầu Gia cũng không lên tiếng, bọn quan lại bên cạnh cũng biết thức thời mà không chen vào một câu, chỉ im lặng ngồi một bên chờ nhạc công kia phản ứng.

Nhạc công lập tức ngừng đàn, thu hồi cổ cầm, chỉ phun ra ba chữ: “Ta không làm.”

“Không đàn?” Tôn Thành Quyền đi đến trước mặt y, nhìn gần khuôn mặt nhạc công kia lại càng thêm tái nhợt, nhưng cũng lại tăng thêm vài phần tuần tú, ngũ quan tinh xảo như chạm ngọc, khiến gã trong lòng không khỏi nổi lên một chút ý xấu, cố ý khiêu khích nói: “Không tấu khúc, vậy là muốn hầu hạ ta sao?”

Nhạc công ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt, chỉ thản nhiên lặp lại ba từ kia: “Ta không làm.”

Tôn Thành Quyền trước giờ cũng chưa gặp qua người lãnh đạm như vậy, tâm một mảng tức giận, đưa tay muốn nâng mặt y lên, lại bị nhạc công kia tránh được, phốt lờ bàn tay đang đưa ra của hẩn, như trước hờ hững an tọa.

Cái này thật sự là không xem mặt mũi gã ra gì, Tôn Thành Quyền hỏa nộ bộc phát ỷ vào thân mình có chút võ công liền tung ra một chưởng hướng ngực nhạc công kia mà đánh tới.

Chỉ nghe đương một tiếng, cổ cầm đã rơi từ trên bàn xuống đất, người cũng bị một chưởng kia đánh ngã trên mặt đất.

Tôn Thành Quyền không ngờ y lại yếu ớt như vậy, ngay cả một chút phản lực trên tay cũng không có, nhất thời không khỏi sửng sốt.

Nhạc công trên mặt đất vội vàng lấy một tay ôm lấy ngực, hơi nhú mi, nhưng cuối cùng vẫn nhịn không được một trận ho khan.

Y từ trong lòng lấy ra một đực bình bằng sứ, đem một viên đực hoàn ăn vào, ho khan cũng dần dần giảm bớt. Khi y đứng lên thì biểu tình đã quay lại vẻ lãnh đạm như trước, nhưng sắc mặt lại trắng đến gần như trong suốt, hai gò má vì một trận ho vừa rồi mà có chút ửng hồng.

Tôn Thành Quyền đột nhiên cảm thấy mất hứng, khinh thường nói: “Nguyên lai là một con ma ốm.”

Ca kỹ Lưu Anh một bên đi đến, đôi mắt đẹp như quang ba lưu chuyển, khẽ mở đôi môi đầy đặn: “Tôn công tử muốn nghe xướng khúc cũng không phải là chuyện khó, chớ nóng nảy mà tổn hại thân thể. Thỉnh ngài trước tiên cứ an tọa, Lưu Anh sẽ hết sức an bài.”

Mỉ nhân đã ra lời, Tôn Thành Quyền làm sao dám không theo, sắc mặt nhanh chóng thay đổi, hướng Lưu Anh bày ra một nụ cười không chút hảo ý, rồi mới quay về chỗ ngồi xuống.

Lưu Anh thướt tha đi đến bên người nhạc công, cười hỏi: “Chẳng hay tiên sinh xưng hô thế nào?”

Nhạc công đem cầm từ dưới đất ôm lấy, vừa đưa tay phủ đi vài hạt bụi trên mặt đàn, vừa trả lời: “Cổ Văn.”

Lưu Anh nhẹ thi lễ, vẫn như trước cười nói: “Cổ nhạc công, phiền ngài đàn khúc “Vọng viễn hành” đi.”

“Vọng viễn hành” tuy là một hý khúc lưu truyền trong dân gian nhưng không hề thô tục, khúc này là do nàng đã cân nhắc đến lập trường của hai bên mà đưa ra.

Nhạc công gặt đầu, đưa tay lên đàn, bắt đầu tấu khúc.

“Tú vi thủy khởi. Tàn trang thiển, vô tự quân hồng bổ thủy. Tảo tỉnh ngưng trần, kim thê phô tiến, tịch mịch phượng lâu thập nhị.

Phong như phân phân, yên vu nhiễm nhiễm, vĩnh nhật họa lan, trầm ngâm độc ý. Vọng viễn hành, nam mạch xuân tàn tiểu quy kỵ.

Ngưng thê. Tiêu khiển ly sầu vô kế. Đăn ám trịch, kim sai mai túy. Đối hảo cảnh, không ẩm hương lao, tranh nại chuyển thiên châu lệ.

Đãi y du dã quy lai, cổ giải phóng thủy vũ, khinh quần trọng hệ. Kiến tiêm yêu, đồ tín nhân tiều tụy.”

Lưu Anh trên đài cất cao tiếng hát, da trắng môi đỏ, càng làm tôn lên khuôn mặt xinh đẹp, trên người khoác lên một thân hồng y rực rỡ, nhìn xa tựa như một áng phù vân lúc chạng vạng, khiến tâm người cảm thấy mông lung mơ hồ, không kiềm được mà mê mẩn thần tình.

Nàng quả không hổ là Dương Châu đệ nhất ca kỹ, thanh âm uyển chuyển thanh lệ, hơn thế là từng câu từng chữ thốt ra đều dùng mang theo một tình cảm vừa đúng, không giận cũng không hờn, tạo cho người nghe một cảm giác người hát đang nói lên những nỗi lòng sâu kín tận trong tâm mình.

Mà nhạc công kia quả cũng không chút bình thường, tấu khúc của y cùng một bản ‘Cao sơn lưu thủy’ vừa rồi hoàn toàn bất đồng. Cảm khúc không chỉ nhịp nhàng ăn khớp với tiếng ca mà còn mang theo một nét ưu mỹ, mang theo cả sự trong trẻo u buồn, khiến cho một khúc tương tự ly biệt không chỉ mang theo cảm giác nhớ mong hoài niệm mà còn ẩn chứa thâm tình, ngóng đợi, nhưng lại không quá bi lụy mà lại kiên cường khí khái.

Hai bên cứ như vậy phối hợp, hỗ trợ lẫn nhau, không khác mấy với vũ khúc thiên giới, nhân gian quả thật có mấy người được nghe?

Mọi người nghe như si như túy, ngay cả Tôn Thành Quyền lúc này còn hùng hùng hổ hổ cũng bị một khúc kia lay động, không ngừng vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Nhạc công cùng Lưu Anh tấu xướng hết khúc này lại đến khúc khác khiến cho chúng nhân trong phòng hài lòng mãn ý, một bên uống rượu, một bên nghe đàn, chưa phát giác sắc trời đã chuyển sáng.

Chờ Tiểu Hầu Gia cất bước, Lưu Anh mới quay về phòng mình để nghỉ ngơi, xa xa trên hành lang đã thấy một bóng dáng thanh y cao gầy, chính là người nhạc công vừa rồi. Hắn vẫn mang một biểu tình lãnh tính đậm đặc, tay ôm cổ cầm.

Vưu mù mù từ bên trong nội viện đi đến, trên tay còn cầm theo một hầu bao, đưa cho nhạc công, nói vài câu gì đó rồi đưa mắt nhìn theo hướng y rời đi.

Lưu Anh đi đến trước mặt mới cất tiếng: “Vưu mù mù.”

Vưu mù mù vừa nhìn thấy nàng đã bày ra một nét mặt vui vẻ hào hứng: “Nữ nhi hôm nay xướng thật là tốt nha, khiến Tiểu Hầu Gia hài lòng thật là tốt.”

Lưu Anh cười yếu ớt nói: “Nữ nhi cũng cảm thấy hôm nay hát thật thống khoái, nếu muốn nói tốt, chắc đa phần cũng ít nhiều dựa vào cảm nghệ của Cổ nhạc công.”

Lại không khỏi tò mò mà hỏi tiếp: “Mù mù, Cổ nhạc công kia xem ra không giống người trong chốn phong trần, sao lại lưu lạc đến chốn này?”

Vưu mù mù lắc đầu nói: “Ta cũng không biết, là hắn tự tìm đến cửa, ta thấy hắn đánh đàn cũng không tệ nên mới giữ lại.”

Lưu Anh gật đầu nói: “Cảm nghệ của hắn quả thực không phải tầm thường, nữ nhân ngày khác còn muốn tìm hắn thỉnh giáo, mù mù có biết hắn ở nơi nào không?”

Vưu mù mù có chút suy tư nói: “Hình như hắn ở trong một con hẻm nhỏ phía sau, người như vậy nhưng đáng đáp lại thật tốt, chỉ có trên người mang bệnh, tính tình lại lãnh đạm.... Nữ nhi nếu muốn tìm hắn thụ giáo cảm nghệ, mù mù sẽ tận lực giúp người an bài.”

Lưu Anh gật đầu nói: “Tạ ơn mù mù.”

Lời vừa xong đã thấy nha hoàn Tư Nhi tới đón nàng về phòng, Lưu Anh hướng mù mù nói lời từ biệt, rồi mới quay người đi vào nội viện.

Trước khi đi, nàng nhin không được quay đầu hướng Cổ nhạc công vừa rời đi mà nhìn lại. Hắn trên người mang một thân thanh y trong trẻo nhưng lạnh lùng, lông mày hư ảo tựa như không khí, thần tình trấn định, thần bí lại sâu thẳm như bóng đêm thâm trầm, lại ẩn chứa lưu quang, như xuyên thấu vào tận tâm can đối phương.

Nhìn gương mặt thất thần của chủ nhân, Tư Nhi bên cạnh cảm thấy khó hiểu mới nhẹ giọng hô một tiếng: “Tiểu Thư.”, nàng mới hoàn hồn, lắc đầu cười cười, rồi mới khoan thai bước đi.

.

2. Chương 2

Thích Thiệu Thương vì phá án mà đi đến thành Dương Châu, sau nửa tháng vất vả, hắn cuối cùng cũng bắt được tên đạo tặc đang trốn nã về quy án, tam giam trong phủ đệ của thành Dương Châu.

Đầu mục trong phủ Dương Châu luôn bội phục hắn làm việc quyết đoán, tính cách lại hào sảng phóng khoáng nên mới nhân thành công này tổ chức một bữa tiệc rượu coi như mừng công. Mọi người tại Túy Hương lâu uống đến say khướt, sắc trời cũng đã chuyển tối, tiệc tàn, không ít bổ khoái đề nghị đến thanh lâu mà tá túc một đêm, tiện thể coi như nghỉ ngơi thoải mái. Tuy là cư ngụ thành Dương Châu nhưng nói cho cùng vẫn là một đám hán tử thô lỗ, không mấy hiểu chuyện, lại khiến cho Thích Thiệu Thương khó lòng từ chối tâm ý của bọn họ.

Hắn trước đây cũng đã trải qua một thời niên thiếu phong lưu, cũng từng lưu luyến nơi phong nguyệt đa tình, chỉ là niên kỷ càng nhiều thì cái tính tùy ý, phóng khoáng, nâng chén sênh ca của thời niên thiếu cũng dần dần mất đi.

Thăm nghĩ giữa chăn nệm lả lướt. sau khi tỉnh lại phát hiện mình ôm trong tay một nữ nhân xa lạ, dày mặt điểm trang, trâm cài một bên. Dù có lắc đầu suy nghĩ mấy đi nữa cũng không nhớ đêm qua đã xảy ra chuyện gì, thật là một việc không thú vị đến cực điểm, sao lại có thể cho là một loại hưởng thụ phong lưu? Như vậy chẳng bằng cùng tri âm một bên cao đàm khoát luận, cùng nhau đối ẩm tâm tình đến hừng đông. Chỉ tiếc nơi đây không phải là kinh thành, làm sao tìm được bóng dáng tri âm.

Đã có ý muốn từ chối, hắn cùng mấy vị bộ khoái uống thêm vài chén liền cáo mệt, một mình quay về dịch quán.

Trên bầu trời minh nguyệt nhân nhạ, kim tinh thưa thớt, bóng đêm tựa như một bức màn dày đặc bao phủ khắp nhân gian.

Thích Thiếu Thương bước qua chiếc cầu cẩm thạch cong cong trên bờ sông Dương Châu, đưa mắt nhìn ra xa chỉ những cảnh liễu rũ buông mình trên dòng nước nhấp nhô, khẽ lay động trong từng trận đông phong, dường như có vài phần trầm luân, vài phần hư ảo, vài phần cố chấp, lại tựa như mang theo cả sự cao ngạo, lãnh đạm.

Cảm giác này rất quen thuộc, nó gợi cho hắn nhớ đến một người, một người làm cho hắn hận, làm cho hắn bội phục, lại làm cho hắn kinh ngạc, lại làm cho tâm hắn không khỏi giao động. Người đó cùng hắn là tri kỷ, người đó cũng vì truy cầu quyền thế mà phản bội lại hắn, giết hết những huynh đệ thân tín bên người, là người đã cùng hắn thiên lý truy sát, người chết ta sống.

Là tri kỷ nhưng cũng là cừu nhân lớn nhất, huyết hải thâm thù, cùng nhau dày vò, cùng nhau tranh đấu, để đến khi thắng lợi một kiếm kia lại không thể buông xuống để chấm dứt mối hận trong lòng. Hắn và y đã từng quen biết, đã từng một lần đối ẩm đêm khuya, một khúc đàn, một thanh kiếm, ta vì người âm tấu. Hắn tưởng rằng hắn hận y thấu xương, tưởng rằng giết y ngàn lần không đủ, tưởng rằng có thể đem xương cốt y nghiền thành tro bụi mà cúng bái vong linh huynh đệ. Nhưng khi kiếm phong thật sự hướng về phía người kia, trong lòng hắn chỉ có chữ, 'sợ'.

Sợ cái gì? Rất khó để dùng ngôn từ mà giải thích, nếu truy vấn đến cùng chỉ có thể nói nom na là: những ký ức giữa hắn và người kia là vô pháp xóa bỏ, cứ như vậy mà khắc sâu vào tâm trí hắn, cứ như vậy, sinh mệnh của người đó như trở thành một cấm địa trong lòng hắn, cho dù chỉ là một chút cũng mong muốn dừng lại tại một đêm kia, dừng lại trong khoảng thời gian bất biến. Vậy thử hỏi làm sao có thể khiến hắn tự tay bóp chết đi cái ký ức đó? Đó là một sự sợ hãi chẳng khác nào đứng trước cái chết.

Tâm tư quay về, Thích Thiếu Thương mới phát giác mình đứng bên cầu đã lâu, gió lướt qua đuôi lông mày, tâm cũng không kiềm nén được mà có chút giao động, vừa quay người định bước đi bên tai đột nhiên vang lên một trận tiếng đàn, thanh âm nhẹ nhàng lưu chuyển, nghe vào quả thực rất êm tai.

Thích Thiếu Thương vừa nghe qua cả người không khỏi ngây dại, nội tâm lại đột ngột nổi lên một trận kích động. Khúc này một năm trước hắn đã nghe qua. Giữa đầy trời cát vàng ngày đó, trong Kỳ Đình Tửu quán có một người vì hắn tấu lên hý khúc, cùng hắn múa kiếm, ẩm rượu đến bình minh. Lúc này nghe được, tuy rằng không phải là thanh âm của cùng một loại nhạc khí như ngày đó, nhưng xác thực khúc đàn này hắn đã từng nghe qua.

Bên tai lắng nghe tiếng đàn mà bước tới, bước xuống bậc kiêu, đi qua con đường lát đá, dọc theo phố phường, cảm âm như ngay phái trước rồi lại phẳng phất như lùi xa, khi thì vang vọng, khi lại mông lung, nhưng Thích Thiếu Thương tâm không khỏi thất chặt, theo tiếng đàn lên xuống mà cảm thấy bất an.

Chân vừa bước vào ngõ nhỏ, đưa tai lắng nghe thì tiếng đàn bỗng nhiên ngưng bật, không gian phút chốc chìm vào trong màn đêm tịch mịch.

Thích Thiếu Thương dừng cước bộ, tiếng đàn như là vẫn còn quanh quẩn bên tai hắn, chắc chắn là phát ra từ hướng này nhưng hắn không thể nhận ra từ gian nhà nào truyền đến. Xoay người quan sát trái phải, trước mặt hiện ra những dãy phòng ốc san sát, dường như cũng không có kiểu dáng gì sai biệt quá lớn, nhìn sao cũng không tìm ra được một điểm đặc biệt.

Là hán sao? Có thật là hán không? Không có khả năng, hán đã thất tung từ lâu, không thể nào lại tương ngộ giữa thành Dương Châu này. Thích Thiều Thương tự cười giễu chính mình, không khỏi hồi tưởng về Kỳ Đình một đêm cùng cầm khúc mà người đó đã tấu, mặc dù chính mình cũng không muốn thừa nhận nhưng trên đời này cũng không phải chỉ mình hán mới biết khúc đó. Dương Châu nhạc công nhiều không đếm xuể, dân chúng lại yêu thích âm luật, đêm khuya có người đàn lên một khúc cũng không phải là điều gì kỳ lạ, chẳng qua là do mình quá mửa mẫn cảm mà thôi.

Ánh trăng chiếu lên thân thể tạo thành một cái bóng nghiêng nghiêng trên mặt đường u tối, hán chậm rãi di động cước bộ rồi đi, bóng lưng ngày càng nhỏ cho đến khi tiêu thất vào màn đêm.

Ngay chỗ hán vừa rời đi, cách hai khoảng sân nhỏ, một người thanh y thư sinh ngồi đối diện với cầm huyền. Hán chậm rãi rời tay khỏi cổ cầm, nhìn vết đứt trên ngón tay giữa lại nhìn đến cầm huyền trong suốt đã đứt đoạn. lắc đầu cười khổ.

Quả nhiên không thể đàn lại một khúc đó, đàn một lần liền đoạn (đứt ngang) một lần.

Nam tử ngẩng đầu, ánh trăng trắng bạc phủ lên khuôn mặt tuấn mỹ, làm nổi bật lên đôi con ngươi đen thẳm tĩnh lặng, phản chiếu không tới ánh sáng, tựa như một ám đẩm thâm sâu tịch mịch, khiến vô luận là ai cũng không thể nhìn thấu.

Một giọt máu đỏ tươi rơi trên mặt đàn, hán thướt dài, khoe môi khẽ nhếch, sắc mặt hiện lên vô tận cao ngạo, cũng vô tận tịch mịch.

Thích Thiều Thương cảm thấy rất buồn bực, hán không biết vì sao Tiểu Hầu Gia lại muốn mời hán đến dự tiệc, cho dù đều là đồng hương từ kinh thành đến nhưng hán cùng Tiểu Hầu Gia chưa từng có giao tình. Cũng chưa từng nghe qua Lục Phiến Môn cùng Tiểu Hầu Gia có cái gì thâm giao (Con rể của Lục Phiến Môn mù..). Nhưng thân đang ở công môn, đối phương lại chủ động mời nên cũng không có lý do gì để từ chối, chỉ biết mang theo một bụng nghi hoặc đến tham gia yến tiệc.

Yến hội diễn ra tại Uất Trì biệt Uyển của Hầu Gia tại phủ Dương Châu. Tuy nói là biệt uyển, nhưng khí thế lại vượt trội hoàn toàn so với phủ đệ của mấy quan viên địa phương, chỉ là bên trong bố trí vô cùng thanh nhã, cũng không quá xa hoa phô trương.

Vừa tiến vào phủ, đã có hạ nhân đưa hán ngồi vào bàn tiệc. Thích Thiều Thương cẩn trọng đưa mắt nhìn quanh, trừ bỏ Tiểu Hầu Gia đang ngồi ở vị trí thượng tọa, thì xung quanh toàn là khách nhân, thân mặc gấm lụa theo hoa, xem ra cũng là con cháu các quan lại quanh vùng.

Những người đó hán không quen biết, cũng lười không muốn làm quen, nhưng sự có mặt của hán lại không thoát khỏi ánh mắt hiếu kỳ của những người xung quanh.

“Các hạ là Cửu hiện thần long Thích Thiều Thương?” Có một người đến trước mặt hán hỏi.

” Đúng, nhưng hiện tại ta là bộ đầu phủ Lục Phiến Môn, đó là danh hiệu trước đây, cũng ít khi nhắc lại.”

“Giữa Kim loan điện người cùng Cố Tích Triều một trận tranh đấu, chấn động một thời, không nghĩ các hạ lại còn trẻ tuổi như vậy.”

Đang nói, phía trước đột nhiên rơi vào trầm mặc, nguyên lai là Tiểu Hầu Gia đang đi tới bàn trên, người nọ vội vàng dừng câu chuyện quay lại chỗ ngồi, Thích Thiều Thương cũng ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Chỉ thấy ngồi trên ghế chủ tọa là một nam tử tuổi chừng hai hai, hai ba. mày kiếm mắt phương, nét mặt dù không giận dữ cũng nhân nhật tảo ra thứ khí thế bá vương, toàn thân lại tràn ngập quý khí. Quả là Tiểu Hầu Gia, lúc ở kinh thành đã nghe nói y khí độ bất phàm, quả là lời đồn không ngoa.

Tiểu Hầu Gia đầu tiên là đưa mắt nhìn Thích Thiều Thương, mỉm cười: “Ở kinh thành từng nghe danh Cửu Hiện Thần Long, ngưỡng mộ đã lâu, chỉ là chưa có cơ hội tương ngộ, mấy ngày gần đây ta du ngoạn Dương Châu, nghe nói Thích Đại hiệp cũng ở nơi này, nhịn không được mới mạo muội mời ngài đến đây. Thích đại hiệp hôm nay là khách quý của bốn hầu, xin người cứ tự nhiên mà tận hứng, không cần khách sáo.”

Thấy Tiểu Hầu Gia trước mặt nói năng hữu lễ, không để lộ ra chút kiêu căng ngạo mạn, Thích Thiều Thương cũng liền bỏ sự nghi ngờ sang một bên, trả lời: “Thích mỗ chỉ là một người thất phu, khó đảm đương được

hư danh đó, nay tuy đã đầu nhập công môn, nhưng người giang hồ vẫn là người giang hồ, nói cho cùng cũng chỉ là một kẻ thô nhân.”

Tiểu Hầu Gia không khỏi nâng chén tán thưởng: “Thích Thiều Thương không hổ là Thích Thiều Thương, vô luận ở nơi nào cũng không giấu nổi hào khí. Chung này ta kính một vị đại hiệp giang hồ.”

Thích Thiều Thương cũng vui vẻ nâng chén, cùng hân cộng ẩm. Trong lúc nhất thời, khách và chủ kính nhau liền bốn, năm chén, sau đó Tiểu Hầu Gia mới buông chén rượu nói: “Rượu vào phải có thêm thanh âm mới tăng thêm phần hứng thú, đêm nay không thể không có nhạc.” Phất tay áo ra lệnh cho hạ nhân bên người: “Vưu mù mù, nhạc công không phải bà đã mời tới rồi sao? Truyền hân vào đây đi.”

Mệnh lệnh nhanh chóng được truyền xuống phía dưới, không bao lâu sau, một nhạc công tay ôm cổ cầm, bước chân nhẹ nhàng không chút tiếng động từ từ xuất hiện, một thân thanh sam trường bào, tay áo theo gió lay động, phong thái lãnh ngạo, bất phàm.

Thích Thiều Thương một khắc cũng không thể rời mắt khỏi người thanh y thư sinh đang từng bước tiến qua thủy tạ, nhìn cho đến khi y bước qua hân, an tọa giữa bãi đất trống dùng làm nơi tấu đàn. Hân tuy vẫn cố giữ một nét mặt ung dung, thản nhiên nhìn về phía người nam tử kia, nhưng trong lòng từ lâu từ lâu đã như sóng cuộn bể khơi, kinh ngạc đến cực điểm.

Lâu như vậy không gặp, người vẫn thủy chung không hề thay đổi, vẫn là một thân thanh sam trường bào phiêu dật thoát trần, Cổ Tích Triều, quả thật là người. Nhạc công? Ta có nghĩ cũng nghĩ không ra người lại dùng nghề này để mưu sinh.

3. Chương 3

Cổ Tích Triều một đường thản nhiên bước đi thu hút không ít ánh mắt của chúng nhân, quan khách, nhưng chính y lại như một kẻ vô tri vô giác. Thản tình trên mặt vẫn giữ nguyên một biểu cảm lãnh đạm, cao ngạo, nhìn cũng không nhìn, tựa như mọi xa hoa, diễm lệ đang bày ra trước mắt đối với y chỉ là một thoáng phù du, không hề có chút giá trị, ngay cả một cái liếc mắt để dành cho nó cũng là không đáng.

Nhìn khuôn mặt một chút biểu tình sợ hãi cũng không có trước mắt, Thích Thiều Thương vạn phần không khỏi hồ nghi, Cổ Tích Triều có hay không thấy được nguy cơ trước mắt. Trong trí nhớ của hân về y cho đến bây giờ vẫn y như vậy, vẫn thản thái phi dương, nhàn nhạt tỏa ra một khí thế bức nhân, lại tựa như một pho tượng Bồ Tát cao cao tại thượng trong miếu thờ không màn nhân gian thế sự, một khí chất như vậy quả thật vô cùng hiếm gặp. (Ta thấy lão Thích ca vợ mình hơi quá ==)

Tiểu Hầu Gia khòe mắt vẫn liếc nhìn Thích Thiều Thương, nhưng ngoài miệng lại nói với Cổ Tích Triều: “Cổ nhạc công, hôm nay có khách quý từ Lục Phiến Môn ở kinh thành đến đây. Lần trước một khúc ‘Cao sơn lưu thủy’ bị cắt ngang giữa chừng quả thật quá mức đáng tiếc. Không bằng lần này người hãy đàn đoạn tám của bản ‘Cao sơn lưu thủy’, là đoạn khi Bá Nha cùng Tử Kỳ tri âm tương ngộ, cho chúng ta hảo hảo thưởng thức một lần.

Cổ Tích Triều cũng không trả lời, tựa như cúi đầu nhận mệnh, bàn tay vượt qua huyền cầm, ngưng thần tĩnh trí. Ngón tay khẽ động, nhạc âm trầm bổng liền truyền ra, chỉ là đối với những kẻ luận thông âm luật liền thấy không khỏi kinh ngạc, bởi vì khúc đàn không phải là ‘Cao sơn lưu thủy’, mà lại là danh khúc ‘mai hoa tam lộ’.

Tiểu Hầu Gia liếc mắt, lạnh lùng nhìn Cổ Tích Triều nói: “Cổ nhạc công, khúc này tuy đẹp nhưng lại không phải là ‘Cao sơn lưu thủy’. Lê nào người cho rằng chúng ta không hiểu âm luật nên không muốn đàn cho chúng ta nghe?”

Lời này thốt ra là có ý trách tội, nhạc công kia vô phép vô tắc hành động theo suy nghĩ bản thân, muốn xử phạt y hân đơn giản chỉ cần một câu nói.

Cố Tích Triều lập tức đình hời nhạc khúc, ngẩng đầu nhìn thẳng Tiểu Hầu Gia, không nhanh, không chậm lên tiếng: “Làn điệu chính là do từ tâm mà ra, có tâm là điều kiện tốt nhất để thể hiện nhạc khúc. Hôm nay Cố Văn trong lòng không có Bá Nha, Tử Kỳ, nếu miễn cưỡng đánh ra cũng chẳng khác nào một cầm khúc tầm thường. Tiểu Hầu Gia cùng các vị khách quý đây đều là những người cao nhã, Cố Văn sao có thể dùng thứ thanh âm tầm thường đó để bồi các vị. Đương nhiên khi nào tâm tình hòa hợp, Cố Văn nhất định sẽ tấu khúc đó mời các vị thưởng thức.” Lời hắn nói ra dù nghe thế nào cũng mang ý châm biếm, nhưng với thái độ đó lại làm cho người khác không thể bắt bẻ.

“Mồm miệng thật tốt, ý tứ cũng không tồi.” Tiểu Hầu Gia nghe vậy cũng không giận lại cười, ánh mắt cũng dẫn ra một tia tiếu ý.

Thích Thiệu Thương một bên tâm không khỏi rung động, Cố Tích Triều vốn là một kẻ thông minh, người như vậy ăn nói cũng vô cùng lưu loát, mà chính mình trước đây cũng đã từng thử qua bản lĩnh của y. Nhưng dường như Tích Triều cũng không nhận ra hắn, ngực đột nhiên có một loại cảm giác mất mát.

Lại nghe Tiểu Hầu Gia ở một bên nói: “Không đàn ‘Cao sơn lưu thủy’ cũng được, ta đây từng nghe ở Tây Vực có một khúc nhạc được gọi là Hạo Không, do đệ nhất nhạc sư Tây Vực là Hách Bác Trác vọng nguyệt (ngắm trăng) trong đêm rằm mà sáng tác thành. Hôm nay minh nguyệt vừa lên, ánh trăng trải khắp, rất phù hợp để tấu một khúc đó.”

Cố Tích Triều nâng mi, đưa mắt nhìn hắn, đôi con ngươi hắc bạch phân minh lại như có quang mang lưu chuyển, trong trẻo như bầu trời không mây. Y vẫn dùng âm điệu từ tốn, mà lãnh nhiên lên tiếng: “Đó là một khúc giành cho hồ cầm, không phải là dành cho cổ cầm, Tiểu Hầu Gia là người luận thông âm luật như vậy, lẽ nào lại muốn làm khó một nhạc công nho nhỏ?”

Tiểu Hầu Gia cười lạnh nói: “Khúc đó mặc dù không dành cho cầm khúc, nhưng cũng không phải là đàn không được. Ta chỉ cần nghe, cũng không có yêu cầu phải thật hoàn hảo, cái này có thể gọi là làm khó sao?”

Cố Tích Triều thùy hạ mi mắt, nhìn cổ cầm trước mặt, vẫn một mực lãnh đạm nói: “Xin thứ lỗi cho Cố Văn ngu dốt, đàn không được.”

Mọi người này giờ vẫn xtheo dõi hai người đối thoại. lúc này cũng nghe ra lãnh ngữ chống đối trong lời nói của y, nhất tâm đều chờ Tiểu Hầu Gia nổi giận. Nhưng ngoài ý muốn của họ, Tiểu Hầu Gia hết lần này đến lần khác đều không nổi giận, lúc này lại quay qua đối mặt với Thích Thiệu Thương: “Thích đại hiệp có từng nghe qua cổ sự thái tử đàn chặt tay nhạc công tặng Kinh Kha chưa?”

Theo Chiến Quốc viết lại, Thái tử Yển Đan do muốn mời Kinh Kha giúp hắn hoàn thành nhiệm vụ ám sát Tần vương, trước tiên đem ngói ngọc lưu ly, cùng kim tiền cho hắn ném chơi, sau đó lại chặt đầu thiên lý tuần mã cho hắn nhắm rượu, cuối cùng chỉ vì một lời khen “Tay đẹp” của Kinh Kha đối với người nữ công đánh đàn, thái tử liền chặt tay nàng dâng trước mặt Kinh Kha làm lễ vật.

Tuy rằng có biết đến cổ sự đó, nhưng Thích Thiệu Thương quả thực chưa từng tỉ mỉ nghe qua, kinh ngạc mà nhìn về phía Tiểu Hầu Gia, chỉ nghe hắn tiếp tục nói: “Thích đại hiệp nhìn xem, bàn tay của vị nhạc công này có thể so với nữ nhạc công trong cổ sự kia không?”

Tay của Cố Tích Triều đang đặt trên cầm huyền, cốt cách thon dài tú lệ, màu da sáng trắng lại mang thêm vài phần tái nhợt, vừa nhìn liền biết có khả năng tạo thành những gia âm mỹ lệ. Đồng dạng với bàn tay của nữ nhân kia đều khiến người động tâm, vì vậy mà mới bị chặt bỏ làm bảo vật dâng tặng.

Thích Thiệu Thương thu hồi ánh mắt, bình tĩnh nói: “Kinh Kha có can đảm giết Tần, là một anh hùng chân chính, nhưng chuyện đó là sự thất bại theo hắn suốt cuộc đời. Một quân vương lại dùng máu tanh để thu phục nhân tài, sao có thể được coi là minh chủ? Nếu Thích mỗ được ban tặng một món quà như vậy, cũng sẽ không kiên nhẫn mà quay đầu rời đi.”

Chỉ bằng vài câu nói, hắn đã nói rõ quan điểm, lập trường của mình, lại càng cắt đứt ý nghĩ muốn tặng tay của Tiểu Hầu Gia, khiến mọi người bên ngoài đang chăm chú lắng nghe cũng không khỏi âm thầm thở ra một hơi. Thật sự chẳng ai muốn trong tiệc rượu lại phải thấy cảnh chặt tay, đoạn chân, máu chảy đầm đìa. Hoàn cảnh đó chẳng phải khiến người ngay cả thức ăn cũng không thể nuốt vào nổi, làm sao có thể mà an nhiên, vui vẻ thưởng thức yến tiệc.

Tiểu Hầu Gia vẻ mặt tiếc hận nói: “Thích đại hiệp quả là nhân trung long phụng, đáng tiếc bản vương tính tình bá đạo, từ xưa muốn thành đại sự đều không ngại hy sinh người khác. Nếu không thể quyết đoán, tâm không sắc bén làm sao có thể thành đại sự?”

Thích Thiếu Thương trong lòng thầm thở dài, những lời này trước đây Cố Tích Triều cũng đã từng nói qua. Một đường thiên lý truy sát, y đồ trang, hủy thành, ngay cả lão ấu, y đều một đao giết chết cũng không chớp mắt, chẳng qua là vẫn dựa theo một quan niệm kia: “Nhất tướng công thành vạn cốt khô.”

Liên nghiêm mặt nói: “Đạo bất đồng bất tương vi mưu, Thích mỗ vốn không phải là vương gia, nan cái biến.”

Tiểu Hầu Gia cười nói: “Thích đại hiệp vô luận là bằng hữu hay địch nhân, đều là một đối thủ rất đáng tôn trọng. Điểm ấy không phải ai cũng có thể có được.”

Hắn tuy một mặt tán thưởng Thích Thiếu Thương nhưng vẫn nhất mực không buông tha cho nhạc công kia, cười lạnh nói: “Cũng không phải là ta muốn gây sự với ngươi, chỉ là Hầu gia phủ có quy củ của Hầu gia phủ. Ta cho ngươi thêm một cơ hội, ngươi đàn ta sẽ bỏ qua, coi như không có chuyện gì xảy ra, không đàn sẽ cứ y theo quy củ mà làm.”

Cố Tích Triều còn chưa trả lời, Thích Thiếu Thương đã đứng lên nói: “Thích mỗ trong đời không thích nhất chính là nhìn thấy máu tươi (ừ, đặc biệt là máu cầu dzợ cảnh nữa làm sao ảnh thích được.), cũng rất khâm phục những người luôn giữ vững chính kiến của mình. Hôm nay đã đến đây dự yến, ta thực sự không thích nhìn thấy những việc làm cho bản thân cùng những người khác mất hứng. Chi bằng để Thích mỗ múa kiếm, thay vị nhạc công kia bồi tội với mọi người.”

Giữa đình múa kiếm, nếu muốn nói không tốt cũng phải xem kẻ vừa nói là ai. Nếu chỉ là một mãi võ sơn lâm bình thường thì không nói làm gì, nhưng lời đó lại thốt ra từ miệng Thích Thiếu Thương lại mang theo một tầng ý nghĩa khác, nhượng người nghe không khỏi thấy tâm dâng lên một phần kính nể.

Tiểu Hầu Gia kinh hỉ gật đầu: “Có thể được chiêm ngưỡng kiếm pháp cầu Thích đại hiệp, thật có may mắn nào bằng, nói gì là không được?”

Thích Thiếu Thương mỉm cười, đứng dậy đi đến bãi đất trống, kiếm đặt ngang trước mặt, một tác rút ra đều mang theo kiếm phong âm hàn, tỏa ra quang hoa làm lóa mắt mọi người, Hắn vừa nhấc tay, trường kiếm nhằm khoảng không mà chém tới, tựa như giao long đang thét gào trong gió.

Giao long toàn thân ngân giáp, quang hoa lưu chuyển, đột nhiên đâm mình bơi lội, lại như tức thời bay lên, trái phải trên dưới, tựa như quanh quẩn bên người Thích Thiếu Thương, phảng phất tựa thần long hộ thể.

Bộ pháp của Thích Thiếu Thương tinh diệu không gì sánh bằng, điểm, băng, thứ, liêu, quả, phách, vân, mặt, trong kiếm pháp của hắn đều vô cùng nhuần nhuyễn. Kiếm vũ của hắn tràn ngập sự bá đạo, mạnh mẽ, nhưng cũng không kém phần uyển chuyển, mềm dẻo, tựa như một loài cây cỏ thẳng người trong gió, kiên cường, sắc bén, cho dù trước cuồng phong bạo vũ, cũng không hề mảy may cúi đầu, tổn thương.

Cố Tích Triều một bên quan sát mọi người đang đắm chìm trong điệu kiếm vũ của người kia đến không chớp mắt, khóe miệng khẽ nhếch, đôi mắt sâu thẳm nhìn vào cầm huyền trước mặt, yên lặng một chút rồi nhẹ nhàng nâng tay, từng ngón tay bạch ngọc lướt nhẹ trên cầm huyền.

Cầm khúc trong trẻo như lưu thủy, như hòa cùng kiếm phong mà uyển chuyển lên xuống, trong thanh âm dường như ẩn tàng cả ánh trăng u tình, lững lo treo giữa thính không mà chiếu rọi nhân gian. Dưới ánh trăng có người ca si, có kẻ vũ cuồng, vui vẻ, khoái hoạt.

4. Chương 4

Nhạc thanh hòa hợp, Tiểu Hầu Gia ngồi một bên ý vị thâm trường cười nói: “Hạo Không, quả nhiên là hảo khúc.”

Thích Thiếu Thương loáng thoáng nghe được lời cầu hấn không khỏi giật mình. Nguyên lại, tại Kỳ Đình Tử Quán đêm đó, Cổ Tích Triều là đàn một khúc Hạo Không do cầm sư đệ nhất Tây Vực sáng tác, thảo nào lại ưu mỹ đến vậy. Cũng không trách được y ba đầu tại sao lại cự tuyệt không đàn. Khúc này như một bản dạo đầu cho bao nhiêu bi thống, cừ hận giữa hấn và y.

Tâm dù tràn ra trăm mối tư lự, nhưng cước bộ của Thích Thiếu Thương vẫn Vô cùng bình ổn, nhẹ nhàng tựa đạp lên thất tinh thái vân (áng mây), phiêu hốt vô định, trong tay kiếm phong vẫn không ngừng đâm tới, mỗi chiêu mỗi chiêu đều mỹ lệ, kéo theo một dải ngân sắc quanh thân không ngừng lạc khởi, phiêu chuyển.

Năm đó tại Kỳ Đình tử quán, sa trường nhẹ buông, mềm mại tựa cánh bướm. Khi hấn xoay người múa kiếm, giữa tầng tầng lụa mỏng theo gió lay động, thu vào tầm mắt là bóng dáng một người, thấp thoáng hư ảo. Bên tai vang vọng một tiếng đàn, bước chân phiêu hốt như đạp trên tầng mây, ánh mắt vẫn dõi theo dung nhan của người, một đôi mắt trong trẻo như khắc sâu vào lòng, khóe miệng khẽ nhếch thành một độ cong tuyệt mỹ, trên làn da trắng điểm điểm một chút thoáng hồng. Đêm đó một khúc hồ cầm, người vì hấn mà tấu, giữa khói sương hư ảo, ngón tay lướt trên cung đàn, tựa như hòa cùng ánh trăng mê bàn đồ xuống (ánh trăng mê bàn đồ xuống: nghĩa là ánh trăng vì mê nghe âm khúc đó mà đổ xuống á.)

vẫn còn nhớ rõ hấn vận công trong tay, kiếm chém ra liền khéo léo mở ra những chiếc nắp dày chặt tử dưng (thùng rượu) đã phủ đầy bụi, vẫn nhớ rõ hương rượu đêm đó rượu chảy qua cổ họng, nóng như hỏa thiêu hỏa liệu (như thiêu như đốt), vừa vào bụng liền tràn đến tứ chi bạch hải, rồi xông thẳng lên đỉnh đầu, làm cho đầu óc trong thoáng chốc tràn đầy yên hà vân vụ. Vẫn nhớ rõ vẻ mông lung trong ánh mắt của y, trường mi khép lại che đi một thoáng mê mờ trong mâu quang như thủy.

Ngay đêm đó, dung nhan người phẳng phát tựa đục thủy u lan, không chút khoan nhượng mà thấm đau vào lòng hấn, khiến cho hấn sau này nhớ lại tâm liền không khỏi giao động. Mà sau đó Cổ Tích Triều lại phản bội, cùng hấn thiên lý truy sát, một đường xương khô lót dưới vó ngựa, huyết tinh thấm đầy mặt đất, nhưng cái cảm giác trong mỗi lần nhớ lại đó cũng không mất đi mà lại còn đan xen với cừ hận, quả thật đã biến thành một thứ xúc cảm vô cùng đáng sợ. Tựa như có thể làm người khác không thể hít thở, mang đến một áp lực mà bản thân hấn vô pháp gánh chịu.

Một bên là cảm giác đã khắc sâu trong lòng, một bên là cừ hận không thể buông bỏ, bên nào nhẹ bên nào nặng? Tri kỷ và cừ nhân, đâu mới là người kia? Không có đáp án, đến bây giờ Thích Thiếu Thương cũng không có đáp án.

Giai điệu càng ngày càng nhanh, càng ngày càng cao, dưới mười ngón tay linh động vẫn không ngừng lướt trên cầm huyền, có thể nghe ra thanh âm rung động, ngân vang trong khoảng không.

Chỉ nghe “ba” một tiếng, cầm huyền đứt đoạn cuộn lại một góc. Một khúc chưa kết đã bị đứt đoạn giữa chừng, kiếm phong cũng vì vậy mà đình chỉ giữa khoảng không.

Cổ Tích Triều lạnh lùng mỉm cười, thương tích do dây đàn đứt trên ngón tay lần trước còn chưa lành đã lần thứ hai chảy máu, tiên huyết từng giọt từng giọt nhỏ lên mặt cầm, tiên diễm đến chói mắt, lại phẳng phát tỏa ra một thứ không sắc quý dị.

Y trầm mặc ngồi yên một lúc, rồi nhẹ nhàng thở dài, ôm cầm đứng dậy nói: “Một khúc đã hoàn, cầm huyền cũng đứt, Cổ Vãn cáo từ.”

Nói xong, quay người rời đi, thanh y cùng mớ tóc quăn dài trong bóng đêm nhẹ nhàng lay động, rất nhanh liền vô tung vô ảnh.

Đối với nhạc công mà nói, đàn đứt biểu thị cho một tai họa sắp đến. Bởi vậy đàn vừa đứt, y liền xoay người rời đi, cho dù là Tiểu Hưu Gia cũng không có lý do để ngăn cản.

Tiểu Hưu Gia không khỏi than thở: “Đáng tiếc, một khúc nhạc hay như vậy lại không thể nghe đến cuối cùng.”

Thích Thiếu Thương thu kiếm nói: “Trên đời không có việc gì là thập toàn thập mỹ, có thể nghe được đã là tốt, hà tất phải thở dài khi ngắt ngang.”

Tiểu Hầu Gia gật đầu khen: “Lòng dạ của Thích đại hiệp, bốn hầu đây bội phục.”, tiếp tục cười nói: “Nhạc công kia quả thực rất thú vị, hồ cầm âm điệu cao vút, cổ cầm lại mang âm điệu trầm thấp. Nếu muốn chuyển từ âm khúc của hồ cầm sang cổ cầm, những âm cao đều phải tùy thời mà giáng âm. Cự nhiên một người tinh thông nhạc lý như hần hết lần này đến lần khác đều đi ngược lại đạo lý này, đều là dùng cổ cầm diễn tấu những âm sắc cao vút, đàn không đứt mới là chuyện lạ a.”

Thích Thiếu Thương nghe hần giải thích, mới sáng tỏ vài phần. Cố Tích Triều hần là cố ý muốn giấu đi tài nghệ của mình sao? Không có khả năng, y là một kẻ rất biết nhìn thời cuộc mà hành sự, nhưng lại không thể che được khí thế cao ngạo của bản thân. Chỉ có y hành động luôn thâm sâu khó dò, do đó, hành động vừa rồi có lẽ không có gì là kỳ quái mà ngược lại rất bình thường.

Quay về chỗ ngồi một chút cho có lệ. liền lấy cơ ngày mai có công sự cần xử lý sớm mà cùng Tiểu Hầu Gia cáo từ.

Ngày trước Cố Tích Triều mang thương tích trên người vẫn chưa lành liền không từ mà biệt, biến mất cả nửa năm trời. Cho dù Thiết thủ có ra sức tìm kiếm tung tích của y vẫn là biệt vô âm tính, quả là đã hao tổn không ít tâm lực. Hiện tại, Thích Thiếu Thương hôm nay trùng hợp gặp mặt có thể nào dễ dàng buông tha? Từ khi Cố Tích Triều rời đi, hần trong lòng một mực suy nghĩ làm sao để gặp mặt, còn tâm trí đâu mà ngồi lại yên hội.

Vừa ra khỏi Uất Trì biệt phủ, phía sau mặc dù không có chút động tĩnh, nhưng lại mang theo một bầu không khí kỳ dị, trực giác nhiều năm trên giang hồ nói cho hần biết có kẻ dùng khinh công phía sau theo dõi. Thích Thiếu Thương mỉm cười, cũng không để ý tới, một đường đi thẳng về dịch trạm.

Thích Thiếu Thương vừa bước qua cửa đã đụng ngay Tào bổ đầu, liền kéo hần qua một bên nói: “Tào bổ đầu, ta cần người hỏi thăm chút chuyện.”

Tào bổ đầu là người thích nhất ngồi nghe ngóng những chuyện trong phố phường, trà trà vào dân gian, tính cách lại vô cùng hào sảng, vừa nghe hần nói liền vỗ ngực vui vẻ: “Thích đầu mục cứ nói, nơi khác chỗ đây không dám nói, chứ thành Dương Châu này trên mặt đất, nhai đạo, hẻm nhỏ, trà quán, khách điểm, những chuyện có thể nghe ta đều nghe được, có thể tìm ta cũng tìm được.”

Thích Thiếu Thương biết việc này đối với hần không hề khó, mới mỉm cười nói: “Phiền người giúp ta hỏi thăm một người nhạc công tên gọi Cố Văn, y đánh đàn tại một kỹ lâu do tú bà họ Vuơu chủ quản.”

Tào bổ đầu tâm không khỏi vui vẻ, kỹ quán chẳng khác nào sân sau nhà hần, liền gật đầu chấp thuận: “Chuyện này không có gì khó, ngày mai ta nhất định hỏi tin lại cho người.”

Thích Thiếu Thương sau khi cúi đầu tạ ơn liền nhanh chóng trở về phòng, chỉ thấy hần thổi tắt ngọn nến vẫn đang cháy sáng trong phòng, thay áo đi ngủ.

Qua chừng nửa canh giờ, cửa sổ sau phòng Thích Thiếu Thương liền chỉ nha một tiếng nhẹ nhàng mở ra, một người từ trong phòng im lặng nhảy ra, trầm mặc quan sát bốn bề một chút rồi di động cước bộ, vội vã rời đi.

Người này đương nhiên là Thích Thiếu Thương lúc này vừa giả bộ lên giường đi ngủ. Nguyên lai hần cảm thấy phía sau có người theo dõi, liền lường trước trong yến hội đã có kẻ nhận ra thân phận của Cố Tích Triều, để có thể gặp mặt y mà không có người quấy rầy, một bên nhờ Tào bổ đầu hỏi thăm tin tức làm đối phương an tâm, một bên dùng kế kim thiền thoát xác.

Trong lòng biết đối phương cho dù có khôn khéo hơn nữa cũng tuyệt không sở liệu được hần đêm nay sẽ xuất hành tìm người. Lúc này thành công thoát thân, vừa lúc đêm khuya, hần liền dựa theo tâm tư, hướng về phía tiếng đàn đã nghe trong hẻm nhỏ hôm trước mà truy tìm tung tích của người kia.

Đứng trên con đường lát đá cũ kỹ trong con hẻm nhỏ hôm trước, nhìn khắp lượt những mái nhà tranh tường đất tương tự liên tiếp nhau, Thích Thiếu Thương liền dùng phương pháp trực tiếp nhất, đập cửa một nhà gần nhất để hỏi thăm, không cần biết đó là cửa của Trương gia hay Lý gia.

Lúc này đã là giờ Thìn, đại đa số mọi người đều đã ngủ say, quả nhiên gõ cửa gần nửa ngày mới có một lão ông tóc bạc cùng một đứa trẻ khoác áo vải thô, tay cầm đèn đi ra mở cửa.

lão ông nheo mắt nhìn người đứng ở cửa nửa ngày, thấy mặt y không có chút nào hung ác mới cùng nhi tử ra mặt hỏi thăm: “Khách quan đêm khuya gõ cửa có chuyện gì?”

Thích Thiếu Thương cũng không quả cái gì là lợi dụng chức quyền, trực tiếp lấy ra lệnh bài bộ khoái vẫn mang theo trên người, đưa đến trước mặt hai người nói: “thỉnh hai vị hỗ trợ, cho ta hỏi thăm một người.”

Lão ông cùng nhi tử đều là những bách tính an phận thủ thường, đối quan phủ cũng vạn phần kính nể, hôm nay nhìn thấy lệnh bài liền tích cực hợp tác, nhanh chóng đáp lời: “Đại nhân có gì cứ hỏi.”

Thích Thiếu Thương thu hồi lệnh bài, liền hỏi: “Các người có biết gần đây có nhạc công họ Cố nào không? Y tóc quăn, mặc một thân thanh y.”

Lão ông cùng nhi tử mới nghe sắc mặt liền đại biến, kinh hoảng đáp: “Người đại nhân nói có phải là một thanh niên dáng dấp cao gầy, tướng mạo rất nhu hòa tuấn tú?”

Thích Thiếu Thương nghe lão miêu tả, vui vẻ nói: “Đúng vậy.”

Lão ông cười nói: “thì ra người đại nhân hỏi lại là y, nhạc công đó hiện đang trú tại một gian phòng trống trong nhà lão. Tính từ khi hắn đến cũng đã được hơn mười hôm rồi, lão thấy y nói chuyện không nhiều lắm, người cũng không lời thôi, rườm rà, nên mới chấp thuận cho y ở lại. Đại nhân hôm nay đến hỏi y, phải chăng y là đào phạm?” Nói vừa dứt liền sợ hãi tiếp lời: “Đại nhân, chúng ta không phải là cố tình giấu giếm, chẳng qua y thực tình nhìn sao cũng không giống một tên đào phạm, chúng ta thật không ngờ đến chuyện này.”

Thích Thiếu Thương thực sự là dở khóc dở cười, chỉ còn biết trấn an lão: “Yên tâm, người này không phải là đào phạm, chỉ là một người mất tích thôi.”

Lão ông nghe xong cũng lấy lại được chút an tâm, liền kêu nhi tử dẫn đường cho Thích Thiếu Thương.

Hai người đi vòng vo một hồi, vượt qua mấy gian phòng, cuối cùng dừng lại trước một gian phòng có khoảng sân nhỏ phía trước, tiểu nhi vừa mới muốn tiến lên gõ cửa liền bị Thích Thiếu Thương cản lại, ôm quyền cảm tạ hắn nói: “Tiểu ca xin cứ trở về, ta tự vào được rồi.”

Thiếu niên quay người đem đèn rời đi, đợi cho thân ảnh hắn khuất xa, Thích Thiếu Thương mới tiến lên gõ cửa. Hơn nửa ngày mới nghe từ phòng nhỏ bên trong truyền đến tiếng bước chân đi tới, cửa vừa mở ra liền thấy Cố Tích Triều đang đứng bên trong, một thân trung ý sắc vàng, trên vai khoác thêm một kiện trường bào xanh thẫm, trừng mắt nhìn người đang đứng bên ngoài cửa. ngón tay tái nhợt đặt trên đại môn, phẳng phất tỏa ra thứ ánh sáng nhợt nhạt.

5. Chương 5

Vừa nhận ra hắn, trường mi thanh tú nhất thiếu, Cố Tích Triều mang theo trong thanh âm một chút bất đắc dĩ nói: “Tối nhanh thật.” Hai tay giữ lấy thanh y, xoay người vào phòng: “Vào đi, thuận tiện đóng cửa lại.”

Thích Thiếu Thương y theo lời y, đưa tay đóng cửa rồi bước theo bóng lưng Cố Tích Triều đi vào nội ốc. Bên ngoài sân trống trải đã dành, nội phòng cũng không lớn, gia cụ lại cũng rất đơn giản. Tính ra cũng chỉ có một cái giường, một cái ghế, và một cái bàn mà thôi, Thích Thiếu Thương nhìn quanh một hồi, ánh mắt liền rơi ào cổ cầm, cùng một chậu lan sắc màu sắc sỡ để trên bàn.

Cổ cầm hắn đã thấy qua, là vật mà người kia thường hay ôm trên tay, màu sắc u tối, hoa văn trên đàn như được bàn tay thiên nhiên khắc lên từng thớ gỗ, day đàn đứt cũng chưa được nối lại, khiến cho cầm lộ ra một vẻ cũ kỹ, hư hỏng.

Mà lan bồn bên cạnh lại khiến người khác nhìn không hề chớp mắt, chỉ là một bông hoa nhỏ được trồng trong tiểu bồn nhưng dáng dấp lại vô cùng kỳ dị, phiến lá hình như trái tim, đóa hoa phân năm cánh, mang màu xanh tím, giữa hoa không có nhị mà mang một đóa hoa nhỏ hình dáng tương tự.

Thấy Thích Thiều Thương nhìn chăm chú bông hoa trên bàn, Cố Tích Triều mới đưa tay nhẹ nhàng vỗ lên phiến lá nói: “Nó gọi là Tư Tình. là một người đem về từ một nơi hiểm có đưa cho ta. Khi mặt trời xuống núi cũng là lúc hoa nở, sắc màu tựa như bầu trời rộng lớn ngoài kia, không một chút vắng đẽc.”

Tư Tình, tưởng niệm Văn Tình. Cố Tích Triều khi nói về một chuyện gì đó liên quan đến Văn Tình, đều cúi thấp đầu, thanh âm tĩnh lặng như nước, nhưng nội tâm lại như nổi lên tầng tầng lớp lớp phong ba. Là một loại tưởng niệm lên đến mức cực hạn không có khả năng chìm vào hư vô, ghi khắc đến cực điểm đến mức không thể lãng quên, vậy mà chính mình lại cố gắng chôn giấu nó thật sâu để bày ra trên mặt một biểu tình bình thản.

Thích Thiều Thương thở dài nhìn y, một lúc thật lâu cũng không nói. Hẳn cho tới bây giờ cũng vô pháp nhìn thấu, thâm tình cùng lãnh khốc, ôn nhu cùng bá đạo, người nào mới thật sự là Cố Tích Triều? Hay là y trời sinh vốn đã mâu thuẫn như vậy.

Cuối cùng mới mở miệng hỏi dò: “Nửa năm vừa rồi ngươi đi đâu?”

Cố Tích Triều nhướng mi, khoe miệng hiện lên một nét lãnh đạm nói: “Quên rồi.”

Thích Thiều Thương vừa buồn cười, vừa nhíu mày, Cố Tích Triều dù không muốn nói dối với hắn cũng chẳng có quan hệ gì, ừ cũng không có chuyện gì phải vội. Quên sao? Thật là không có lý do gì hay hơn sao, thời gian nửa năm có thể nói quên liền quên.

Hắn cũng không truy cứu cặn kẽ vấn đề, chỉ nói: “Thiết Thủ cùng ta tìm người thật lâu, còn huy động cả Lục Phiến Môn, nhưng người một chút tin tức cũng không có.”

Cố Tích Triều vẫn lạnh nhạt đáp lời: “Một người giữa thế gian này tựa như muối giữa biển, tìm không được cũng không có gì kỳ quái. Cho dù có là Lục Phiến Môn thì đã làm sao?”

Lời này hảo vô tâm, Thích Thiều Thương nói: “Người nói thật dễ nghe, có biết đã mất bao nhiêu nhân lực không?”

Cố Tích Triều đem áo mặc vào, một bên vừa sửa sang lại y phục, một bên nói: “Ta biết, Thiết Thủ trước mặt hoàng thượng đã đứng ra bảo lãnh cho ta. Hứa rằng sau này nếu ta phạm pháp, hắn sẽ gây thay ta lãnh tội. Nếu ta gây ra chuyện gì, e rằng cái đầu của Thiết bỏ đầu cũng khó giữ trên cổ.”

Y giữ giữ tay áo, nghiêng đầu nói: “Các người có phải cũng nên cảm tạ ta đã không chạy đi gây chuyện, giết người phóng hỏa?”

Thích Thiều Thương ngẩng đầu nói: “Người nếu biết những việc Thiết Thủ làm đều là vì ngươi, vậy sao còn muốn ly khai?”

“Nực cười.” Cố Tích Triều buông lỏng ống tay áo nói: “Hắn bắt quá là muốn trả đáp trả ân tình cầu Văn Tình, khiến hắn trong lòng tìm một chút an tâm thoải mái, cùng ta có quan hệ gì? Dựa vào cái gì mà bắt ta nhận lĩnh cái ân tình đó.”

Thích Thiều Thương nhìn y nói: “Người không muốn nhận ân tình cầu người khác, vậy tình cảm của Văn Tình đối với người người cũng không muốn nhận sao?”

Cố Tích triều vừa nghe lông mi liền khẽ run, bàn tay y để trên bàn cũng nắm lại, chặt đến mức các khớp ngón tay đều trở nên tái nhợt, nhưng vẫn cố giữ giọng ngang nhiên nói: “Không nhận. Vì sao đối với ta lại tốt như vậy, vì sao phải vì ta mà bỏ mạng, mạng sống của ta quan trọng như vậy sao? Sinh bất đồng khâm, tử đồng huyệt (ý là sinh thì không cùng bọc trong một chần, nhưng muốn chết được chôn cùng một huyệt.), nhưng nàng lại muốn ta sống. Mất đi nàng vẫn muốn tiếp tục sống. Nàng nói ta là người điên, nàng căn bản lại là kẻ ngốc, vì một kẻ không đáng sống, vì một sinh mạng không đáng tồn tại mà hy sinh, đúng là ngu ngốc....”

Từ khi gặp lại đến, Thích Thiều Thương lần đầu tiên thấy Cố Tích Triều tâm tình kích động như vậy lời chưa hết đã ôm ngực ho khan, thân người gây yếu rung động không ngớt khiến người nhìn không khỏi chua xót.

Thích Thiều Thương hoảng hốt muốn bước đến dìu y, lại bị Cố Tích Triều thối lui một bước né tránh, từ trong người lấy ra một viên dược hoàn nuốt xuống.

Nhìn y từ từ khôi phục lại thần sắc, Thích Thiếu Thương ngạc nhiên nói: “Người mặc dù không có võ công, nhưng thương thế cũng đã được điều trị khá tốt, thân thể không thể lưu lại.... bệnh căn này.” Vừa nói vừa đưa tay muốn bắt mạch cho y.

Cố Tích Triều cười nhạt, nhanh chóng tránh né bàn tay hắn đang đưa ra: “Lúc trước các người hủy đi võ công của ta, chắc chưa từng nghĩ đến một kẻ thân mang thương tích như Cố Tích Triều ta dùng cái gì để lưu lại đường sống?”

Thích Thiếu Thương biết trong lòng y vẫn đến đây vẫn không thể tiêu tan. Lúc trước cùng Thiết Thủ tìm được Cố Tích Triều thì hắn đã bị trọng thương, hơn nữa còn thêm đau lòng, người đã gần như hấp hối. Muốn kéo y từ quỷ môn quan trở về, dù biết là phế đi của y một thân võ công hai người bọn hắn vẫn quyết tâm hạ được. mặc dù là vì cứu mạng, nhưng mất đi võ công đối với Cố Tích Triều là một đả kích sâu đậm, hắn có thể nào không rõ, chỉ là võ công cùng tính mệnh, bên nào nhẹ bên nào nặng, hắn cho dù suy nghĩ vạn lần vẫn là một đáp án như ngày hôm nay.

“Nếu khả dĩ có biện pháp khác, chúng ta cũng sẽ không dùng loại được đó. ta cũng là một người luyện võ, nên cũng hiểu rõ võ công đối với người trên giang hồ là tối trọng yếu.”

“Quên đi.” Cố Tích Triều đã bình tĩnh trở lại, sắc mặt như mặt hồ tĩnh lặng: “Người tới đây làm gì? Muốn mang ta quay về Lục Phiến Môn?”

Thích Thiếu Thương gật đầu: “...Ít nhất...ta muốn đem người giao cho Thiết Thủ, đứng trên lập trường của ta, đây là việc ta nên làm.”

Cố Tích Triều không khỏi thở dài: “Ta không muốn thấy hắn, cũng không muốn quay về Lục Phiến Môn.”

Y vẫn cứ tùy hứng như vậy, Thích Thiếu Thương vẫn không bỏ cuộc tiếp lời: “Ta phải mang người đi, ta tin rằng đã có người phát hiện ra thân phận của người, đối với người chưa chắc đã có ý đồ tốt.”

“Người hà tất phải che che dấu dấu, ta còn không rõ sao? Đều là địch.” Cố Tích Triều thùy hạ mi mắt, tiếp tục thần nhiên lên tiếng: “Tùy người, hiện tại ta không phải là Cố Tích Triều của ngày trước, chỉ là một người nhạc công tay trái gà không chặt, người muốn dẫn ta đi, ta khả năng chống cự sao?”

Thích Thiếu Thương phát giác ra trong lời nói của y có chút bí ẩn, nhưng lại không biết phải nói cái gì, thấy Cố Tích Triều vẫn chăm chú nhìn vào cổ cầm cùng chậu hoa, liền nói: “Đêm nay đi trước, mai ta sẽ sai người giúp người mang chúng đi.”

Hai người bước ra khỏi đại môn, gió đêm có chút lạnh lướt qua trên mặt mang theo một chút ẩm ướt, làm người không khỏi có cảm giá tê lạnh.

Thích Thiếu Thương cùng Cố Tích Triều sóng vai bước đi, một đường trầm mặc không nói.

Ngay khi vừa bước vào một con hẻm nhỏ, Thích Thiếu Thương liền phát hiện ra phía sau nổi lên một tầng sát ý, thân thủ nhanh chóng nắm tay Cố Tích Triều, kéo về phía sau lưng mình, trong tay Nghịch Thủy hàn cũng nhanh chóng xuất vỏ, nhắm phía trước mà chém tới.

Trong bóng đêm âm trầm liền xuất hiện mười một hắc y nhân, nhìn qua cũng biết là những kẻ dày dặn kinh nghiệm, tay nắm trường đao. Ánh mắt dưới mạng che mặt lóe lên quang mang đỏ rực, tựa như ánh mắt của loài lang sói khi nhìn thấy con mồi.

Ngăn lại đao phong, di chuyển thân người, vung kiếm, Thích Thiếu Thương một mặt chống trả lại công kích tứ phía, một mặt đem Cố Tích Triều bảo hộ sau người, đao phong sắc bén lần lượt bị hấn hóa giải, những đòn tấn công liên tiếp của mấy tên sát thủ cũng bị hấn lần lượt đẩy lùi.

Đang trong lúc trận chiến diễn ra kịch liệt, từ phía bên kia tường phóng ra một đạo hàn quang, Thích Thiếu Thương trong lòng kêu to bất ổn, liền nhanh chóng vung kiếm gạt đi lưỡi đao cầu hắc y nhân trước mặt, mượn lực lui về sau. Chỉ sợ lực kéo không đủ, khiến Cố Tích Triều không tránh thoát được ám khí nên đành sử dụng lực đẩy y sang một bên.

Hàn quang lướt qua, sau đó cắm thẳng vào tường. Thích Thiếu Thương quay đầu vừa nhìn, đó là một loại ám khí tâm là một viên tròn, tứ bề bao quanh bởi những cạnh sắc nhọn, bề mặt phủ đầy những vết lõm hình tròn, chính là ám khí mà người trên gian hồ thường sử dụng, Thiết Tật Lê.

Trong nhất thời cách xa Cố Tích Triều, Thích Thiếu Thương nhanh chóng bị một đám hắc y nhân vây quanh, trong lòng mặc dù như lửa đốt nhưng nhất thời cũng không thể đột phá vòng vây. Vừa xuất ra mấy chiêu đã thấy bên kia y bị ba tên hắc y nhân vây quanh, nhìn hắc cười nói: “Thích đại hiệp, Cố Văn không có sức phản kháng, không thể làm gì khác là tùy người đưa đi. Nếu muốn tìm tại hạ, đành tự dựa vào nỗ lực của ngài thôi.” Ánh mắt hàm chứa nét cười, nhưng ngón tay lại chỉ xuống đất.

Thích Thiếu Thương đang giữa trận chiến cũng không khỏi toát ra một thân mồ hôi lạnh, Cố Tích Triều người thật đúng là một kẻ điên, lúc này mà còn có thể nhàn nhã cười cười nói ra những lời đó. Vạn nhất những kẻ này là cừu gia của người, cho dù bản thân ta có nỗ lực đến mấy e rằng cũng chỉ sợ không cứu kịp người.

Một nửa hắc y nhân mang Cố Tích Triều rời đi, một nửa còn lại lãnh nhiệm vụ ngăn cản Thích Thiếu Thương. Hắc tâm như lửa đốt, kiếm phong trên tay càng gia tăng thêm mấy phần uy lực, không bao lâu đã đem mấy hắc y nhân còn lại chém ngã dưới đất.

Nhìn những thi thể nằm lung tung trên mặt đất, tay hắc siết chặt Ngịch Thủy Hàn trong tay, nhìn về hướng đám hắc y nhân kia mới này rời đi. Hiện tại dù có muốn đuổi theo cũng đã chậm, Cố Tích Triều rốt cuộc là bị đưa đi nơi nào, ai là người muốn bắt y?

Hắn tiến về phía trước vài bước, đến ngay nơi mà Cố Tích Triều đã nhìn hắc nói những lời cuối cùng. Bất chợt liền ngửi được một mùi hương rất quen thuộc, rất nhạt, nhưng rõ ràng vị đạo này hắc đã từng gặp qua. Hồi tưởng lại một chút, hắc rốt cuộc cũng nhớ được thứ mùi hương này đã từng nghe qua trong phòng của người kia, mùi không thơm lắm, nhưng cũng không phải là hôi, một mùi vị rất đặc biệt.

Trong đầu khẽ động, cúi xuống tỉ mỉ kiểm tra trên mặt đường liền phát hiện một đám bụi vàng rải đầy trên mặt đất, bị giẫm nát, ắt hẳn là có giày của một người nào đó đã đạp qua.

Xoa xoa trong tay liền phát hiện đó chính là “Hoàng nê”, Thích Thiếu Thương không khỏi bật cười. Đúng vậy đây chính là tòng hương, là loại hương liệu dùng để xoa trên xoa trên cầm huyền, chỉ là loại bột này đã được pha thêm một loại hương liệu nào đó, nếu không không thể lưu lại một vị đạo rõ ràng như vậy. Chắc đây là thứ mà Cố Tích Triều mang theo trên người, liền mới đem ra rải trên đường để lưu lại dấu vết. Khó trách y lại lớn giọng đầu hàng mà tay thì chỉ xuống đất, nguyên lai là có dụng ý này.

Đã có manh mối, Thích Thiếu Thương trong lòng phấn chấn, vạn khởi khinh công, lần theo dấu vết tòng hương trên mặt đất mà phóng đi.

6. Chương 6

Trong phòng chỉ có một ngọn nến đang cháy sáng, hỏa quang lung lay, giao động, kéo lên bước tường đối diện cái bóng của hai người.

Cố Tích Triều nhìn người bịt mặt trước mắt, mi gian khẽ chau. Từ khi y bị đưa đến trước mặt hắc, người này chưa hề nhúc nhích, cũng chưa hề nói chuyện, chỉ có đôi con ngươi dài hẹp vẫn đang chăm chăm nhìn vào y. Ánh mắt hắc mang đến cho y một cảm giác quen thuộc.

Là ai, người nào trước đây cũng đã dùng một đôi mắt như vậy để nhìn y? Ánh mắt đó mang theo cả sự khó chịu, khinh miệt, chuyên chú nhìn vào y như muốn xuyên thấu cả cơ thể, lại mang theo cả sự thường thức một cách tàn nhẫn.

Trong đầu chậm rãi hiện ra một người, Cố Tích Triều lạnh lùng mỉm cười: “Nguyên lai người còn chưa chết.”

Ánh mắt của hắc nhanh chóng thu lại, trong con ngươi sắc bén dường như có chút phấn khởi, lại cũng có chút thất vọng. Thanh âm của hắc phát ra sau tấm mạng che mặt, dường như có chút buồn bực: “Người như thế nào lại mong ta chết, tốt xấu gì ta cũng là thân ca ca của Văn Tình.”

Cố Tích Triều cười nhạo nói: “Người bây giờ cũng thừa nhận cùng ta có thân thích, thế nào, Hoàng đại nhân chẳng lẽ không còn chê Cố Tích Triều ta xuất thân thấp hèn?”

Người nọ vừa nghe lời y nói thì sắc mặt đột biến, một tay xé bỏ bố khăn, để lộ ra một khuôn mặt âm trầm. Hắn chính là con riêng của tiền nhiệm tể tướng Phó Tông Thư, là ca ca cùng cha khác mẹ với Văn Tính, Hoàng Kim Lân.

Hoàng Kim Lân hung hăng nói: “Cố Tích triều, bản tính của ngươi vẫn là khó lường như trước, mỗi lần ngươi đều công khai nhục mạ chính bản thân mình, nhưng kỳ thực lại đang chửi khéo người khác. Ta thực sự không hiểu ngươi dựa vào cái gì để có thể cao ngạo như vậy. Một kẻ bố y, lại bị người khác vứt bỏ! Ngẫm lại Văn Tình gã cho ngươi, cuối cùng lại vì ngươi đổi mạng, cha ta giao cho ngươi trọng trách, vậy mà ngươi ngay cả một tên Thích Thiệu Thương nho nhỏ cũng giết không xong, khiến tất cả chúng ta đều thất bại, có nghiệp của Phó gia cũng bị hủy trong tay ngươi. Ngươi còn mặt mũi để mà ở đó ngạo mạn sao?”

Cố Tích Triều bình tĩnh nghe hết những lời rít gào của hắn, đưa mắt nhìn thẳng vào mặt hắn nói: “Thất bại là lỗi của ai, ngươi không phải so với ta còn minh bạch hơn sao? Ngươi sợ sao? Sợ ta đem cảm giác về sự ưu việt của ngươi đập nát không còn một mảnh? Ngươi trước nay luôn làm nhục ta, bất quá là muốn thấy ta bị đánh bại để chứng minh ngươi so với một người bình thường như ta giỏi hơn mấy phần, muốn thấy ta khúm núm trước tài năng của ngươi. Kết quả đúng như ý nguyện chưa? Chẳng phải ngươi muốn đem ta cùng tất cả những kẻ bên người đánh bại, phá hủy sao? Ngay cả Văn Tình cũng không phải là ngoại lệ đúng không, có đúng không?”

Mấy lời y nói ra đã triệt để đánh ngã Hoàng Kim Lân, khiến hắn không thể thốt nên lời. Hắn cố gắng trấn định tâm thần, thay đổi sắc mặt cười nói: “Hảo, hảo, ngươi đúng là mồm mép lưu loát, bất quá cho dù có nhanh mồm hơn nữa cũng vậy thôi. Kết cục hôm nay của ngươi đã được định đoạt sẵn rồi.”

Cố Tích Triều lẳng lặng nhìn Hoàng Kim Lân thông thả bước đến bên cạnh, khuôn mặt không dấu được một chút bực tức đưa gần tới trước mặt y, trong tay vung lên một quyển sách nói: “Ngươi có biết đây là cái gì không?”

Bìa sắc màu lam sắc, bên trên có một dòng chữ nhỏ đề tựa: ‘Sổ tay phụ nữ có thai’. Bên góc sách có một mảng đỏ sẫm, là vết máu của năm xưa còn lưu lại.

Nhận ra, làm sao có thể không nhận ra? Là vết máu lưu lại khi Mục Cưu Bình một thương đâm xuyên vai y, là cuốn sách đã tự tay chôn theo cùng Văn Tình. Đã bao lần vẽ đi vẽ lại trong lòng nụ cười của Văn Tính, đã bao lần nhớ đến khuôn mặt rạng rỡ của nàng, đã bao lần...

Nỗi đau đớn y cố nén chặt trong lòng không ngừng trào ra, Cố Tích Triều đưa tay tiếp nhận lại cuốn sách, nắm chặt, thật chặt, làm cho bìa sách vỡ phăng phiêu liền để lại những nếp gấp thật sâu. Y biết không nên để lộ ra điểm yếu trong lòng mình trước mặt đối phương, nhưng y lại vô pháp ức chế. Cho dù là một sợi tóc của Văn Tình cũng đã khiến y khó kiềm chế được tình cảm trong lòng, huống gì bây giờ y chỉ có thể nhớ lại nàng trong những ký ức.

Ánh mắt như đao phong nhìn thẳng vào mặt Hoàng Kim Lân, Cố Tích Triều cảm hận nói: “Ngươi luôn dùng muối dưa của mình tạo lợi thế trước mặt kẻ khác sao?”

Hoàng Kim Lân một chút cũng không lưu ý đến lời y nói, chỉ thỏa mãn nhìn Cố Tích Triều khó khăn thở dốc. Hắn cảm giác được tâm khí cao ngạo của y lúc này đã bị xé bỏ hoàn toàn, mà tâm y lúc này lại chẳng khác nào bị câu xoa nơi luyện ngục xuyên thấu. Phải thừa nhận, hắn là cố ý làm như vậy. Có thể phá vỡ tâm ý cao ngạo của một người như Cố Tích Triều, quả là một loại vui vẻ không thể nói thành lời.

“Ta chưa từng nghĩ đến phải làm nên loại chuyện này. Nàng tuy đã chết, đáng lẽ trần nên về với trần, đất nên về với đất, nhưng ta lại không ngờ ngươi vẫn còn giá trị để lợi dụng, mà nàng lại là tử huyết lớn nhất của ngươi.” Hoàng Kim Lân lời nói có vài phần bất đắc dĩ, đối với Văn Tình hắn thật sự không muốn gây ra loại tình cảnh này, tuy rằng lúc trước không thể lo lắng chu đáo cho nàng, nhưng đối với hắn Văn Tình cũng không khác gì trên bảo.

Cố Tích Triều căn bản cũng không thêm nhìn đến hắn, chỉ thản nhiên nói: “Muốn ta làm gì, cứ nói thẳng ra đi.”

Hoàng Kim Lân không có trả lời, trái lại kỳ quái nhìn y: “Không hỏi xem ai là kẻ đứng sau lưng ta sao? Không muốn biết thêm một số việc? Điều này thật không giống người chút nào.”

Cố Tích Triều khoe miệng hiện lên một tia trào phúng, bi thống mỉm cười: “Nửa năm trôi qua có rất nhiều việc đã thay đổi, đối với ta điều bất biến chỉ có Văn Tình.”

Hoàng Kim Lân cũng bị vẻ mặt của y làm cho giao động, có chút buồn bã. Hắn trầm mặc một lát, đột nhiên chuyển tay bắt lấy mạch môn của Cố Tích Triều, xem xét một hồi không khỏi cả kinh: “Người thực sự đã ăn Diệt Ngân?”

Cố Tích Triều cười khổ càng sâu, trên mặt hiện ra một nét đậm đặc: “Người cũng nhìn ra sao? Quả thực là cao nhân.”

“Là cao nhân chưa hẳn đã là chuyện tốt.” Hoàng Kim Lân thở dài, từ đáy lòng cũng không khỏi phát sinh một tia phiền muộn, hắn buông cổ tay Cố Tích Triều ra, lắc đầu nói: “Quả thật đáng sao? Cố Tích Triều a, Cố Tích Triều, người cả đời này sao cứ tự rước khổ vào bản thân.”

Đúng vậy, tự tìm khổ, có ai lại muốn tự tìm khổ cho bản thân mình sao? Nhân sinh trên đời, nhất là những kẻ xuất thân hàn hân như y, nếu không đi tranh, không đi đấu, thì so với buồn lây, bụi bặm lại chẳng khác nhau là mấy, chỉ có thể tùy người giẫm đạp dưới chân. Nếu bản thân cũng là một kẻ tầm thường thì không nói làm gì, nhưng trời lại ban cho y một năng lực hơn người, nhưng y có thể nào không đi tranh, không đi đấu?

Nói là cần vinh hoa phú quý, quyền lực tối cao, nhưng kỳ thực cho đến hiện tại thứ y cần bắt quá chỉ là một chút tự tôn mà thôi. Vậy mà cuối cùng chỉ gánh vác lấy bi ai.

Hoàng Kim Lân từ trong người lấy ra một bình sứ bạch ngọc, bên trong đổ ra một viên tửu sắc được hoàn. Đưa đến trước mặt Cố Tích Triều nói: “Ăn đi.”

Cố Tích Triều tiếp nhận, không chút nhú mi mà đem được hoàn nuốt xuống. Y lạnh lùng nhìn bóng người trước mắt, cho đến khi cảnh vánh trở nên mơ hồ, thân thể vô lực mà ngã trên mặt đất.

Hoàng Kim Lân đi đến bên người Cố Tích Triều, tỉ mỉ nhìn ngắm khuôn mặt của người đang hôn mê. Cố Tích Triều so với nửa năm trước gầy hơn rất nhiều, cằm cũng nhọn hơn. Y từ đầu đến cuối cũng không hề nhú mi, nhưng tại sao giữa chân mày muốn che cũng không che được sâu bi.

Bàn tay đưa lên chạm vào thanh sam trên người y, tuy là vải thô nhưng vẫn rất mềm mại. so với nửa năm trước lại không có gì khác biệt. Hoàng Kim Lân thật sâu thở dài, hắn không rõ hắn đối với y là có cảm giác gì, đúng là rất muốn nhìn thấy y thống khổ, thất bại, nhưng khi thấy rồi lại hy vọng y có thể tốt hơn một chút. Có lẽ vô luận là nhìn thấy bên nào, hắn sẽ lập tức mong muốn điều còn lại.

Rất mâu thuẫn, thật sự rất mâu thuẫn, một người luôn cao ngạo quá mức, lại làm cho người khác có cảm giác bị mê hoặc.

Gió lạnh theo khe cửa lùa vào gian phòng, Hoàng Kim Lân lập tức ngẩng đầu, nhìn bóng hắn cùng Cố Tích Triều in rõ trên bức tường. Cái bóng bị phóng lớn lên một cách kỳ dị, phẳng phất tạo ra sự quỷ dị, hung ác, tựa như một con ác mộng giữa đêm trường.

Nhưng ác mộng làm sao có thể sánh bằng hiện thực, chẳng phải mọi chuyện bây giờ mới bắt đầu sao?

Ngoài phòng, minh nguyệt trên cao bị một dải mây mờ che khuất, chỉ để lộ ra một chút ánh trắng yếu ớt, phủ lên thân ảnh một người đang đứng im bất động, hắn cau mày nhìn trên mặt đất, trong lòng vạn phần lo lắng.

Chết tiệt, ánh trăng sao không chọn lúc nào, mà lại chọn ngay lúc này bị che phủ mất. Gió đã làm tản mát đi hương khí, ánh sáng yếu ớt như vậy làm sao hắn có thể nhìn thấy từng hương rải trên đường?

Tay nắm chặt Nghịch Thủy Hàn, tâm cũng cơ hồ muốn thắt chặt, Thích Thiệu Thương cũng không để tốn thêm thời gian, lập tức tỉ mỉ tìm kiếm dấu vết trên đường. Cố Tích Triều, vận khí của người đứng là bất hảo, cho tới bây giờ đều bất hảo như vậy. Nhưng vô luận là cái gì, người nhất định phải chờ ta, chờ ta.

7. Chương 7

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Hắc ám lúc nào tràn đến, lúc nào lại biến mất, Cố Tích Triều cũng phân không rõ, y chỉ biết có một loại đau đớn vô pháp diễn tả thành lời khiến y tỉnh lại, thế nhưng cơn chóng mặt không biết từ đâu ập đến khiến y căn bản một chút ý thức cũng không thể thu hồi, hôn phách như phiêu lãng khỏi cơ thể hồi lâu mới chính thức quay về với bản thể.

Trước mắt chỉ là một mảng tĩnh lặng, cũng không phải là y không nhìn rõ trước mặt, cảm giác đã tỉnh cũng không đồng nhất với lúc ngất, nhìn vai mình bị một thanh kiếm xuyên qua cắm thẳng vào tường, trong lòng cũng phát sinh ra một cảm giác kỳ quái, nhưng y cũng không muốn theo đuổi tới cùng mọi chuyện.

Y vươn tay nắm chặt chuôi kiếm, đem toàn lực của bản thân rút kiếm ra. Do bản thân không có nội lực nên động tác cũng vì vậy mà thiếu đi tốc độ, cần răng ngăn lại tiếng rên đau đớn, kiếm phong từ từ lướt qua vết thương mang cảm giác đau đớn đến từng phân trên cơ thể.

Đau quá, kiếm không cầm được rơi xuống mặt đất, thân thể cũng không chống đỡ được mà ngã ra, trước mắt Cố Tích Triều liền kéo đến một mảng hôn ám. Liều mạng giãy giụa khiến bản thân một lần nữa thanh tỉnh liền phát hiện ra trong gian phòng không chỉ có một mình y mà còn có rất nhiều người, đủ loại người, nhưng tất cả bọn họ đều giống nhau ở một điểm. Bọn họ đều đã chết, toàn bộ là người chết.

Là một trò giả họa sát nhân sao? Cố Tích Triều nghiêng đầu phát ra tiếng cười, tiên huyết theo ngón tay không ngừng chảy xuống, không khí bao quanh người y không thể nói là lạnh cũng không phải là nóng, mà hiện hữu một thứ ôn độ cùng mùi vị khiến người khác muốn nôn.

Trước mắt có bảy, tám cỗ thi thể, ánh mắt y nhìn chúng có chút mê mông, cũng không muốn nhìn kỹ, Cố Tích Triều trong vô thức còn muốn rời đi, nhưng lão đạo mấy bước liền dừng lại.

Hà tất phải lao lực? Bị phát hiện bên ngoài phòng với bên trong phòng thì có cái gì khác nhau? Rất nhanh sẽ có người tràn vào thấy kẻ sát nhân là Cố Tích Triều, một điểm cũng không có gì mới mẻ. Sau đó thì sao? Sau đó thì thế nào? Sẽ muốn y đền mạng, sẽ không màng đến có phải y bị giả họa hay không, bọn họ rốt cuộc cũng không có khả năng làm hơn thế này.

Y cười nhạt, đúng lúc này nghe được một trận tiếng bước chân ầm ầm truyền đến, trùng trùng điệp điệp, xem ra số người đến cũng không ít. Đã tới rồi, cũng nên tới. Cố Tích Triều không muốn cũng không có khí lực làm khó chính mình, đơn giản là tìm một cái ghế gần đó ngồi xuống, yên lặng đợi bão tố ập đến.

Khi Thích Thiệu Thương vừa đến liền thấy Cố Tích Triều an tĩnh ngồi trên ghế, y không nói chuyện, cũng không nhúc nhích, bình thản đợi chờ tai họa. Ngược lại xung quanh y không thiếu các võ lâm nhân sĩ đang ầm ầm tranh cãi, đến mức trời long đất lở. Mà hết người này đến người khác đều đang đưa ra vô số biện pháp làm thế nào để xử trí tên đại ma đầu Cố Tích Triều.

Thế nào lại có thể chuyển biến thành trạng huống quái dị như thế này? Thích Thiệu Thương trong lòng tự bảo bản thân không nên sốt ruột, không nên nóng nảy nếu không cũng sẽ bị đám người này làm cho hồ đồ. Ngẫm nghĩ một chút liền đưa mắt quan sát toàn bộ cục diện, nhìn đến người đang lãnh đạm ngồi ở nơi kia, tâm không khỏi có chút trầm trọng, trong lòng mọc lên một chút cảm giác mất mát rồi lại nhanh chóng lan tỏa như nắm mọc.

Bất quá Thích Thiệu Thương nhìn tới đầu vai Cố tích Triều đang không ngừng trào ra tiên huyết, liền cảm thấy có chút oán giận, trong đầu liền tính toán làm sao có thể nhanh chóng đưa y ra khỏi nơi này để xử trí vết thương.

“Các vị, tại hạ là Thích Thiệu Thương.” Đầu tiên liền ôm quyền xưng danh.

Chỉ một câu nói liền thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.. “Là Cửu Hiên Thần Long Thích Thiệu Thương...”

“Là người từng cùng với Cố Tích Triều trên Kim Loan điện giao đấu một trận sinh tử, Thích đại hiệp...”

Trong chốn võ lâm quả thực danh tiếng luôn luôn có đất dùng, Thích Thiếu Thương cùng vài người hàn huyền một lúc, liền hỏi: “Chẳng hay ở đây đã xảy ra chuyện gì?”

“Cố Tích Triều, tên đại ma đầu này lại sát hại hơn ba mươi hai mạng người trong Hoắc gia trang.”

Thích Thiếu Thương tâm liền nhảy, là thật hay giả? Tối hôm qua Cố Tích Triều bị bắt đi ngay trước mắt hắn, sao hôm nay lại biến thành hung thủ thảm sát ba mươi hai mạng người?

Lập tức có người hướng Thích Thiếu Thương miêu tả lại tình cảnh ngay lúc đó. Hùng đông hôm nay có một nam tử tóc quăn, mặc thanh y tiến thẳng vào Hoắc gia trang, hắn giống như một kẻ điên cuồng, gặp người giết người, xuất thủ hung ác đến cực điểm. Trong lúc hoảng loạn, có một người gia đình chạy thoát đến Thổ kiếm môn ở gần đó cầu viện. Trùng hợp hôm đó kiếm môn môn chủ Trầm Nhạc Anh mời tất cả bằng hữu võ lâm nhân sĩ trên giang hồ đến dự sinh thần của mình, nghe hồi báo Nhạc môn chủ liền thống lĩnh người tới tương trợ. Khi bọn hắn đến nơi đã thấy Cố Tích Triều trọng thương ngồi ở đó, Hoắc gia trên dưới ba mươi người đều mạng tận thân vong, không có ai may mắn sống sót. Vừa nhìn thấy tên gia đình báo tin liền xác nhận hung thủ là Cố Tích Triều không thể nghi ngờ.

Cuối cùng còn chỉ thẳng vào vết kiếm thương trên người Cố Tích Triều: “Một kiếm kia chính là bị Hoắc Hồng lão trang chủ dùng Huyền Dã Kiếm đâm bị thương, mới khiến cho tên ma đầu kia lưu lại chốn này cho đến khi chúng ta đến.”

Thích Thiếu Thương nghe xong liền hướng Cố Tích Triều hỏi: “Cố Tích Triều, những người này đều do ngươi giết?”

Hàng trăm ánh mắt đều tập trung về phía người đang an tĩnh ngồi trên ghế. Y một thân thanh y nhiễm huyết, sắc mặt trắng bệch, một đôi con ngươi đen kịt như khắc sâu trên khuôn mặt tái nhợt. Trong đám người có vài kẻ nhẹ giọng thì thầm: “Có tên hung thủ sát nhân nào lại tự nhận mình giết người sao?”

“Ta không biết.”, nói xong ba chữ Cố Tích Triều lại nở nụ cười. Vấn đề này y có thể nói không sao? Không thể. Vậy có thể nói có? Cũng không thể. Y bị đẩy vào giữa cục diện hỗn loạn này, nhưng cái gì cũng đều không thể nhận biết rõ ràng nên rốt cuộc chỉ có thể nói một câu không biết.

Trong đám người đang ở đây có những kẻ cùng Cố Tích Triều mang huyết hải thâm thù từ ba năm trước, chỉ hận không thể xông lên đem y thiên đao vạn quả, chém tan xương nát thịt để giải thù rửa hận. Những người này còn có thể bảo trụ được thanh tỉnh mà đứng yên tại chỗ là do có Thích Thiếu Thương vẫn một mực ngăn cản.

“Các vị bằng hữu xin đợi một chút, đừng sốt ruột, Cố Tích Triều nếu là kẻ bị tình nghi gây ra án mạng đương nhiên phải giao cho Lục Phiến Môn xử lý.” Thấy kinh bất biến quả là một đức tính phải được rèn đúc nhiều mới có thể hình thành, Thích Thiếu Thương giờ phút này mới cảm thấy bội phục sức chống cự kinh người của Cố Tích Triều. Lời vừa dứt đã thấy trong đám người có những kẻ bất đồng ý kiến., “Lục Phiến Môn tuy là thống lĩnh nha môn, nhưng án mạng lại xảy ra tại phủ Dương Châu. có muốn giao cũng là nên giao cho Dương Châu phủ xử lý, Lục Phiến Môn nhúng tay vào ở đây là vượt quyền.”

Cũng có không ít người lại nói: “Chuyện của giang hồ, nên để giang hồ xử lý, có oán báo oán, lấy mạng đền mạng, không cần phải tính toán nhiều.”

Đúng, lẽ ra nên là như vậy, cho dù là vượt quyền, cho dù là chuyện giang hồ nên để giang hồ giải quyết, nhưng riêng y ta liền không có khả năng giao cho các người.

Thích Thiếu Thương nhíu mày nói: “Nghĩ án còn có rất nhiều điểm đáng ngờ, Cố Tích Triều nửa năm trước võ công đã hoàn toàn bị phế bỏ, đây là ta cùng Thiết Thủ tận mắt nhìn thấy, hắn hiện tại không khác gì một người bình thường, không có khả năng giết chết nhiều người như vậy.”

Nhắc đến Thiết Thủ, mọi người liền nhin không được mà tin vài phần, trên giang hồ không ai không biết thái độ làm người của Thiết Thủ luôn công chính vô tư, giúp người hiệp nghĩa. Lời nói vừa đẹp yên được trận thảo luận lập tức bị một thanh âm cắt đứt, “Nói không chừng Thích đại hiệp cùng Thiết đại hiệp đều bị hắn lừa.”

Thích Thiều Thương cả kinh, liền thấy trong đám người bước ra một hán tử có khuôn mặt gầy gò, đầu đội vằn sĩ mạo, thân khoác trường bào, hán ôm quyền nói: “Tại hạ Lâm Tể Huyền, có thông hiểu một chút y thuật, trong lòng có chút hoài nghi.”

Lâm Tể Huyền là danh y nổi tiếng ở vùng Mạc Bắc, rất có uy tín, ngay đến Thích Thiều Thương cũng đã từng nghe qua tên, đầu chỉ dùng từ thông hiểu một chút y thuật để nói lên tài nghệ của hắn. Lời của hắn tuy rằng không chút cổ sức cũng khiến người khác chú ý.

“Lâm mỗ nghe người gia đình nhà Hoắc gia miêu tả, khi Cố Tích Triều giết người tựa hồ như ở trong trạng thái vô cùng điên cuồng, mà Thích đại hiệp lại nói hắn võ công mất hết, không khỏi làm ta liên tưởng đến trên giang hồ có vài môn bàn công tà đạo, có một loại được có khả năng giúp người khôi phục lại võ công đã mất, nhưng rất dễ tẩu hỏa nhập ma.

Một câu nói của hắn liền như thức tỉnh mọi người, tiếng nghị luận lại nổi lên bốn phía. Hắn quay đầu nhìn thoáng Cố Tích Triều nói: “Lâm mỗ muốn thay hắn bắt mạch.”

Thỉnh cầu như vậy ai có thể cự tuyệt? Lâm Tể Huyền đi đến bên người Cố Tích Triều, trầm ngâm một chút rồi cầm lấy tay y, Cố Tích Triều không có phản kháng, nhưng ánh mắt từ đầu đến cuối đều cho Lâm Tể Huyền cảm nhận sâu sắc như thế nào là bị ánh mắt lăm lè.

“Diệt Ngân, đúng là Diệt Ngân.” Lâm Tể Huyền thanh âm nhẹ run, phán đoán của hắn cuối cùng cũng được chứng thực, vừa sợ hãi trước mạch tượng vô cùng kỳ dị, lại không ngăn được bản thân có một chút hứng thú.

Nhìn vẻ mặt mê muội của những người xung quanh, hắn liền giải thích: “Diệt Ngân sinh trưởng ở một vùng hẻo lánh thuộc Vân Nam, là một loại kỳ dược, hoa có năm cánh, ở giữa còn có một đóa hoa nhỏ, có thể thái ra làm thuốc. Có tính liệt, vị đắng, nếu mất đi nội lực, cho dù là kinh mạch đứt đoạn, chỉ cần ăn liên tục trong vòng một trăm ngày liền có thể khôi phục. Chỉ là thuốc này trong lúc dùng thân thể sẽ cực kỳ suy yếu, hơn nữa nhất quyết không thể thôi phát nội lực, bằng không sẽ tẩu hỏa nhập ma, sát nhân phệ huyết.”

Thích Thiều Thương nghe được miêu tả hình dáng của hoa, liền nhớ đến đóa hoa tối hôm qua đã từng thấy qua, là “Tư Tình”? Ngực lập tức trào lên một cỗ tư vị không nói thành lời. Hắn đưa ánh mắt hướng về phía Cố Tích Triều, liền thấy trên mặt y không chút biểu tình sợ hãi hay chán nản.

Trong phòng hơn phân nửa người đã tin vào lời của Lâm Tể Huyền, bọn họ ngay lập tức quay lại thảo luận xem nên đem Cố Tích Triều cứ theo luật giang hồ mà ngay tại chỗ tử hình, một bộ phận khác lại tán thành ý kiến đưa y đến nha môn định tội. Nhưng ngay lúc này dường như luận điệu tử hình ngay tại chỗ đã chiếm thế thượng phong, ngay cả trong chốn võ lâm, tẩu hỏa nhập ma là điều khiến cho mọi người đều kiêng kỵ.

Thích Thiều Thương trong lòng liền biết vô pháp thay đổi tình thế, liền hành động cực kỳ nhanh nhẹn, ngoài dự đoán của mọi người mà phóng đến bên cạnh Cố Tích Triều, nhanh tay ôm y rời đi.

Toàn bộ chúng nhân kinh ngạc đến ngây người, ai cũng không ngờ đại hiệp vừa ra tay lại trái với lẽ thường như vậy, thật là trực tiếp dọa người. Không kịp đề phòng chỉ có thể trừng mắt nhìn Thích Thiều Thương mang người rời đi, còn để lại một câu.

“Đa tạ các vị, Thiều Thương phải đưa Cố Tích Triều về Lục Phiến Môn, ngày khác sẽ hướng các vị thỉnh tội. Ân mạng tại Hoắc gia trang, Lục Phiến Môn nhất định sẽ điều tra tỉ mỉ, cấp người chết một cái công đạo.”

8. Chương 8

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

“Đến đây bọn họ cũng đuổi theo không kịp, trước tin phải cầm máu cho người cái đã.” Thích Thiều Thương nói xong liền điểm mấy đại huyết trên vai y để cầm máu, biết nội lực trên người y hoàn toàn mất hết nên lực tay cũng giảm đi rất nhiều.

Cổ Tích Triều há miệng thở dốc, dựa vào vách tường nói: “Ta không sao.”

Thích Thiếu Thương nhìn y một chút, cũng không đáp lời, từ trong áo lấy ra một chiếc khăn sạch, cùng thuốc trị thương, liền bắt tay bằng bó. Được mỗi lần xoa lên đều khiến cho Cổ Tích Triều đau đến sắc mặt trắng bệch, nhưng thủy chung vẫn không hề phát ra một tiếng động nhỏ, chỉ có từng giọt từng giọt mồ hôi thật lớn thoát ra, theo cổ chảy xuống.

Bằng bó xong bàn tay Thích Thiếu Thương cũng đã nhiễm đầy tiên huyết. Hắn buông tay, ngược nhìn khuôn mặt Cổ Tích Triều. Rất bình tĩnh, ngay cả hô hấp cũng rất nhẹ tựa như thương tích đều không phải trên người y, đau đớn cũng không phải trên người y.

Y chịu đựng như vậy khiến Thích Thiếu Thương nhất thời không biết làm sao để mở miệng, vì vậy trong phút chốc giữa hai người rơi vào trầm mặc, duy trì trong một khoảng thời gian rất lâu. Không khí như tờ nhẹ nhàng lay động, phiêu phiêu bay tới, luồn qua khoang mũi thấm sâu vào tận phế phủ.

Ban ngày thanh phong mặc dù ẩm áp nhưng Cổ Tích Triều một thân ướt đầm mồ hôi lại cảm thấy có chút lạnh lẽo, quần áo lại dính chặt vào người khiến y cảm giác như đang bị gông cùm nặng nề trói buộc, khổ sở muốn phát cuồng bức bối di động thân người, đưa mắt nhìn Thích Thiếu Thương nói: “Muốn hỏi cái gì thì hỏi đi, trong lòng có điều cần hỏi trước sau cũng sẽ hỏi. Nói sớm từng nào tốt chừng nấy.”

Thích Thiếu Thương rót cuộc cũng mở miệng: “Vì sao muốn ăn Diệt Ngân, người cũng biết rõ đó là thứ được vô cùng nguy hiểm.”

“Vì sao?” Cổ Tích Triều khẽ nhếch môi cười, “Bởi vì... trên đời này đã từng tồn tại một tên đại ma đầu sát nhân mang tên Cổ Tích Triều. Hiện tại không có võ công, làm sao có thể ngăn được sự công kích của người khác, làm sao Cổ Tích Triều ta có thể lưu lại một con đường sống. “

Nỗi đau đớn tương đồng đánh thẳng vào lòng Thích Thiếu Thương, vô cùng rõ ràng: “Võ công thật sự là tất cả? Văn Tinh là mong người có một cuộc sống vui vẻ, như thế nào lại đi tự dẫn vật chính mình. Khó trách tại sao thân thể người lại hư nhược như vậy, đều không phải là do vết thương cũ, mà là do người ăn Diệt Ngân gây ra.”

Cổ Tích Triều cũng không phủ nhận, chỉ là khi nghe nhắc đến tên Văn Tinh trong nháy mắt hô hấp dường như đình trệ, sau đó không khỏi thở dốc một chút mới có thể bình ổn lại được.

“Nàng mong muốn được gả cho một đại hiệp, ta không làm được, nàng muốn ta cùng nàng quy ẩn, ta cũng không làm được. cho nên nàng muốn ta sống tốt, ta nhất định sẽ làm được. Mà đối với ta nếu không có võ công liền không thể khoái hoạt.”

“Ta biết võ công đối với người rất trọng yếu, nếu không phải bắt đắc dĩ ta cũng đã không làm vậy. Ta cũng biết người cứu nhân rất nhiều, nên có Thiết Thủ bảo hộ người, chỉ cần người ở Lục Phiến Môn, không có võ công người vẫn có thể tiếp tục sinh hoạt bình thường.”

Cổ Tích Triều dùng ánh mắt phủ định những lời khuyên nhủ của Thích Thiếu Thương, chỉ trả lại cho hắn một câu: “Ngay cả tự do cũng không có, thì so với chết đi có gì khác nhau?”

Lời của y khiến Thích Thiếu Thương không khỏi chấn động, nghĩ lại kỳ thực bản thân đã đối với y quá tàn nhẫn. Cho dù biết rõ Cổ Tích Triều là hùng ung, lại bẻ gãy đi đôi cánh của y, lại còn khuyên đi nên an ổn sống trên mặt đất, đừng nên vọng tưởng đến bầu trời. Điều đó không phải rất buồn cười sao, hắn đáng ra phải sớm minh bạch vấn đề này. Cuối cùng hắn cũng không biết nên dùng thái độ gì để đối đãi với y. Dù sao hắn với y cũng là cứu nhân, hắn đối với y như vậy không phải là rất kỳ quái sao?

Việc này dù có nói lại bao nhiêu lần cũng là vô ích, Thích Thiếu Thương liền thay đổi câu chuyện: “Những kẻ bắt người hôm qua có lộ diện không? Người có biết là ai không?”

Cổ Tích Triều lắc đầu nhìn trời: “Không nhớ rõ, chuyện tối hôm qua sau lại phát sinh thêm chuyện này, trong đầu ta giờ hoàn toàn trống rỗng.”

Thích Thiếu Thương thở dài: “Xem ra mọi việc quả thực không đơn giản, xem ra đây chưa phải là kết thúc mà mới chỉ là mở đầu.”

“Người tin ta không giết người?” Cố Tích Triều đưa một đôi con ngươi hắc bạch phân minh nhìn hắn, trong ánh mắt bao hàm vài điểm không thể tin tưởng.

“Nếu như là người, người sẽ thừa nhận, Cố Tích Triều giết người phóng hỏa, có bao giờ không thừa nhận?”

“Không nghĩ ta có âm mưu khác?”

“Nếu người có âm mưu khác, thì sẽ âm thầm khiến ta một mực tin tưởng người, Cố Tích Triều chắc chắn có năng lực này.”

“Hay là ta thực sự tẩu hỏa nhập ma cũng không biết chừng.”

“Có khả năng này, bất quá chỉ là khả năng, ta không dựa vào một khả năng chỉ có thể xảy ra để kết luận.”

Cố Tích Triều đột nhiên cười rộ lên, đây là cái gì, coi y như hung thủ không phải tốt hơn với hắn sao? Vì cái gì y từng câu từng câu hỏi đến, nhưng Thích Thiệu Thương vẫn bình tĩnh đáp lời, cư nhiên lại còn tin tưởng y không phải là hung thủ?”

Lẽ nào muốn y nói ngay chính y cũng không thể tin tưởng chính bản thân mình sao?

Một cơn đau đốn, tê dại bất thần ập đến, khiến y toàn thân không khỏi run rẩy, vô pháp chống đỡ. Thích Thiệu Thương nhìn thấy liền vội vàng đưa tay đỡ lấy y, lo lắng hỏi han: “Cố Tích Triều, người làm sao vậy?”

“Có...có một cái kim châm.... đâm vào huyết, bọn họ sợ ta còn có võ công...” Gián đoạn nói hoàn một câu, Cố Tích Triều chỉ biết cười khổ nhắm lại hai mắt, rơi vào hôn mê. Thích Thiệu Thương nóng ruột nhìn người bất tỉnh trên tay mình, khuôn mặt y an tường, yên tĩnh tựa như một hài tử đang ngủ say. Chỉ là hài tử này trên trán thoát ra một tầng mồ hôi lạnh, thân thể cũng băng lãnh đến dọa người. Đau đốn từ lâu vốn dĩ đã vượt qua ngưỡng chịu đựng của y, có lẽ hôn mê mới là giải thoát tốt nhất.

Cố Tích Triều từ trong bóng tối tỉnh lại, đầu tiên không phải là nhìn thấy khuôn mặt tròn tròn của Thích Thiệu Thương mà là một khuôn mặt mỹ lệ của nữ tử. Nàng đang cẩn thận giúp y chỉnh lại góc chăn, thấy y tỉnh lại nàng liền nở ra một nụ cười sáng lạn, vui vẻ.

“Cổ nhạc công, người có thấy đỡ hơn chút nào không?” Thanh âm của nàng ôn nhu trong trẻo mang theo một chút quan tâm.

Cố Tích Triều cũng không trả lời nàng, y nhìn lướt qua bày biện trong căn phòng nhỏ, sau đó ánh mắt mới quay lại nhìn nàng, trong đầu hồi tưởng xem nàng là ai, cuối cùng mới nhợt nhạt mỉm cười.

Lưu Anh đem chén thuốc bưng tới cạnh y, thân tình giải thích: “Hôm đó ta cùng phụ mẫu đi tảo mộ, giữa đường thì gặp ngài cùng Thích đại ca. Dáng vẻ của ngài lúc đó rất không tốt, hắn ôm ngài không biết phải đi đâu, nên ta mới dẫn hắn đến ngôi nhà cũ ta đã từng trú qua. Nơi này đã lâu không có ai ở, may mà mọi thứ vẫn còn có thể dùng được.”

Cố Tích Triều chậm rãi ngồi dậy, ngón châm trên người cũng đã không còn vướng y cử động có phần dễ dàng hơn rất nhiều. Y tiếp nhận chén thuốc trên tay nàng, mặc dù rất đắng nhưng cũng nhẫn nhịn một ngụm uống hết.

Thích Thiệu Thương lúc này vừa từ ngoài cửa bước vào, mang bao quần áo nặng nề trên vai bỏ xuống bàn, nhìn nhìn sắc mặt Cố Tích Triều hỏi: “Người tỉnh, thấy trong người có chỗ nào không khỏe không? Người đã hôn mê hết một ngày một đêm rồi.”

Lâu như vậy sao? Cố Tích Triều nhìn ánh nắng nhàn nhạt bên ngoài cửa sổ, quả thật là đã qua một ngày một đêm rồi, y cứ vô tri vô giác như vậy mà vượt qua một ngày đêm.

Thích Thiệu Thương mở ra bọc quần áo vẫn để trên bàn nói: “Ta đã đi tra xét được tính của Diệt Ngân, nếu như giữa chừng dừng uống kinh mạch sẽ nghịch lưu, gân cốt đứt đoạn mà chết. Vì vậy ta mới đem nó mang đến đây. Thế nhưng...”

Bao quần áo vừa mở ra, liền để lộ một chậu hoa tử lam sắc, hoa chia năm cánh, phiến lá như tâm(trái tim). Tâm hoa không còn đóa hoa nhỏ đồng dạng từng thấy lúc trước. Nơi đó chỉ còn lưu lại những vết đứt gãy khá mới.

“Tư Tình.” Về mặt mờ mịt lúc đầu của y vì nhìn thấy đóa hoa đó liền trở nên thanh tỉnh. Ngón tay nhẹ nhàng lướt qua vài điểm hư gãy của đóa hoa giữa tâm, giống như một người đang âm thầm vuốt ve tứ chi không trọng vẹn của chính bản thân, mỗi một xúc cảm bày ra đều làm lòng người không khỏi giao động.

Thích Thiếu Thương bị vẻ mặt của y làm cho tâm phiền muộn đến không có cách giải quyết, thật không biết y là khổ sở vì Diệt Ngân hay vì Tư Tình? Nói chung không phải là vì bản thân y. Diệt Ngân là dùng hoa nhỏ bên trong để làm thành được, vậy mà đóa hoa đó nay đã bị gãy nát, điều đó có nghĩa là gì chẳng lẽ y không rõ ràng sao? Gân cốt đứt đoạn mà chết, chỉ cần nghĩ đến đó Thích Thiếu Thương thật muốn nắm cổ Cố Tích Triều mà bạo hồng, vẫn y không lẽ không vì chính mình mà nghĩ ra biện pháp sao?

9. Chương 9

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Thích Thiếu Thương ở một bên bày ra vẻ mặt ảo não, không còn biện pháp, nhưng Cố Tích Triều thì vẻ mặt vẫn tĩnh lặng như cũ, dường như không hề để tâm đến sắc mặt của người bên cạnh, vẫn thần nhiên chơi đùa với đóa hoa vô tâm, thần thái ôn nhu, dường như đang xuyên qua hình bóng của hoa mà ngắm nhìn một người.

Lão thiên a, người trúng độc là hần mà, ai có thể giải thích cho ta biết cái bộ dạng bình bình thản thản như vậy là làm sao đây. Thích Thiếu Thương đã phiền lại càng phiền muộn hơn, càng vô pháp đè nén cơn tức trong lòng, cuối cùng cũng bộc phát, kéo lấy cánh tay Cố Tích Triều mà âm trầm nói: “Cố Tích Triều, người thực sự muốn chờ chết sao?”

Cố Tích Triều cũng không tránh né, câu thần cười lạnh nói: “Tích Triều cũng không muốn chết, dù sao cũng đã chết qua một lần nên hiểu rất rõ. Ân oán tình cừ, vân khởi vân diệt, người đã chết rồi thì cũng chỉ còn là một mảng hư không, ngay cả một chút cũng không còn lưu lại, dù sao cũng là không cam tâm. Nhưng chẳng hay Thích đại hiệp có thể làm gì? Là kẻ nào hủy hoa, manh mối về hần có sao? Hay là có cách chữa trị? Nếu tất cả đều không có, ta ngoài chờ đợi có thể làm gì?”

Thích Thiếu Thương lặng lẽ nói lỏng tay, Cố Tích Triều nói rất đúng, hiện tại bọn họ cái gì cũng không có, cái gì cũng không biết, chỉ có thể chờ đợi đối phương manh động, bọn họ mới có thể tìm ra manh mối, nói vậy sự chờ đợi của Cố Tích Triều không hẳn là tiêu cực, mà có khi còn là biện pháp tốt nhất.

Nhưng...hần nhện không được đưa ánh mắt nhìn về phía Cố Tích Triều, nét mặt y vẫn rất đạm nhiên (“đạm” hay “điềm”), đạm (cái này cũng thế) nhiên đến mức khiến hần trong lòng trào lên một cảm giác đau nhức mơ hồ. Phảng phất đáy lòng tựa như bị một mũi giao (“dao”? “đao” hay “giáo”) bén nhọn xuyên thấu, vết thương tuy không làm trào ra tuyến huyết nhưng lại mang đến một cảm giác đau nhức thấu triệt tâm can.

Cố Tích Triều vốn mới từ trên giường bước xuống, trên người chỉ khoác lên một kiện trung y trắng noãn, lúc này mới đưa tay đến lưng ghế tựa, mang áo khoác khoác lên mình. Vết thương trên đầu vai vẫn còn ỉn ỉu đau nhức, y cũng không làm khó chính mình, chậm rãi mặc vào.

Thích Thiếu Thương thấy vậy liền tới gần khuyên nhủ: “Người nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi, thân thể người vốn đã yếu rồi, một kiếm vừa rồi khiến người mất không ít máu đâu.” Hần thấy thanh y của Cố Tích Triều cũng không lưu lại một chút tiên huyết, ngay cả vết thương trên đầu vai cũng được khâu lại cẩn thận, biết là Lưu Anh đã tỉ mỉ thay hần chiếu cố y, nhện không được nhìn nàng mỉm cười, ánh mắt mang cả thần thái tạ ơn.

Lưu Anh cười hỏi: ” Cố nhạc công, ngài có việc muốn làm sao?”

Cố Tích Triều đã ăn mặc chỉnh tề, vừa thắt lại đai áo (lưng?), vừa trả lời: “Ta không có việc gì, chỉ là truy binh có việc. Đợi đến khi bọn họ đuổi đến nơi thì cái mạng cũng khó bảo toàn.”

Nghe y nói như vậy Thích Thiều Thương cũng không khỏi sửng sốt, hắn cũng là người từng trải trên giang hồ, sao có thể không lo lắng đề phòng trước chuyện này, vì vậy hành động cũng đã hết sức cẩn thận tỉ mỉ. Bản thân hắn cũng tự tin không có người theo dõi mới dám quay về đây.

“Sẽ không có....”

Lời chưa xong, Cố Tích Triều đã ho nhẹ vài tiếng ngắt lời: “Ta biết trong giang hồ kẻ có thể theo dõi được Thích đại hiệp không nhiều, nhưng nếu lần này là hắn thì có thể chứ?”

Thích Thiều Thương cau mày: “Người muốn nói đến ai?”

“Truy Mệnh ngày hôm qua đã đến Hàng Châu phủ, tin tức này không lẽ Thích đại hiệp không biết?”

Nghe vậy Thích Thiều Thương không khỏi giật mình. Hắn là vì chuyện của Cố Tích Triều mà tính toán đủ đường, loại tin tức này hắn nghe được cũng không có gì lạ. Nhưng điều khiến hắn không yên chính là Truy Mệnh vốn phải đang truy bắt giang dương đại đạo Hoắc Trấn Đông, như thế nào lại trùng hợp xuất hiện tại Hàng Châu? Hơn thế nữa, Cố Tích Triều từ đâu lại có thể biết được tin tức này?

Dường như nhìn ra được Thích Thiều Thương đang suy nghĩ cái gì. Cố Tích Triều khẽ nhếch khóe môi tái nhợt, mi phong khẽ nhướng, hướng hắn thần nhiên giải thích: “Truy Mệnh vì sao xuất hiện ở nơi này người chỉ có thể tự đi hỏi hắn. Về phần ta làm thế nào biết được, thì chẳng phải nhờ ơn mấy tên võ lâm chính nghĩa ở Hoắc gia trang sao, luôn mồm nói muốn bắt ta giao cho bổ đầu của Lục Phiến Môn đấy thôi. Đường nhiên những kẻ muốn đem ta bầm thây vạn đoạn, rút gân lột da thì lại càng nhiều hơn thôi.”

Thích Thiều Thương cũng không còn gì để nói, đành hướng về phía Lưu Anh: “Phòng này có cửa sau không?”

Lưu Anh nhẹ gật đầu, liền sau đó nhanh chóng thu thập một ít tư trang hành lý, rồi vội vã theo hậu môn (cửa sau) rời đi.

Bóng lưng ba người vừa biến mất, tiền viện liền xuất hiện một thân ảnh bạch y, thiếu niên khẽ cười, chống cằm ngồi ở mấy bậc thang ngoài sân, tựa hồ muốn nhìn ngắm mây trời để tiêu đi thời gian buồn chán.

Chờ không lâu đã thấy một đại đội nhân mã đông đúc kéo đến, nhanh chóng vây kín sân viện, nào là bộ đầu nha môn hùng hùng hổ hổ, cũng không thiếu võ lâm nhân sĩ khí khái lẫm liệt, lưng đeo trường kiếm, thiếu niên đưa mắt nhìn lướt qua đám người vừa đến, nói cũng không nói một lời.

Câu hỏi nhanh chóng từ trong đám người hướng về phía y: “Thôi bổ đầu, Cố Tích Triều cùng Thích Thiều Thương đâu?”

“Ngài không phải là đang truy tìm tung tích của Thích Thiều Thương sao?”

“Không sai, đây chính là nơi mà bọn họ trú lại.” Thiếu niên ngẩng đầu, để lộ ra một nụ cười sáng lạn, mũi chân chĩa xuống di di trên mặt đất, nụ cười của Truy Mệnh cùng từng cử động nhỏ nhất của y cũng khiến đám nhân sĩ kia không khỏi âm thầm đề phòng.

“Vậy..người đâu?”

Dáng tươi cười càng thêm ngây thơ vô tội: “Trương đại nhân cùng Nhạc môn chủ trước đó đã có căn dặn, ta trên đường phải để lại dấu vết, nếu phát hiện nơi bọn họ trú lại, liền phải đợi các người đến đông đủ, không được hành động thiếu suy nghĩ, vì vậy ta vẫn một mực ở đây đợi các người.”

Ai chẳng biết Truy Mệnh cùng Thích Thiều Thương có giao tình rất tốt, lời này cố ý dẫn là muốn phòng ngừa hắn làm việc thiên vị, không nghĩ hắn lại lợi dụng điểm này để trốn tránh trách nhiệm, buông tha phạm nhân.

Đám đông phút chốc đã có hơn phân nửa chán nản, phân nửa thì lại tức đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng cũng chỉ có thể trở mắt nhìn thiếu niên trước mặt một bộ nhàn nhả ung dung, bởi vì thực chất không có ai dám động, mà cũng không có ai có khả năng trước mặt hắn động thủ.

Ba người đã đi xa được nửa dặm, chợt nghe Thích Thiều Thương nói: “Trước tiên nên nghỉ ngơi chút đã.”

Hắn này giờ vẫn đi ở phía sau, cẩn thận quan sát tình hình, nhận thấy không có khí tức nguy hiểm đuổi theo, liền sợ thân thể Cổ Tích Triều không thể chống đỡ nổi áp lực, vội lại Lưu Anh cũng là nữ lưu mềm yếu nên hắn mới đưa ra đề nghị như vậy.

Cổ Tích Triều cũng không nói gì, chỉ là im lặng đứng lại, trên trán sớm đã thấm đẫm một tầng mồ hôi lạnh, hô hấp mặc dù có chút gấp gáp, nhưng sắc mặt vẫn bảo trì vẻ bình thản như cũ. Lưu Anh cũng hơi thở gấp, sắc mặt cũng đã chuyển sang màu hồng.

“Lưu Anh cô nương, thật sự đã làm phiền nàng rồi.”

Nàng nghe Thích Thiếu Thương nói thế cũng chỉ nhẹ mỉm cười: “Thích đại hiệp cứ yên tâm. đã ra tay tương trợ các ngươi ta cũng đã có chuẩn bị tâm lý. Lưu Anh bất quá cũng chỉ là một người nữ lưu chân yếu tay mềm, vô tài vô đức, ngay cả sinh mạng của mình cũng là quản không được. Nhưng dù sao cũng hiểu được, hai người không phải là kẻ xấu, chỉ có thể trợ giúp chút sức hen, những việc sau này Lưu Anh cũng không hề e ngại.”

Thích Thiếu Thương tâm không khỏi nhất thời hỗn loạn, một nữ lưu nhu mì như nước, nhìn không ra lại có một trí tuệ sắc sảo như vậy, phảng phất còn để lộ ra một sự kiên cường mà ít ai có được, tựa như hoa sen trong bùn mà vẫn một thân thanh cao.

Lại chuyển sang Cổ Tích Triều hỏi: “Lúc này ta vừa nghĩ đến, Diệt Ngân người đã ăn được bao lâu rồi? Còn có thể chống cự được bao lâu?”

Cổ Tích Triều khẽ động mi mắt, trả lời: “Giờ tỵ năm ngày sau.”

Năm ngày, cũng không phải là một thời gian ngắn, nhưng nếu ngồi chờ gân cốt đứt đoạn, sinh mạng tiêu vong, thì mỗi thời khắc trôi qua đều là vô cùng kinh hoàng sao? Thích Thiếu Thương trong tâm âm thầm tính toán, nhưng cũng không biểu lộ ra ngoài. Nhân Lưu Anh là người địa phương liền nhờ nàng tìm một nơi hẻo lánh để ẩn thân.

Truy Mệnh trong tâm một trận lo lắng, chậm rãi trở về nha môn, đột nhiên lưng liền toát ra một tầng mồ hôi lạnh, mang theo cả một dự cảm bất an. Chỉ còn biết bày ra một vẻ mặt đau khổ dừng nguyên tại chỗ, chờ cho cái người tạo ra cảm giác bất an trong tâm mình xuất hiện.

“Truy Mệnh.” Quả nhiên, một thân ảnh hắc sắc đang hướng hắn mà tiến đến.

Truy Mệnh vẫn như cũ bày ra một nụ cười sáng lạn trên mặt, nhưng tâm lại không ngừng kinh hãi: “Nhị sư huynh.”

“Truy Mệnh, sao để lại làm việc thiên vị, để Thích Thiếu Thương cùng Cổ Tích Triều bỏ trốn?”

“Ta...” Một từ cũng không thể thốt ra được, Truy Mệnh biết không thể nói sáo trước mặt hắn, liền ba mắt một lời, thẳng thắn mà nói ra sự thật: “Nhị sư huynh, ta nghĩ chuyện này tuyệt không hề đơn giản như bề ngoài, Cổ Tích Triều đúng lúc Thích Thiếu Thương vì đến đây phá án mà xuất hiện, lại cũng cùng lúc đó mà xảy ra huyết án tại Hoắc gia trang. Ta tin tưởng Thích đại ca không phải là người chỉ làm theo cảm tính, hắn bảo vệ Cổ Tích Triều tất có đạo lý riêng.”

Thiết Thủ nghe hắn nói xong cũng chỉ thở dài lắc đầu: “Truy mệnh, ngươi còn nhớ rõ sư phụ đã nói như thế nào không? Cơ linh quá thịnh, trầm ổn bất túc (ý là nói bé ấy như con lo chơi, không có chút trầm ổn nào.), Sự tình lần này xác thực không hề đơn giản, ngươi nghĩ mà xem, Thích Thiếu Thương, rồi đến ngươi, ta, tất cả chúng ta đều tụ hội lại ở Hàng Châu này, như vậy thật không phải là quá trùng hợp sao? Hôm nay Thích Thiếu Thương lại mang Cổ Tích Triều đi, tuy là nói bảo hộ y tránh khỏi bất trắc, nhưng lại vô tình đưa Lục Phiến Môn thành đầu đề câu chuyện. Nếu như xác thực có âm mưu tồn tại, hắn cùng Cổ Tích Triều, ta và ngươi đều chỉ là những con cờ bị người khác lợi dụng.”

Truy Mệnh vừa nghe vừa bĩu môi, y vốn là trời sinh để bị nhị sư huynh không ngừng giáo huấn, nhưng bất quá thì lúc này hắn nói nghe ra cũng có chút đạo lý.

“Nhưng Nhị sư huynh, vụ án lần này lại xảy ra trong địa phận phủ Hàng Châu, lại liên quan đến võ lâm chính phái, chúng ta tạm thời cũng không có khả năng vượt quyền tiếp nhận, nếu để cho bọn họ rơi vào tay của Hàng Châu phủ không phải mọi chuyện sẽ trở nên rắc rối hơn sao?”

Thiệt Thủ gật đầu nói: “Lần này thả cũng đã thả rồi, nhưng lần sau nếu gặp lại cũng không được làm vậy nữa. Nếu phóng lao phải theo lao không bằng giữ lại bên người, còn có thể dùng để phản kích lại kẻ thù.”

Truy Mệnh cũng chỉ nhẹ thở dài, cũng không nói thêm lời nào.

Quan phủ cùng đám người giang hồ kia không ngừng nỗ lực truy tìm tung tích của Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều, ngay cả Liễu Cừ các nơi trước đây Lưu Anh bán thân cũng không tránh khỏi bị lục soát. Trong nhất thời từ đầu đường đến cuối hẻm đều nổi lên những tin đồn xôn xao.

Thích Thiếu Thương vào chợ mua ít vật phẩm thiết yếu, nghe những lời đồn đãi khắp nơi, liền nhanh chóng cúi đầu, nhanh chóng trở lại nơi mà ba người bọn họ ẩn thân.

Một mảng sân vườn yên ắng, tường ám khói đen, đây chính là nhà của Lưu Anh. Ba người đợi truy binh rời đi liền lập tức quay trở về nơi này, dù sao nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất.

Vừa vào cửa đã thấy Lưu Anh ở trong bếp đang đun thuốc, động tác vô cùng thành thạo, không nhanh cũng không chậm.

Thích Thiếu Thương vừa bỏ nón xuống, vừa đi đến bên cạnh nàng: “Khổ cực Lưu Anh cô nương rồi.”

Lưu Anh ngẩng đầu nhìn hấn, khoát khoát tay nói: “Nhỏ giọng một chút, Cố nhạc công đang ngủ.”

Thích Thiếu Thương biết nàng tỉ mỉ, khéo léo, cũng không nói nhiều, liền ngồi xuống bên cạnh, giúp nàng ổn định hỏa độ, vừa nói: “Lưu Anh cô nương, quả thực đã liên lụy cô quá nhiều. Ta nghe nói Liễu Cừ các cũng bị lục soát, chỉ e rằng cô nương tạm thời cũng không thể trở lại nơi đó, lại phải theo chúng ta lẩn trốn ở đây.”

Lưu Anh nghe vậy, chỉ cúi đầu, đạm nhiên mỉm cười: “Liễu Cừ các cũng không phải là nhà Lưu Anh, cũng chỉ là một nơi tạm cư, Thích đại hiệp nghĩ rằng Lưu Anh hy vọng có thể trở lại nơi đó sao?”

Nội tâm Thích Thiếu Thương không khỏi chấn động: “Sau khi việc này qua đi, Lưu Anh cô nương nếu có yêu cầu gì, Thích mỗ sẽ hết lòng tương trợ.”

Lưu Anh khoé mi khẽ nhướn, nhẹ nhàng nói: “Lưu Anh bất quá chỉ là không muốn quay về những ngày tháng quá thanh tĩnh như trước đây mà thôi.” lời nàng nói nhẹ tựa thanh phong, nhưng lại thấm sâu vào lòng người, đột nhiên thanh âm lại chuyển: “Bây giờ Lưu Anh là muốn giúp đỡ Thích đại hiệp cùng Cố nhạc công, Thích đại hiệp có điều gì cần sai phái không?”

Thích Thiếu Thương quay đầu nhìn về phía phòng trong: “Ta muốn tìm một người, sẽ mất chút thời gian, ở đây làm phiền cô nương chiếu cố y. Nếu có truy binh trở lại, trước tiên cứ để lại dấu hiệu cho ta, sau đó liền trốn đi, nếu không phải là vạn bất đắc dĩ cũng không được lộ diện.”

Hấn đưa cho Lưu Anh một ống trúc dài nhỏ, dạy nàng cách sử dụng, sau đó liền vội vã thu thập hành trang, lần thứ hai rời đi.

10. Chương 10

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Cảnh trong mơ đều bao trùm bởi một màn đêm vô tận, không có không khí cũng không có lấy một chút ánh sáng, tựa hồ như bản thân bị giam cầm trong một hang động sâu không thấy đáy. Người nằm trên mặt đất kia là mình? Hay là một người khác?

Y dù có muốn cũng không thể tự vấn, chỉ sâu sắc cảm nhận sự tĩnh lặng bao trùm xung quanh, tĩnh lặng đến mức lạnh lẽo, cho đến khi cổ tay truyền đến một trận đau đớn. Con đau như xuyên qua huyết mạch, xông thẳng lên đầu, y những tưởng muốn động, muốn gào lên, muốn bỏ chạy, nhưng toàn thân dường như đều bị phong bế, ngay cả một ngón tay cũng không thể động, chỉ có thể im lặng nằm chờ đợi cho cơn đau

qua đi. Trước đôi mắt đang nhắm chặt đột nhiên xuất hiện một chút ánh sáng, cảm nhận được có một làn gió nhẹ thổi qua, y không biết có nên hay không tin tưởng vào những điều trước mắt.

Chưa chết, chính bản thân vẫn còn sống.

Cố Tích Triều hiển nhiên vừa rồi là gặp ác mộng, hiện tại tỉnh lại thân thể dựa vào thành giường không ngừng run rẩy, hỗn hển hô hấp, lại không cách nào ức chế một cổ khó chịu đang trào dâng trong họng mà nôn khan, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không nôn ra được bất cứ thứ gì.

Trong góc phòng lại có một kẻ dõi mắt theo từng nhất cử nhất động của y, tham lam mà hưởng thụ mỗi lần y run rẩy, mỗi một hơi thở khổ sở do y thoát (phát) ra.

Dường như sự thống khổ của y lại làm cho hắn cảm thấy hưng phấn.

Hoàng Kim Lâm cười cười, nhìn Cố Tích Triều cuối cùng cũng áp chế được những trận nôn khan, nhắc cơ thể lên từ bên mép giường. Rất có ý vị mà thăm hỏi: “Đây là do được tính của Diệt Ngân, hay là do nguyên nhân nào khác? Ta thật không thể tin được có thể nhìn thấy người gặp ác mộng.”

Cố Tích Triều ngẩng đầu nói: “Nếu người đến đây có chuyện muốn thương lượng thì hiện tại rút được rồi, còn nếu không thì bớt nhàn ngôn đi.” Y lạnh lùng đáp trả, thanh âm tuy vẫn nhất mực trong trẻo nhưng lại như ẩn chứa vô vàn băng đao, xuyên thấu vào tận xương cốt của kẻ đối diện.

Hoàng Kim Lâm cũng không có tức giận, hắn nếu thấy Cố Tích Triều an nhàn, tự tại khẳng định sẽ lửa giận ngút trời, nhưng hiện tại người kia lại ở trước mặt hắn bày ra bộ dáng thống khổ, chật vật trước nay khó thấy, khiến hắn nhìn một lúc tâm tình cũng tự nhiên tốt lên không ít. Nhưng hắn vẫn cố gắng thu liễm nét thỏa mãn trên nét mặt mà vẫn giữ nguyên một bộ dáng thản nhiên.

“Hắc hắc, không cần phải tức giận như vậy đâu.” Hắn khiêu khích nhìn y “Người chẳng phải vốn là đại tướng quân phong độ, lòng dạ độc ác sao? Ngày đó người giết người, tàn sát, cho dù là nam phụ lão ấu, chỉ cần cản đường người, người đều giết chết không hề chớp mắt, cứ nhiên hôm nay lại thấy ân hận mà nằm mơ ác mộng sao?”

Cố Tích Triều ánh mắt vừa lóe, thanh âm cũng càng trở nên băng lãnh vạn phần: “Ta là người thế nào không phải người đã sớm rõ ràng sao, người hiện tại chỉ có hai lựa chọn, rút hoặc nói vào chuyện chính đi?”

Hoàng Kim Lâm lúc này có chút không cam lòng đứng dậy, hừ lạnh một tiếng rồi mới tiếp lời: “Thật không biết người dựa vào cái gì mà lại dám có thái độ ngạo mạn như vậy? Ngay cả võ công người cũng không có, ta muốn người làm cái gì, người còn có lựa chọn sao?” Hắn vừa nói vừa bước tới đứng trước mặt y, cúi đầu đối diện với ánh mắt của Cố Tích Triều.

Ngạo, vẫn là một vẻ cao ngạo đến mức người khác không đủ can đảm để nhìn thẳng vào ánh mắt đó. Nhưng vẻ lãnh ngạo đó hiện tại như được phủ kín bởi một tầng băng lãnh bên ngoài, khiến cho kẻ khác nhìn vào lại thấy trái tim mình tựa như đóng băng.

Trước kia đôi mắt y không lạnh lẽo đến như vậy, vẻ băng lãnh đó vốn dĩ chỉ phảng phất ở bên ngoài che dấu đi nội tâm vẫn hùng hực một cỗ nhiệt huyết, toát lên một vẻ kiêu ngạo ít người sánh kịp. Nhưng bây giờ, dường như xuyên qua ánh mắt đó vẫn tìm không thấy một chút nhiệt khí nào, chỉ có lạnh, lạnh giá đến cực điểm, lại như ẩn sâu trong tầng tầng lớp lớp băng giá đó là một nỗi sợ hãi vô hình.

Thực ra y đã trải qua chuyện gì? Chuyện gì có thể làm một người như Cố Tích Triều lộ ra biểu tình sợ hãi?

Hoàng Kim Lâm dường như quên đi mục đích chính mà mình đến nơi này, chỉ thành thật quan tâm mà hỏi thăm: “Một năm biến mất, rốt cuộc là người đã ở đâu?”

Ánh mắt y từ đầu đến cuối vẫn chưa lần nào chịu yếu thế trước ánh mắt của hắn, nay đột nhiên lại dao động. Hoàng Kim Lâm thề, hắn có thể cảm giác được Cố Tích Triều khẽ run rẩy toàn thân, chỉ là thoáng qua rất nhanh nhưng quả thực lời mà hắn vừa nói đã khiến y phát run.

Điều đó làm cho hắn thực không nhẫn tâm tiếp tục truy hỏi.

“Người thay đổi rồi.” Hoàng Kim Lâm chăm chú nhìn y một lúc lâu rồi lại thì thầm tự nói, cánh tay bắt giắc mà cứng ngắc gơ lên, đầu ngón tay chậm chậm vươn về phía Cố Tích Triều, nhất thời cũng không phân

định rõ là bản thân muốn chạm đến cái gì.

Ngay lúc đó một cây ngân châm liền xuất hiện ngay trên huyệt thiên đột, ngăn cản động tác của hần. Cố Tích Triều rất có chừng mực mà không chế ngân châm đâm qua khỏi lớp da một chút, làm cho hần thật sâu cảm nhận được sự uy hiếp, nhưng vẫn không hề chính thức đâm sâu vào.

“Đừng bức ta giết người, tốt nhất cách xa ta ra một chút. Hoàng Kim Lân người nhớ kỹ, đừng cho rằng ta không có võ công liền giống như phế nhân mất mù tai điếc, Cố Tích Triều ta tuyệt không dễ dàng để người muốn làm gì thì làm đâu.”

Khi y uy hiếp người khác, lại giống y như một năm trước mà bày ra biểu tình giương cung bạt kiếm, cho dù bất luận là kẻ nào cũng không khỏi phải cảnh giác đề phòng.

Hoàng Kim Lân không hiểu tại sao chính bản thân lại đột ngột nổi lên một cỗ nộ hỏa, liền thay đổi nét mặt cười lạnh nói: “Cố Tích Triều ta vẫn là một câu nói kia, tài năng quá cao cũng có khi đem đến cho người ta thất bại.”

“Cùng người cũng không có quan hệ, đúng không?” Cố Tích Triều thu châm, thần nhiên trả lại hần một câu: “Nếu như thất bại là mệnh, ta sẽ lại lựa chọn kháng mệnh, huống chi từ trước đến nay ta vốn không tin số mệnh.”

“Tốt, tốt lắm.” Hoàng Kim Lân bước về sau vài bước, không khỏi tức tối đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Bây giờ cũng nên nói vào trọng điểm rồi.”

Hần đem lòng bàn tay trái mở ra đưa đến trước mặt Cố Tích Triều, chỉ thấy trong lòng bàn tay có một chữ ‘Lâm’ được viết bằng thứ mực đỏ rực.

Lâm? Cố Tích Triều nhíu nhíu mi, tựa hồ đang suy tư về đáp án, một lúc lâu sau vẫn chưa thấy có một chút thả lỏng, người cũng không hề tái trả lời.

Hoàng Kim Lân mơ hồ cười nói: “Hần người cũng đã đoán được ít nhiều, hơn nữa rất nhanh sẽ nhìn thấy.” Nói xong, biết Cố Tích Triều cũng sẽ không để ý tới, không nhanh không chậm mà quay người rời đi.

Góc áo phất qua một cái, người đã không còn thân ảnh.

Cố Tích Triều cũng chỉ duy trì tình trạng tĩnh lặng thêm chốc lát, ho nhẹ một tiếng rồi xoay người xuống giường, khoác lên ngoài y bước ra khỏi phòng.

Trong viện vẫn một mảnh yên lặng, tĩnh mịch, ánh nắng xuyên qua tán lá phản chiếu quang mang xanh thẫm, làm cho người nhìn có chút mê muội. Trong viện, bàn ghế vẫn còn nguyên không đổi, những con lạch nhỏ dẫn nước vào sân sớm đã khô cạn do lâu ngày không có nước chảy qua, phủ đầy rêu xanh.

Một trận Từ Phong thổi qua khiến y bất giác kéo chặt hơn chiếc áo đang khoác trên người, nhưng lại không cảm nhận được một chút lạnh ý nào theo gió mang đến. Cố Tích Triều nhẹ tay nhẹ chân hướng đến chỗ thấp được che đầy cẩn thận dùng để ngao duợc, nhẹ nhàng đẩy ra mấy tấm ván đã cũ liền thấy một người đang ôm chân ngồi trước bếp lửa.

“Lưu Anh cô nương, Lưu Anh cô nương...”

Lưu Anh bị Hoàng Kim Lân điểm thuyệt, mặc dù trước khi đi đã giải huyệt cho nàng, nhưng lại không có thứ gì quấy rối, nên vẫn an ổn ôm gối mà nhập mộng.

Cố Tích Triều gọi vài tiếng mới thấy Lưu Anh mơ mơ màng màng mở mắt ra, chiếc quạt trong tay cũng lạch cạch một tiếng mà rơi xuống đất, xem ra nàng cũng chỉ vừa mới tỉnh được ba phần.

Nàng nháy mắt mấy cái, cố gắng đuổi cơn buồn ngủ vẫn còn lớn vờn quanh người đi, liền nhìn Cố Tích Triều cười nói: “Cổ nhạc công, người tỉnh rồi sao? Không nghĩ được bản thân ta tham ngủ đến không biết gì cả.” Lời thốt ra có vài phần ngượng ngùng, nhưng cũng không phải như mấy vị tiểu thư khuê các mà bày ra thái độ nhún nhố, trái lại còn mang theo vài phần khí chất phóng khoáng, hào sảng.

“Không có gì phải ngại.” Cố Tích Triều thần nhiên nói, mắt thấy thuốc trên lò đã sôi đến mức gần như khô cạn, liền nhanh tay đem vài bó thảo dược bỏ xuống đất.

“Thuốc sôi rồi.”

Lưu Anh nghe y nói vậy mới chợt tỉnh ngộ, lúc này ngủ không biết đã qua bao nhiêu thời gian, mắt nhìn nồi thuốc đã chuyển thành đen xì, tiếc hận nói: “Đều là do ta cả, để ta đi nấu lại một nồi khác.” Vừa nói vừa đem nồi đi xử lý.

Cố Tích Triều nhìn Lưu Anh đang đổ đi cạn được, hỏi: “Thích Thiếu Thương ra ngoài rồi? Muốn đi lâu sao?”

Lưu Anh gật đầu nói: “Vốn là Thích đại hiệp muốn tranh thủ khi trời còn sáng, bảo chúng ta ở lại đây an tâm chờ hấn.” Nàng chợt có cảm thấy kỳ quái: “Cố nhạc công sao lại biết Thích đại hiệp muốn ra ngoài lâu?”

Cố Tích Triều đưa tay chỉ vào ống trúc bên cạnh được lò nói: “Đó là pháo báo nguy của Lục Phiến Môn, hấn nếu không phải sợ chính mình ra ngoài lâu không thể trở về, chúng ta nhất thời gặp phải nguy hiểm, nếu không sao lại để lại thứ này?”

Lưu Anh lúc này mới nhận ra, không khỏi thầm khen y có mắt quan sát rất tốt. Cố nhạc công, tuy trước giờ nàng đều nhất mực gọi y như vậy, nhưng trong lòng cũng sớm biết y không phải là một nhạc công bình thường mà vốn dĩ là người trên giang hồ, hơn nữa cũng không phải là một nhân sĩ giang hồ vô danh tiểu tốt.

11. Chương 11

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Thích Thiếu Thương cho đến khi mặt trời lặn vẫn chưa thấy trở về.

Hai người cùng nhau ngồi đợi trong một căn phòng, tuy rằng Cố Tích Triều thường ngày vẫn tích ngôn kiệm ngữ, nhưng lại gặp phải Lưu Anh tính tình lương thiện, lại am hiểu không ít, vì vậy nhanh chóng trở thành đồng bạn, vui vẻ trò chuyện.

Đêm càng khuya, không gian càng trở nên u tối nặng nề. Lưu Anh từ trong một chiếc hòm gỗ lấy ra cây cổ cầm, chỉnh dây cho tốt liền đưa đến trước mặt Cố Tích Triều.

“Cố nhạc công, nếu như có phiên muộn thì đánh đàn để giải sầu đi, Lưu Anh cũng nhờ đó mà được nghe ké. Ta đối với tiếng đàn của ngài thật sự là rất ngưỡng mộ a.

Cố Tích Triều lấy tay mơn trớn trên bề mặt cổ cầm, thân đàn trơn nhẵn, sáng bóng, được tạo tác tinh tế như chạm ngọc, ngón tay chỉ nhẹ lướt trên bát huyền đã tạo nên thanh âm vô cùng trong trẻo, dư âm lại ngân vang.

Mặc dù không phải là danh cầm nhưng cũng là một cổ đàn tốt hiếm thấy. Y thử đàn một đoạn, quả nhiên thanh âm thoát ra vô cùng trong trẻo thanh thoát, tựa lưu thủy hành vân.

Lưu Anh ở một bên chỉ lắng lắng nghe, đợi y đàn hoàn một khúc mới vỗ tay tán thưởng: “Hảo khúc, không biết tại sao khi nghe lại nảy ra một câu thơ trong đầu_____ Nhân vô hồi ý tự ba lan, cầm hữu ly thanh vì nhất đoạn (không thấy người quay về lòng ta như sóng dậy, một khúc đàn lên chứa biệt ly- cái này ta chém bừa đó, nhưng tạm để nó là vậy.)

Cố Tích Triều thoáng nhìn về phía Lưu Anh hỏi: “Cô nương nghĩ trong khúc này có chứa ý ly biệt?”

Lưu Anh lắc đầu: “Lưu Anh không thông hiểu lắm về cầm thanh, chỉ là tiếng đàn của tiên sinh khiến ta có cảm xúc như vậy thôi.”

“Ta đàn tiếp một khúc cô nương nghe nhé.” Dứt lời tiếng đàn liền vang lên, uyển chuyển tuôn trào, trong tiếng đàn như ẩn chứa một bóng trăng u tĩnh trong bóng tối dịu dàng xuyên thấu màn đêm, ánh trăng miên man khiến lòng người như mê, như dại.

Lưu Anh vẻ mặt hiện lên thần tình mê say, tâm cũng tùy theo tiếng đàn mà lay động, nhạc khúc có lúc trầm thấp như khuất phục, nhưng rồi lại mãnh liệt tựa như chất chứa tâm tình của một người bình dân áo vải mong muốn vươn lên, dần dần lại như đang đứng giữa một bãi ngô đồng, bên tai là tiếng mưa rơi từng giọt, miên man không dứt, cứ thế mà vút cao cho đến khi huyền cầm vang lên một tiếng boong.

Cầm huyền không chịu nổi sức ép mà đứt đoạn, Cổ Tích Triều cũng không tỏ ra một chút bất ngờ, chỉ im lặng dừng tay, đưa mắt hướng Lưu Anh yêu cầu.

Lưu Anh hiểu rõ liền mở miệng nói: “Lúc này không có biệt ly, chỉ là....” Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp tục nói: “Lưu Anh nghe được kháng, tranh.”

“Kháng? Tranh?”

“Đúng, kháng lại tất cả mọi ngăn trở, kháng thiên, kháng mệnh, kháng xoay càn khôn, tranh, tranh tất cả những thứ mà mình không thể có được.”

Cổ Tích Triều trầm mặc một lúc lâu mới lên tiếng: “Khúc chiếu tâm sự, nếu không phải đều có tâm ý như nhau thì không thể có được cảm giác như vậy, Lưu Anh cô nương là muốn kháng cái gì? Tranh cái gì?”

Lưu Anh vừa nghe y hỏi qua liền tái mặt, cắn cắn môi nói: “Ta muốn kháng mệnh giành lại mạng sống, không muốn như nước chảy bèo trôi giữa chốn yên hoa này suốt đời.”

“Cô nương giúp chúng ta là vì muốn rời khỏi Liễu Cừ các.”

Lưu Anh đơn giản gật đầu: “Liễu Cừ các là nơi yên hoa phong nguyệt, nếu không có thể lực chống lưng, làm thế nào có thể đứng vững? Những nữ tử như chúng ta ở nơi đó rất giống nhau, dễ vào khó ra, muốn ly khai ngoại trừ lấy tiền chuộc thân thì cũng chẳng còn cách nào khác. Cho dù ta muốn thoát thân cũng không có nhiều cơ hội, chỉ có thể đánh cược một phen.”

Cổ Tích Triều ngồi nghe tất cả cũng chỉ im lặng mỉm cười, làm một ván cược lại có gì không tốt? Nhân sinh bất quá cũng chỉ là một ván cược lớn, chỉ là người có dám đặt cược hay không, có dám nỗ lực để trả giá cho ván cược hay không. Giống như Lưu Anh hiện tại, không cam lòng để bản thân rơi vào vũng bùn, trở thành một thứ đồ chơi hiểm lạ trong tay bọn quyền quý, vì vậy âm mưu ngầm đánh cược thì có gì là sai?

Y bỗng dang hai tay, một thanh tiểu đao ngân sắc từ tay áo rơi vào bàn tay, đao phong lướt qua cầm huyền, sáu dây còn lại đồng thời ngân lên một tiếng lớn mà đoạn.

Thanh âm lạnh lạnh từ trong miệng phát ra: “Cuối cùng là một khúc _____ thất truyền. Người không đi vào hiểm cảnh làm sao có thể lộ ra năng lực xoay chuyển càn khôn, cần gì phải đắn đo là thắng hay thua, cuối cùng sẽ biết rõ. Những cái thứ đạo lý hợp lòng người căn bản chỉ có một nửa là hợp với ta.”

Cổ Tích Triều nói xong, trên mặt liền lộ ra dáng tươi cười, nhưng nét cười không mang vẻ đậm nhạt thân nhiên như thường ngày, mà là một nụ cười ngạo nghễ giữa cuồng phong bạo vũ, phảng phất tựa như một loài hùng ưng cô độc sải cánh giữa cửu thiên.

Nụ cười của y trong bóng đêm u tối, lại mang thêm vài phần ngoan tuyệt, cô tịch, khiến cho Lưu Anh chưa phát giác đã liền bị mê hoặc, tâm bỗng dưng có chút dao động.

Sáng sớm ngày hôm sau, Thích Thiếu Thương rút cuộc cũng trở về, mà không chỉ trở về lại còn mang thêm một người

Cổ Tích Triều đưa mắt nhìn gã nam tử có khuôn mặt gầy gò đang đưa tay chỉnh lý cái mũ văn sĩ bị lệch trên đầu, từng chữ từng chữ thốt ra tên hắn: “Lâm, Tế, Huyền.” Nhịn không được mà khóe môi nhếch lên một nụ cười nhạt

Lâm Tế Huyền cũng nhìn Cổ Tích Triều, trên mặt hiện rõ vẻ sợ hãi cùng đề phòng, dường như vẫn chưa quên được ánh mắt như muốn đem người khác lăng trì của y ở Hoắc gia trang đêm đó.

Gã bất đắc dĩ hướng về phía Thích Thiếu Thương nói: “Thích đại hiệp à, ngài cần gì phải điểm huyết ta, tay ta trói gà còn không chặt, còn có thể làm được cái gì? Làm cho huyết khúc hoàn, thiên tông của ta đến bây giờ vẫn còn đau này.”

Thích Thiếu Thương hơi áy náy mỉm cười: “Đắc tội rồi, nếu không như vậy chỉ sợ lâm đại phu đây không nguyên ý theo ta lại làm kinh động đến các vị võ lâm nhân sĩ khác, như vậy sẽ có chút rắc rối cho ta.”

“Cũng không phải ” Lâm Tế Huyền lắc đầu cười nói, “Tại hạ là đại phu, việc của võ lâm không có liên quan gì đến ta, ta chỉ quan tâm tới y lý, y thuật. Nếu một người đại phu lại thờ ơ trước một ca bệnh khó, như vậy sao có thể gọi là đại phu được.”

“Nói như vậy, Lâm đại phu nguyên ý ở lại đây giúp Cố Tích Triều trị liệu?”

“Cũng không phải?”, Lâm Tế Huyền vừa nói vừa lắc đầu, “Không phải trị liệu, là nghiên cứu. Diệt Ngân là một loại kì dược, thể nhân cho rằng hầu như đã tuyệt chủng, muốn giải độc của nó không phải nói là có thể làm được. Tại hạ chỉ có thể tận lực mà thôi.”

“Tại hạ minh bạch.” Tâm Thích Thiếu Thương như vừa buông được một tảng đá nặng, chỉ cần hẩn đồng ý nghiên cứu khó nói không có kỳ tích xuất hiện, còn hơn là bó tay ngồi chờ chết.

Cố Tích Triều đột nhiên nói: “Lâm đại phu muốn bắt mạch?” Thần tình trên mặt rất khó nắm bắt.

“Àn, a” Lâm Tế Huyền ho khan vài tiếng, phỏng chừng là bị thái độ chuyển biến bất ngờ của Cố Tích Triều làm cho kinh hãi, thái độ thay đổi bất ngờ như vậy, không phải là đang có âm mưu gì chứ? Đáng sợ! Nhưng cũng miễn cưỡng nói: “Cần cần (??? Phải phải). Ghi chép về Diệt Ngân trong sách thuốc quả thực rất hữu hạn, các loại mạch tượng ta đều cần phải ghi lại.”

Cố Tích Triều nhướng mi hỏi: “Sách thuốc có ghi về loại này sao?”

“Ta đã lục lọi trong đại lượng điển tịch nhiều ngày, có một bản ‘Điền dược ngoại điển’ do Lý Vân viết có nói, Diệt Ngân được tính kỳ lạ, hiệu dụng lúc đầu có thể sánh ngang với Hạc Đỉnh Hắc Cừ chi độc, người bình thường ăn sẽ khiến độc phát thân vong, do đó không phải là người người đều có thể ăn được. Chẳng...chẳng hay Cố Công Tử lúc đầu làm sao có thể chống đỡ được được tính của nó? Còn có, Cố Công Tử rốt cuộc tìm được Diệt Ngân ở nơi nào?”

Cố Tích Triều nghiêng đầu cười nhạt, cũng không có trả lời.

Thích Thiếu Thương biết nếu y đã không muốn nói thì dù là ai cũng không thể miễn cưỡng được, liền kéo Lâm Tế Huyền vào trong phòng, vừa nói: “Lâm đại phu nếu muốn xem Diệt Ngân thì ở trong phòng có đây.”

“Cái gì? Có Diệt Ngân! Còn sống?” Lâm Tế Huyền lập tức bỏ Cố Tích Triều qua một bên, nhanh chóng lao vào trong phòng.

Lâm Tế Huyền đem Diệt Ngân trên bàn trong phòng ngủ theo bên người không ngừng nghiên cứu, tinh thần hẩn vô cùng phấn khởi, không nề hà phiền phức, cứ cách bốn canh giờ lại bắt mạch cho Cố Tích Triều một lần, cũng làm ra không ít phương thuốc, lại không ngừng sửa chữa, thay đổi.

Vô luận Cố Tích Triều có phối hợp hay không, Lâm Tế Huyền vẫn phải lôi kéo Thích Thiếu Thương ở một bên mới dám bắt mạch cho y.

“Sau vài lần so sánh, mạch tượng tuy yếu nhưng bây giờ đột nhiên lại càng lúc càng mãnh liệt, ứng với thời kỳ được tính tiềm tàng của Diệt Ngân bắt đầu phát tác. Ước chừng khoảng bốn ngày nữa sẽ hoàn toàn phát tác, bốn ngày trước khi được tính phát tác, thân thể có chỗ nào khác thường không?”

Cố Tích Triều chậm rãi đưa mắt nhìn hẩn: “Người là đại phu, còn muốn hỏi ngược lại ta?”

Lâm tế huyền nhú mày bày ra vẻ mặt đau khổ: “Chẳng lẽ người không biết trong mấy mươi năm nay người là người duy nhất sử dụng diệt ngân hay sao? Ngoài người ra thì ko còn ai cả.”

Nói giỡn sao? Cố Tích Triều ánh mắt vừa nhắc, lẳng trì bắt đầu: “Cho nên ta mới để cho người tùy ý nghiên cứu, dùng được liệu do người điều chế, cũng không quan tâm đến việc người tăng giảm được liệu, người cho rằng ta vì tùy hứng mà làm sao? Người nhớ cho rõ, ta chỉ còn bốn ngày, sau bốn ngày thì người cũng đừng mong có cái gì để mà nghiên cứu nữa.”

Lâm Tế Huyền rốt cuộc cũng vững tin rằng tính tình của hẩn rất tốt, để nghiên cứu được vật cho dù là vinh nhục cũng không màng đến.

“Ghi nhớ, ghi nhớ. Bất quá Cố công tử có thể cho tại hạ biết người tìm được Diệt Ngân ở nơi nào, lúc ban đầu được lực ra sao? Tại hạ sẽ mang ơn gấp bội, cảm động đến rơi nước mắt, vinh hạnh không gì nói được.”

“Như vậy đi, Lâm đại phu hãy ghi chép trạng huống cuối cùng khi Diệt Ngân phát tác đi. Khi Diệt Ngân phát tác, kinh mạch nghịch lưu, gân cốt đứt đoạn mà chết, nói không chừng tình trạng còn thê thảm hơn như vậy nữa. Đây cũng là lý do mà trong vài thập niên qua không có kẻ nào phục dụng Diệt Ngân mà còn sống sót, Lâm đại phu không thấy động tâm sao?”

“...” Lâm Tể Huyền chỉ cảm thấy máu trong người nhất thời đông cứng, trong lòng vô cùng khó chịu.

Thích Thiều Thương chỉ ngồi một bên làm kẻ bàng quan, hai người này cho dù là đối chọi gay gắt cũng thật khác người thường? Đối với tính cách của Cố Tích Triều hẳn đã sớm quen thuộc, nhưng vốn tưởng Lâm Tể Huyền là một danh y khí độ phi phạm, nghiêm túc, thành thạo, nguyên lai mọi việc đều không như hắn nghĩ.

Ngẫm lại chỉ còn bốn ngày, từng giây từng phút trôi qua đáng lý phải nặng nề ảm đạm, nhưng càng ngày mọi việc càng trở nên thú vị, quả thật không hợp với lẽ thường.

12. Chương 12

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Thời gian đếm ngược: Ba ngày rưỡi.

Địa điểm: Gian nhà cũ bỏ hoang của Lưu Anh.

Hoạt động: Thích Thiều Thương phụ trách mua đồ ăn, tham dò tin tức, thỉnh thoảng xuất môn; Lâm Tể Huyền tiếp tục nghiên cứu; Cố Tích Triều nhàn lai vô sự; Lưu Anh phụ trách chiếu cố cuộc sống của mọi người, hằng ngày giúp đỡ Lâm Tể Huyền ngao du.

Chuyện gì đến sẽ phải đến, Cố Tích Triều rất tin vào những lời này, bởi vì y tin tưởng trên đời này không có chuyện gì có thể dựa vào may mắn mà giải quyết được, chí ít đối với y là như vậy.

Bởi vậy khi Lâm Tể Huyền một mình bưng chén thuốc tới trước mặt y, Cố Tích Triều vẫn nhàn nhã dựa người vào bên song cửa, đưa mắt nhìn ra ngoài, thản nhiên nói: “Không đi với Thích Thiều Thương sao?”

Lâm Tể Huyền gật đầu nói: “Ta đem dược cho người, còn hắn ở ngoài giúp Lưu Anh cô nương mức nước.”

Liếc mắt nhìn những hạt màu nâu dày đặc nổi trong chén thuốc, Cố Tích Triều nói: “Người có sở thích cho người khác uống mấy cái thứ dược liệu kỳ quái đó sao?”

Lâm Tể Huyền vẫn một mực thản nhiên như cũ, dung mạo tuy vẫn giống như trước đây, nhưng thần sắc lại trở nên kỳ lạ, phảng phất lộ ra một thứ biểu tình âm ngoan, lạnh lùng: “Người sai rồi, ta chỉ là thích cho người uống những thứ dược liệu kỳ quái này thôi.”

“Thật sao?” Cố Tích Triều lạnh lùng cười, đột nhiên đổi đề tài, khẩu khí lãnh đạm: “Lâm đại phu hành động trước sau thật không nhất quán sao, việc gì phải sợ ta nhận không ra người? Còn muốn Hoàng Kim Lân cố ý nhắc nhở.”

“Người lại sai nữa rồi.” Lâm Tể Huyền cười cười lắc đầu, khóe mi lộ ra ý khiêu khích, không nhanh không chậm mà đáp lời: “Ta không phải là sợ người nhận không ra ta, ta là sợ người nhận ra rồi nhưng lại cố tình làm như không biết, phá hủy chuyện tốt của ta.”

Ha, Cố Tích Triều lần này cười đến cực kỳ trào phúng: “Hảo cận thận a, Diệt Ngân, Văn Tình đều nằm trong tay người, đã như vậy mà còn cần phải sợ ta sao?”

“Bởi vì người vốn là Cố Tích Triều.” Lâm Tể Huyền để lại chén thuốc lên bàn, đột nhiên tiến lại gần người kia, bàn tay nhanh chóng nắm lấy cằm Cố Tích Triều, tư thế vô cùng ngả ngớn.

Cố Tích Triều không ngờ hần lại hành động như vậy, trong mắt lập tức toát ra sát khí, cơ hồ như muốn một đao đâm thẳng vào đôi mắt đang nhìn mình, cổ tay vừa chuyển, đầu ngón tay đã giữ chặt ngân châm đâm vào nhật nguyệt huyệt.

Sớm có chuẩn bị từ trước, Lâm Tế Huyền thân thủ nhanh chóng bắt lấy cổ tay y. Thấy ý đồ đã đạt thành, hần cũng không muốn liều lĩnh, vừa rút lui vừa trả lời; “Tựa như mới vừa rồi, người thông minh như vậy lại không biết ẩn nhẫn, đáng lý ra nên làm bộ không có năng lực phản kháng người lại không làm được (làm bộ không có năng lực phản kháng cho bị anh ăn tươi nuốt sống luôn á hử, tiểu Cố đầu có đại vậy! ><). đây=” là=” nguyên=” nhân=” người=” không=” thể=” thành=” công,=” cũng=” là=” nguyên=” nhân=” mà=” người=” vĩnh=” viễn=” không=” thể=” đầu=” nhập=” chốn=” quan=” trường.=” người=” không=” đủ=” xấu=” xa,=” mặt=” người=” cũng=” không=” đủ=” dày,=” còn=” có=” một=” cỡ=” thanh=” cao=” không=” gì=” đánh=” ngã=” được.=” cho=” nên=” đối=” với=” người=” vĩnh=” viễn=” đáng=” phải=” đề=” phòng=” nhầm=” tránh=” sinh=” ra=” biến=”>

Cố Tích Triều nhất thời hiểu rõ dụng ý của hần, thâm trầm nói: “Nếu ta giống như những kẻ mà người nói, e rằng bây giờ đã không còn giá trị lợi dụng nữa rồi.”

“Nói rất đúng.” Lâm Tế Huyền mỉm cười, “Càng thông minh, càng nguy hiểm, càng có thể là một vật hữu dụng, tỷ như phóng hỏa, nếu người có thể khống chế tốt ngọn lửa, người sẽ có thể đốt dịch thù của mình thành tro, không để lại dấu vết.”

Cố Tích Triều trong giọng nói mang theo cả vẻ mỉa mai trong giọng nói, đối y đáp lại: “Cẩn thận một chút, kẻ tự thiêu chính mình cũng không phải là ít.”

“Không nhọc người phải quan tâm, ta sẽ ngăn lần, vạn lần cẩn trọng.” Lâm Tế Huyền vừa nói vừa bưng chén thuốc đưa cho Cố Tích Triều, “Uống đi.”

Hơi khói tỏa ra nồng nặc, không nóng, nhưng lại rất đắng, Cố Tích Triều đem bát một hơi uống hết, mới nói: “Lần sau đừng được làm thành hoàn được(thuốc viên) đi, mùi quá kém.”

Lâm Tế Huyền cũng dăm chiêu trả lời: “Được tính của Diệt Ngân ta cũng chưa hoàn toàn nắm rõ, đây chỉ là ta phối được tạm thời, muốn biết rõ hơn chỉ có thể dựa vào mạch tượng của người.”

“Thật sự là làm người tổn công rồi.” Cố Tích Triều cười lạnh. Y tĩnh tọa trên giường, im lặng chờ đợi, trong sách có nói cơ thể sẽ cảm nhận một trận lạnh liệt khí bắt đầu từ tim rồi nhanh chóng lan ra toàn cơ thể, sắc bén như một thanh lợi kiếm cắt sâu vào huyết mạch, xuôi dòng nghịch lưu, cắt vào tứ chi bách hài, nếu muốn dùng từ để diễn tả thì chỉ có một “đau đớn”.

A, đúng vậy, đau đớn thì sao? Y đã cùng đau đớn hữu duyên, từ lâu đã không phân biệt được rồi. Nhưng vĩnh viễn cũng không nên đem y tùy tiện đẩy vào hỏa diễm, sẽ hối hận, kẻ đó chắc chắn sẽ hối hận!!

“Được hiệu phát tác?” Lâm Tế Huyền chăm chú cảm mạch tượng y, trong ánh mắt không biết là đang thưởng thức hay đang xem một thứ kỳ vật mà hần vừa mới săn được.

“Lực nhẫn nại của người thật khiến ta bội phục, vô luận là hôm nay hay lúc đầu sử dụng Diệt Ngân. Thân thể của người vốn không giống người bình thường, hay phải nói người đối với mình còn tàn nhẫn hơn gấp vạn lần so với người đối với người khác?”

Cố Tích Triều ngẩng đầu, trên trán y đã phủ lên một tầng mồ hôi lạnh, khuôn mặt đã không còn một chút huyết sắc, nhưng ánh mắt lại lóe lên một tia sáng lợi hại. Nghiến răng phun ra một câu; “Người biết không? Từ đầu đến cuối người đều là một kẻ khiến người ta chán ghét.”

“Ta biết.” kẻ sát bên tai y phun ra một ngụm lạnh khí, thanh âm lạnh lẽo, băng hàn. Lâm Tế Huyền đột nhiên đề cao thanh âm, lo lắng kêu lên: “Thích đại hiệp, Thích đại hiệp.”

“Không có tin tức gì, bộ khoái thành Hàng Châu nhiều như vậy, vô lâm nhân sĩ cũng ra sức tìm kiếm, cư nhiên lại không tìm ra được nơi bọn họ dừng chân.” Thiết Thủ vô pháp tin tưởng vào những gì mình đang nghe.

Truy Mệnh khẽ nhăn mặt, nhíu lại trường mi: “Vậy ngoài thành thì sao? Bọn họ có khi nào đã xuất thành rồi không?”

Thiết Thủ lắc đầu: “Khẩu Tri Huyền cũng Nhạc Môn Chủ cũng nghĩ vậy, nhưng ta cảm giác không đúng.”

“Tại sao?”

“Bởi vì ngày hôm qua có một người mất tích, là Mạc Bắc danh y Lâm Tế Huyền.”

Truy Mệnh không khỏi chấn động: “Là người tại Hoắc gia trang phát hiện Cổ Tích Triều ăn Diệt Ngân?”

“Đúng vậy, tuy nói hẳn thích tự do tự tại, một người độc bộ, nhưng chung quy cũng không tới mức bất cạo nhi biệt, rất có khả năng vốn là Thích Thiếu Thương tìm được hắn.”

“Muốn hẳn giúp Cổ Tích Triều giải độc.”

Hai người đồng thời trầm mặt, “Nếu như ở trong thành, bọn họ cần phải ăn cơm, cần phải mua những đồ vật thông thường, vậy tại sao lại không có một chút dấu vết?”

Thiết Thủ nhẹ nhàng cười: “Nếu là người hoặc ta, làm sao không tránh được sự lục soát của những người này? Thích Thiếu Thương cũng vậy, chỉ cần lưu tâm một chút là có thể tránh được bọn họ rồi.”

“Vậy là phải bó tay rồi, dù sao tìm không được, chi bằng không tìm.” Qua một hồi lâu suy nghĩ, cuối cùng Truy Mệnh cũng phán ra một câu.

“Truy Mệnh.” Thiết Thủ có chút trách cứ, nhưng khẩu khí vẫn như cũ, không hề có một chút nghiêm khắc, “Người và ta đều biết chuyện này không đơn giản như vậy, không nên xử trí theo cảm tính.”

Truy Mệnh nở nụ cười: “Nhị sư huynh, người nói chúng ta có nên đuổi bắt Thích Thiếu Thương không?”

Vấn đề này đương nhiên không cần phải trả lời, nhưng Thiết Thủ lập tức rõ ràng hẳn muốn nói gì, bình thường suy nghĩ muốn làm gì vốn là những điều mà bọn họ hay nghĩ đến, cả đôi thủ cũng nghĩ đến. Bọn họ nên làm gì? Đối thủ làm gì? Nếu như bọn họ nghĩ rằng ở đây có âm mưu, vậy âm mưu đó là gì?

Ai cũng không biết.

Nhưng.

“Chúng ta không có lựa chọn.” Cho nên càng nghĩ đông nghĩ tây sẽ càng cảm thấy đáng sợ.

Truy Mệnh gật đầu, Thiết Thủ đưa tay vỗ vỗ vai y, y biết, bọn họ đều là con người, đều có tình cảm của bản thân, nhưng trên lưng đeo nhiều trách nhiệm không cho phép bọn họ có thể vô tư mà biểu lộ tâm tình, vào thời khắc sinh tử lại càng phải bảo trì thanh tỉnh, cảnh giác đề phòng, nếu không hậu quả gây ra sẽ khó có thể đoán được, mạng sống lúc nào cũng tựa như chỉ mảnh treo chuông.

Hai người đứng yên, cũng không tiếp tục cuộc nói chuyện nữa.

Thanh phong lướt qua, bầu không khí xung quanh thâm trầm như mang theo cả những mối nguy hiểm tiềm tàng. Thiết Thủ vẫn một thân hắc y cấm bào, vẻ mặt nghiêm túc, đoan chính, nhưng Truy Mệnh đứng bên cạnh hắn vẫn mỉm cười. Tà dương như máu phủ lên thân ảnh cả hai người.

Bọn họ vốn có thể là những nam tử tốt, suốt đời không phải dính máu tanh, xương trắng, vĩnh viễn có thể thanh cao sạch sẽ đứng dưới ánh dương quang. Nhưng hiện tại, họ lại không có khả năng làm cho chính bản thân mình rời xa sự xấu xa, máu tươi, cùng tội ác. Đã nhiều năm như vậy rồi, mệt không? Có lẽ có. Nhưng Thiết Thủ vẫn là Thiết Thủ nghiêm túc, lão luyện, Truy Mệnh vẫn là Truy Mệnh với nụ cười âm áp trên môi. Ngay cả Vô Tình cùng Lãnh Huyết thủy chung vẫn không hề có một chút thay đổi. Bất đồng ở chỗ, mỗi người bọn họ đều có một sự cố chấp của riêng bản thân mình, bọn họ có thể kiên trì, cho nên bọn họ mới có hôm nay.

13. Chương 13

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Thích Thiều Thương chạy ào vào phòng, cảnh tượng trước mắt làm cho hắn không khỏi kinh hoảng. Lâm Tể Huyền cái trán đầy mồ hôi đang bắt mạch cho Cố Tích Triều, mà y lại cuộn chặt người lại trên giường, sắc mặt như tờ giấy. Không, điều đó không đủ để hình dung bộ dáng y lúc này, sắc mặt y tựa hồ chỉ cách tử trạng có một hơi thở.

“Hắn làm sao vậy?” Không biết luồng khí lạnh leo từ đâu bộc phát làm toàn thân phát run, tứ chi bách hải như vừa bị cắt đoạn, Thích Thiều Thương vô thức gào lên, thân thủ nhanh chóng đỡ lấy Cố Tích Triều.

Lâm Tể Huyền biểu tình hoảng hốt, lúc này mới sợ hãi thu tay về: “Ta cũng không biết, mạch tượng của hắn đột nhiên rối loạn, trong cơ thể đột nhiên phát sinh một cỗ khí kỳ lạ. trong nháy mắt liền xâm nhập vào toàn bộ kinh mạch trong người. Thật đáng sợ, thật đáng sợ! Ta hành nghề y đã nhiều năm như vậy, lần đầu tiên mới gặp qua tình huống này.”

Thích Thiều Thương nghe gã nói xong liền cầm lấy mạch môn của Cố Tích Triều, quả nhiên liền nhận thấy một cỗ chân khí cổ quái không ngừng tiến nhập trong cơ thể y. Hắn còn chưa kịp phản ứng, đã bị một lực phản chấn tỏa ra khiến bàn tay nhất thời tê rần.

“Cố Tích Triều, Cố Tích Triều” Hắn liên thanh hô to, “Có chuyện gì xảy ra với người vậy?”

Cố Tích Triều miễn cưỡng ngẩng đầu nhìn hắn, lúc này lại vẫn có thể trào phúng mỉm cười: “Người sao...cũng trở nên hồ đồ như vậy, ta không phải đại phu, lẽ nào lại có thể tự chẩn mạch cho mình?”

Lâm Tể Huyền ở bên cạnh âm thầm hừ nhẹ, lời này của Cố Tích Triều là cố ý nhắm vào hắn, tuy lời y nói tuyệt không đến mức khiến Thích Thiều Thương tâm sinh hồ nghi, nhưng ngữ khí vạn phần khiêu khích.

Gã liền vội vã phân trần: “Ta cũng không chẩn được bệnh nên mới kinh hoảng như vậy. Thích đại hiệp, trước mắt phải nghĩ cách ngăn chặn khí lưu, nếu cứ để như vậy e rằng kinh mạch sẽ mau chóng đứt đoạn.”

Nhìn nét mặt Lâm Tể Huyền lo sợ không yên, Thích Thiều Thương cũng hiểu được mạng người cấp thiết, liền nhanh chóng ôm Cố Tích Triều lên giường, hương gã dặn dò: “Lâm đại phu, phiền người ở đây canh chừng, nếu có điều gì bất thường xảy ra, tùy thời tương cứu.”

”Được.”

Nghe Lâm Tể Huyền đáp ứng, Thích Thiều Thương liền ngồi xếp bằng sau lưng Cố Tích Triều, song chưởng áp chặt vào sau lưng y. Chân khí cuộn cuộn không ngừng truyền qua, hai người đồng thời nhắm mắt, bắt đầu chuyên tâm vận công.

Truy Mệnh cùng Thiết Thủ này giờ vẫn ẩn thân bên ngoài quan sát, đến lúc này mới xuất hiện. Sau khi hỏi thăm đến người dân thứ ba trăm hai mươi ba tại phủ Hàng Châu, cuối cùng thì lão thiên cũng mỉm cười với Thiết Truy hai người.

”Mấy ngày trước mấy vị bộ đầu, sai nha đến căn nhà lục soát, ai nha rất là nóng nực a. Ta lúc đó đang đứng ở ngay cửa nhà xem nóng nực, lại bị một vị sai nha hung hăng trừng mắt nên phải lui vào trong nhà tránh mặt. Trước đây đều không chú ý cái phòng ở hoang phế bên đó, bất quá nghe nói chủ nhân nơi đó là một nữ nhi, nàng hiện tại vẫn đang sống tốt ở nơi khác nên mới khóa cửa nhà. Sau khi mấy vị sai nha đi rồi, ta cũng không mấy chú ý đến nơi đó nữa, nhưng một ngày ta lại phát hiện ra mấy cái mương nước khô cạn từ lâu của nhà bên đó lại có nước chảy ra. Đôi khi còn mang theo mùi được hương. Nếu nói không có ai ở bên đó thì nước này ở đâu ra. Ta nghĩ có người a, tám phần mười là có người! nhưng lão bà nhà ta lại không tin, cứ nhất mực bảo ta hoang tưởng, còn nói ngày nào đó ta lại vô ý mạo phạm đến quỷ thần thì ngay cả cái mạng nhỏ cũng không còn.” ”Đại bổ đầu à, tin tức ta cung cấp cho người rồi, vậy có tiền thưởng không? Bổ đầu đại gia, người các ngài muốn tìm không phải là cường đạo đấy chứ? Bổ đầu đại gia...”

Dài dòng, đúng là có dài dòng phiền phức một chút, nhưng đáp án lại quá rõ ràng. Nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, thảo nào nhân sĩ vô lâm dù có lật tung cả phủ Hàng Châu vẫn không tìm ra được một chút manh mối.

Bọn người Thích Thiếu Thương không có ra khỏi thành, mà là quay về nhà Lưu Anh. Thiết Thủ đưa ngón tay điểm huyệt tên nam nhân vẫn thao thao bất tuyệt không ngừng trước mặt, không phải là hấn ngại phiền phức, mà loại tin tức này tốt nhất là không nên để truyền ra ngoài. Nhân chứng muốn ở lại phủ nha, bọn họ lại không thể tùy tiện tìm một bộ khoái ở phủ Hàng Châu để trông chừng hấn, bắt đắc dĩ phải làm vậy, chỉ là bắt đắc dĩ thôi.

Truy Mệnh nhìn hấn khoái trá mỉm cười: “Nhị sư huynh, động tác của huynh thật nhanh a.”

Thiết Thủ cũng không mấy để ý tới ý, trực tiếp đem nhân chứng nhét vào một cái tủ nhỏ, đồng thời kiểm tra mạch mô của hấn, sau đó mới đóng cửa nói: “Chúng ta đi càng nhanh càng tốt, đừng để những người ở phủ Hàng Châu cùng Thổ Kiêm môn bắt kịp, càng đông người, cục diện càng khó khống chế.”

”Ân.” Truy Mệnh nhú nhú mày, “Đi cửa sau đi.”

Cả hai người, võ công, khinh công đều là nhất đẳng cao thủ, nên dễ dàng xuất môn mà không ai phát hiện. Truy Mệnh dẫn đường thẳng hướng gia trang của Lưu Anh mà đi tới Nhẹ nhàng bước vào sân viện tĩnh lặng, Thiết Thủ cùng Truy Mệnh nhìn quanh bốn phía, không có sát khí cũng không có cuồng phong làm gãy nát cỏ cây, tất cả chỉ là một mảng tĩnh lặng, nhưng phòng trong chắc chắn có người.

”Thích Thiếu Thương, ta là Thiết Thủ, có thể ra nói chuyện được không?” Thanh âm theo gió truyền đi, vừa vào đến nhà cũng là lúc cánh cửa chi nha một tiếng liền mở ra.

Thích Thiếu Thương từ bên trong đi ra, trên người khoác bố sam màu nâu, vẫn như trước không hề cao lớn là mấy nhưng vóc người luôn đứng thẳng hiên ngang, nhàn nhạt tỏa ra một phong thái uy nghi, bình thản. Hấn bước từng bước chậm chạp về phía ai người, khuôn mặt tái nhợt không chút huyết sắc.

”Thiết huynh.” Hấn bình tĩnh gọi một tiếng, nhìn cũng không nhìn ra một chút bất an trong giọng nói.

Thiết Thủ biết Thích Thiếu Thương là người làm việc minh bạch rõ ràng, hơn nữa lại xem hấn không khác gì người một nhà liền cũng không vòng vo nhiều lời: “Thích Thiếu Thương, các người không thể cứ trốn tránh mãi như vậy được. Tránh được một thời gian sao tránh được cả đời, nếu người còn tin Thiết Thủ ta thì theo ta về điều tra rõ mọi việc.”

Thích Thiếu Thương gật đầu cười, khuôn mặt lại càng trở nên trắng bệch: “Kỳ thực hai người các người đến rất đúng lúc, hiện tại một mình ta vô pháp bảo vệ Cố Tích Triều, hôm nay cũng hết khả năng, có...cũng...”

Hấn nói đến đây liền nhíu chặt chân mày, cúi người phun ra một ngụm máu tươi tạo thành một mảng đỏ sẫm trên mặt đất. Thiết Thủ, Truy Mệnh đều nhất thời cả kinh, không hẹn mà cùng vội vàng chạy về phía Thích Thiếu Thương.

Truy Mệnh dìu hấn, Thiết Thủ bắt mạch, liền nhận ra nội lực trong người Thích Thiếu Thương đã như đèn dầu sắp tắt, quả là hấn đã hết khả năng giống như đã nói.

Thiết Thủ tay lập tức bắt chưởng, đẩy tới trước ngực trái, thúc dục chân khí của chính bản thân chạy qua Thích Thiếu Thương. Không ngờ vừa thôi động chân khí, điều hấn nhìn thấy đã làm cho một kẻ suốt đời chỗ kinh bất biến như Thiết Thủ cũng phải biến sắc.

Hấn không có nhìn Thích Thiếu Thương cũng không có nhìn Truy Mệnh, mà là ngẩng đầu nhìn về phía cửa phòng vẫn còn đang hé mở. Nơi đó không biết từ lúc nào đã đứng sẵn một người, khuôn mặt gầy gò, vóc người cao gầy, khuôn mặt bình thường cũng không có một chút đặc điểm nào nổi bật. Nhưng mà hấn lại đứng tại đó tựa cửa nhìn ra, đầu mày lộ ra một chút tà khí, môi khẽ cười, lại làm cho người khác nhìn vào liền nhận ra kẻ đứng tĩnh lặng nơi đó mang trong mình đầy mưu mô, quỷ quyệt.

Tay từ trên người Thích Thiếu Thương rút về, lòng bàn tay hấn vẫn giống như trước, nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện một thanh ngân châm, thanh châm tỏa ra thứ ánh sáng lam sắc vô cùng quỷ dị. Tính toán thật là tốt a, nếu không phải ngân châm vừa sắc bén vừa nhỏ mảnh, nếu không phải Thiết Thủ sót ruột độ khí cho Thích Thiếu Thương, nếu không phải hấn tiến đến gần để vận động chân khí. Một chiêu này làm sao có thể như vậy?

Thiết Thủ muốn động, nhưng phát giác toàn thân đều trở nên hư nhược.

”Người trúng tử u lam pháp.”

Người này giờ vẫn đứng cạnh cửa liền lên tiếng nói, hắn không nhìn về phía Thiết Thủ mà là đang nhìn Truy Mệnh, “Người trúng phải loại độc này, sẽ bị người hạ độc chi phối trong vòng ba canh giờ.”

Truy Mệnh đứng ngay bên cạnh Thiết Thủ, vừa nghe người kia nói vậy khoe mi liền khẽ động, lập tức ra chiêu.

Y không hướng về phía kẻ đứng cạnh cửa, cũng không phải là Thích Thiệu Thương, mà là hướng về phía Thiết Thủ. Y phải chế trụ nhị sư huynh, nếu được lực càng phát tác ắt sẽ dẫn đến tình trạng hai người bọn hắn sẽ quay qua quyết đấu với nhau.

”Thích Thiệu Thương, ngăn hắn lại.” Chỉ một câu lệnh ngắn gọn, Thích Thiệu Thương lập tức chắn trước người Thiết Thủ, ngăn trở chiêu thức của Truy Mệnh.

Nội lực của hắn tổn hao rất nhiều, lúc này không phải là đối thủ của Truy Mệnh. Nhưng Truy Mệnh lại nhìn thấy trong mắt hắn lóe lên lam quang sắc lạnh, lại tựa như không cần mệnh, liều sống liều chết cản trở trước người Thiết Thủ.

Năm chiêu đã qua, cuối cùng Truy Mệnh cũng cắn răng hướng về phía Thích Thiệu Thương tung ra một chiêu. Lần này, người đứng cạnh cửa lại lạnh lùng tuyên bố: “Đã chậm.”

Truy Mệnh trong lòng bất chợt đau xót, hắn nhìn Thiết Thủ trầm mặc đứng đây, sắc mặt dờ dẫm, không có vẻ nghiêm túc cùng khoan hậu như trước, chỉ tràn ngập lam quang u tối, ánh mắt hắn như ngàn vạn mũi kim châm đâm vào lòng y.

”Nhị sư huynh.” Truy Mệnh gọi. ”Thiết Thủ, giết kẻ trước mặt đi.” Người đứng cạnh cửa lại lạnh lùng đưa tay ra lệnh. Một thân ảnh lục sắc từ trong phòng chậm rãi bước ra, một mối dựa vào cạnh cửa đối diện nhìn theo ngón tay Lâm Tế Huyền, lạnh lùng nói, không biết là trào phúng hay tán thưởng.

”Khá lắm, trăm phương ngàn kế, tính toán kỹ lưỡng như vậy chính là muốn tán đi một nửa thực lực của Lục Phiến Môn. Thiết Thủ, Truy Mệnh, Thích Thiệu Thương, một trận này khó thoát khỏi cái chết, nghĩ cũng muốn chấn động một hồi thật.”

Lâm Tế Huyền mỉm cười nói: “Mọi việc đều có quy luật của nó. Lục Phiến Môn từ khi do Gia Cát Thần Hầu thống lĩnh đã lập được không biết bao nhiêu kỳ công, đã sớm trở thành truyền kỳ trong dân gian. Thành đạt rồi lại trở nên nổi danh, nhưng lại chẳng khác nào như đứng trên băng mỏng. Chỉ cần một kích nhẹ, băng sẽ nứt vỡ bất khả phản hồi.”

Cổ Tích Triều thản nhiên đáp lời: “Người đừng nên quá coi thường Gia Cát Thần Hầu cùng Tứ Đại Danh Bộ. Kinh qua hiểm cảnh, tuyệt xử phùng sinh, nếu chỉ cần một chút năng lực liền có thể đánh đổ, vậy thì bọn họ đã không sống được cho đến bây giờ rồi.”

Lâm Tế Huyền gật đầu nói: “Lời này rất hợp ý ta. Xưa nay ta hành sự kiêng kỵ nhất là dừng tay giữa chừng, phóng thích địch nhân. Mỗi khi nhìn thấy tên nào ngu xuẩn lưu lại mầm họa, cuối cùng dẫn đến binh bại thùy thành, bất giác cảm thấy buồn cười không ngớt. Nhưng người cứ yên tâm, lần này ba người bọn họ chỉ có một con đường chết.”

14. Chương 14

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Kamiya

Cổ Tích Triều đem mắt hướng về phía sân, ở đó Truy Mệnh cùng Thiết Thủ vẫn đang giao đấu kịch liệt, Thiết Quyền cùng Phi Thối, dùng tốc độ cực mạnh và cực nhanh không ngừng quyết đấu với nhau. Giữa nơi quyền phong cùng thối ảnh giao tranh với nhau kịch liệt vẫn vang vọng thanh âm của Truy Mệnh xé gió mà truyền đến.

“Nhi sư huynh.”

“Nhị sư huynh.”

....

Y dù đang ở giữa trận quyết đấu vẫn không ngừng hướng về phía Thiết Thủ mà kêu gọi, chỉ ba chữ đơn giản nhưng lại chứa tình cảm có thể khiến kẻ khác động dung.

Nhưng Lâm Tể Huyền vẫn một bộ mặt diếc tai ngơ, chỉ lạnh lùng lên tiếng: “Tứ đại danh bộ quả nhiên là tình thâm ý trọng, đáng tiếc ta đợi không được để xem bọn chúng tự giết chết lẫn nhau. Mọi chuyện hôm nay cũng nên đến lúc kết thúc rồi.”

Nói đoạn điểm chân một cái liền xuất môn, vung tay, từ trong tay áo tung ra một quả ám tiễn hướng về phía Truy Mệnh mà phóng đến.

Trong một khắc Truy Mệnh cùng Thiết Thủ đánh nhau sống chết khó phân thắng bại, Truy Mệnh đã tung ra ba trăm năm mươi cước, trong lúc Thiết Thủ cũng vung tay đánh ra ba trăm lẻ năm quyền.

Cao thủ đấu chiêu, tránh lui sẽ thua, càng tuyệt đối không được triệt chiêu. Nắm tay Thiết Thủ đã đánh về tới vai phải, nếu Truy Mệnh không né, hiển nhiên sẽ lâm vào tình cảnh cốt toái tay đoạn. Mà ám khí của Lâm Tể Huyền cũng đồng thời phóng đến, nếu tránh quyền tất nhiên sẽ hứng trọn ám khí vào người.

Vô luận là hành động như thế nào, cao thấp cũng lập tức sẽ được phân định, y sẽ không có khả năng tiếp tục ngăn cản Thiết Thủ.

Ngay thời điểm chỉ mảnh treo chuông, Truy Mệnh lại đưa ra một quyết định khiến cho những kẻ đang có mặt không khỏi kinh hãi. Bước chân đạp xuống lập tức biến chiêu, thân thể nhanh chóng né tránh nắm tay của Thiết Thủ, dụ cho Thiết Thủ nghiêng về bên phải. Ngay lúc đó ám tiễn mang theo thanh âm xé gió, thâm nhập vào người Thiết Thủ hơn hai thốn. Tiên huyết lập tức nhễ nhại chảy ra, ngón tay Truy Mệnh cũng không hề sai lệch điểm trúng huyết đạo trên người Thiết Thủ.

Trận đấu tạm dừng.

“Ta đã xem thường ngươi.” Lâm Tể Huyền chân thật tán thưởng.

Chỉ nghe nói Tứ đại danh bộ thân như huynh đệ, mà Truy Mệnh lại là kẻ nhìn có vẻ ôn hòa, nhẹ dạ nhất trong số bốn người, suốt ngày lộ ra nụ cười vô tư, thuần hậu. Nhưng lại không phải vì vậy mà quên đi hẳn là một người đứng trong hàng ngũ tứ đại danh bộ danh chấn kinh thành, ngoài tâm tư thâm trầm, trí tuệ tinh thông, ngay cả lực quyết đoán cũng không hề thua kém bất cứ ai. Trong hoàn cảnh trước mắt, nếu hẳn để ám tiễn đâm trúng chính mình, ba người bọn hắn mệnh chắc chắn khó bảo toàn. Nhưng nếu Thiết Thủ trúng tiễn, lại có thể giúp bọn họ lưu lại một con đường sống.

Nhìn vết thương của Thiết Thủ không ngừng tuôn ra máu tươi, Lâm Tể Huyền không quên dả kích Truy Mệnh: “Nhượng huynh đệ thay mình đỡ tiễn, tâm tư ngươi cũng thật ngoan độc.”

Truy Mệnh nghe hẳn nói vẫn bất vi sở động, tay vẫn không ngừng chế trụ hành động của Thích Thiếu Thương. Quay đầu hướng hẳn mỉm cười: “Ngươi yên tâm, hôm nay nhị sư huynh trúng tiễn, ngày sau ta sẽ đòi ngươi hoàn lại cả vốn lẫn lãi.”

“Buồn cười.” sắc mặt Lâm Tể Huyền phút chốc trở nên âm trầm, “Ngươi cho rằng có ngày mai?”

Hắn từ trong miệng phát ra một tiếng huýt sáo sắc nhọn, thân hình Lâm Tể Huyền chợt lóe, thân mình đã đến trước mặt Truy Mệnh, hẳn để lộ ra thân thủ khiến Truy Mệnh trong lòng không khỏi căng thẳng, trong lòng biết người này tuyệt không thể khinh thường.

Lập tức ngưng trụ hoàn toàn tinh thần, dưới chân ngăn cản, đá, đè, câu, không ngừng linh hoạt di chuyển, kinh lực mười phần, cước cước đều mang theo nội lực kinh người.

Lâm Tể Huyền vẫn tay không vũ khí, đối phó với chiêu thức của Truy Mệnh. Cố Tích Triều đơn giản đứng một bên theo dõi trận chiến. Xem ra hai người này võ công tương đương, Thân thủ của Lâm Tể Huyền vô cùng quỷ dị, võ công lộ ra sự âm ngoan xảo quyết, không thể dò ra môn phái. Mà thân pháp của Truy

Mệnh lại tuyệt diệu linh hoạt, biến ảo không ngừng, hơn nữa trên chân đều mang theo nội công thâm hậu, thắng bại cũng không phải tùy thời mà có thể quyết định được.

Nhưng y rất rõ một kẻ như Lâm Tế Huyền, cái đáng sợ nhất của hắn không phải là võ công mà là một thân mang đầy độc dược, lại là một kẻ không từ thủ đoạn mà đuổi cùng giết tận. Hơn nữa lúc này hắn đã phát ra một tiếng huýt gió, xem ra tiếp viện không lâu nữa sẽ tràn đến đây. Dù Truy Mệnh có năng lực thể nào đi chăng nữa cũng không thể duy trì qua ba canh giờ, tất cả vẫn là uổng công.

Ở một góc sườn đông cầu sân viện, cửa trù phòng được nhẹ nhàng đẩy ra, Lưu Anh bưng theo một bát măng đã được hầm mềm vẫn còn bốc khói từ trong bước ra, vừa ngẩng đầu đã bị tình cảnh trước mắt làm cho hoảng sợ. Bát măng trong tay không tự chủ được mà thả rơi xuống đất, những mảnh vỡ văng khắp nơi, tạo thành một mảng xanh trắng hỗn độn trên mặt đất.

Tất cả đều nghe được thanh âm đó, nhưng chỉ có một mình Cố Tích Triều đứng một bên nhàn rãi hưởng nàng ra hiệu: “Đừng nhúc nhích.”

Lưu Anh quả thật đứng nguyên tại chỗ, trừng mắt nhìn cục diện trước mắt.

Lưu Anh bất động, Cố Tích Triều lại di chuyển đến bên cạnh Lưu Anh, chỉ thốt ra một câu: “Đi theo ta.”

Lâm Tế Huyền khéo léo ngăn cản chiêu thức của Truy Mệnh, lạnh lùng nhắc nhở: “Diệt Ngân trên người người còn cần một lần giải dược, người lại muốn đi sao?”

Cố Tích Triều cũng không mấy chú tâm đáp lời: “Người cũng biết ta cần thêm một lần giải dược của Diệt Ngân, vậy mà vẫn còn sợ ta chạy mất sao?”

Lâm Tế Huyền hừ lạnh một tiếng, chiêu thức cũng không chút chậm lại: “Với sức của người không thể thoát khỏi bàn tay của ta. Chỉ là nàng cũng không mất công người làm ơn mang đi, hôm nay ta đã nói sẽ không lưu lại bất cứ ai còn sống sót.”

Lưu Anh nghe thế, thân thể không nhịn được run rẩy, không tin những điều tai vừa nghe được: “Lâm đại phu hử...Lâm đại phu... Cố nhạc công...”

“Đi mau, từ cửa sau, đi càng xa càng tốt.” Cố Tích Triều kìm nén giọng gấp gáp nhắc nhở, hắn dùng ánh mắt nhẹ đẩy nàng, nhìn nàng đứng đó do dự nửa khắc liền chạy nhanh về phía hậu viện.

Lâm Tế Huyền không rảnh tay để ngăn cản hành động của y, trong mắt nhất thời băng càng dày thêm một tầng.

Nhưng Cố Tích Triều lại quay về nơi hai người đang kịch liệt tranh đấu, đem ánh mắt lạnh liệt như muốn xuyên thấu qua cơ thể của hai người bọn họ mà nhìn thấu vào bên trong.

Nửa tiếng huýt gió vang lên mang theo thân ảnh năm người hắc y nam nhân đột ngột xuất hiện.

Giữa ban ngày ban mặt, bọn họ cũng không che mặt. dẫn đầu là một người nam tử với khuôn mặt gầy nhợt, bộ dáng như muốn đem người lăng trì, chính thì là nghĩa tử của tiền nhiệm tể tướng Phó Tông Thư, Hoàng Kim Lân.

Hắn dừng chân lại trong sân, vừa nhìn thấy tình huống hiện tại liền phát tay, bốn người hắc y nam nhân phía sau liền nhanh chóng lao vào trận chiến. Hai người cầm kiếm, một kẻ ác đao, còn tên kia sử dụng nhuyễn nhận(lưỡi đao dẻo).

Tiếp viện vừa đến, trên tay Truy Mệnh liền xuất hiện một nhát chém từa máu. Một mình Lâm Tế Huyền đã rất khó đối phó, huống gì bây giờ lại thêm bốn người võ công cũng không kém hắn bao nhiêu, hiển nhiên y liền lập tức rơi vào thế hạ phong, khó lòng chống trả.

“Hoàng Kim Lân, theo cửa sau đuổi theo Lưu Anh, chết sống không cần thiết, lập tức mang nàng ta trở về đây.”

Hoàng Kim Lân hiển nhiên nghe lệnh Lâm Tế Huyền, cũng không nói thêm lời nào, chỉ bớt chút thời gian liếc nhìn Cố Tích Triều, rồi nhanh chóng lĩnh mệnh rời đi.

Truy Mệnh nhận ra Hoàng Kim Lân cũng bị làm cho bất ngờ không ít. Năm đó, khi Phó Tông Thư bại trận, hoàng thượng hạ lệnh tra rõ bè đảng cầu thừa tướng, Hoàng Kim Lân là trọng tội bị giam giữ trong thiên lao, nhưng lại thần bí thất tung. Khiến cho vụ án năm đó vẫn chưa thể nào giải quyết, đến nay vẫn chưa phá được.

Mà cả bè đảng của Thừa tướng, chỉ có một mình hắn chạy trốn. Không lẽ cùng sự việc hôm nay có liên quan?

Trong đây nảy ra vô vàn ý nghĩ, nhưng liền lập tức bị y ném sang một bên. Kiếm, đao, chưởng phong của Lâm Tể Huyền, nếu không chú tâm vào trận chiến, ngênh đón y sẽ chỉ có tử vong.

Đến bây giờ trên người đã nhận thêm một đạo vết thương. mà vết thương này so với lần trước còn sâu hơn, hiểm hơn, tựa như một đao kia muốn cắt đoạn cả gân cốt.

Máu tươi thấm đẫm cả quần áo, dính sát vào da thịt làm cho y cảm nhận được từng trận đau đớn không ngừng truyền đến, mùi máu tanh quanh quẩn bên mũi khiến y cảm thấy buồn nôn. Ngay cả môi cũng chưa từng cắn lại, cũng không chút run rẩy, chiêu chiêu đều vô cùng chuẩn sát, một mình chống lại năm người không hề có chút nao núng.

Y liếc mắt nhìn Thiết Thủ. Nhị sư huynh, Thích Thiếu Thương, Lục Phiến Môn, sư phụ.... y sẽ vì những người này mà kiên trì đến cùng. Y không tin bọn họ sẽ chết, không tin Lục Phiến Môn sẽ tan rã, y không tin sư huynh đệ bọn họ kiên trì nhiều như vậy, tín nhiệm nhiều như vậy sẽ dễ dàng bị bất cứ thứ gì chiếm đoạt, y một mình kiên trì chiến đấu, bất giác làm mất đi cảm giác đơn độc.

Thấu ~ thương thương thương~ ánh đao xẹt ngang qua lưng, nhuyển nhận như linh sấm lướt qua cổ y. Truy Mệnh vừa vặn tránh thoát, hai thanh hàn kiếm thẳng hướng mà y mà đến, đồng thời một ngón tay như tạt phong, xé gió nhắm thẳng vào huyết thiên đột giữa hầu yết của y mà đánh đến.

Miễn cưỡng chống đỡ, Truy Mệnh bất đắc dĩ thối lui về sau vài bước, cước bộ để lộ ra một chút chật vật.

vì vậy, đạo vết máu thứ ba.

Vết máu thứ tư.

Vết máu thứ năm.

Đều là trong nhất khắc tránh thoát được chỗ hiểm, vì vậy vẫn duy trì được thế trận. Nhưng liệu y như vậy mà kiên trì được đến bao giờ?

Sáu người như bị cuốn vào một trận lốc xoáy, hàn phong tỏa ra tứ phía, kiếm quang lấp lánh, lệ khí như đan thành một chiếc lưới, đem người bao vây lại phía trong.

Chỉ có một người vẫn im lặng đứng nhìn cục diện trước mắt, không hề chớp mắt lấy một cái, tựa như đang đứng đếm từng đạo quang mang cùng huyết sắc, một đạo, một đạo, lại một đạo....

Cổ Tích Triều đang suy nghĩ điều gì, cũng không ai biết được.

15. Chương 15

Edit: Nguyệt Phong

Trận chiến đột ngột siết chặt, đao kiếm, chưởng phong trong nháy mắt đều hướng về phía y mà ập đến. Truy Mệnh đột nhiên cảm thấy hít thở không thông, trong đầu chỉ còn lại một mảng hỗn độn, ong ong như hàng ngàn hàng vạn tiếng trống cùng đập dồn dập.

Y chỉ nhớ rõ mình đã ra chiêu, nhưng đánh lại cái gì, ngăn trở cái gì, cản cái gì, hay đá bay cái gì y đều không thể minh bạch, nhưng cuối cùng liền cảm nhận một cảm giác lạnh thấu xương thâm nhập vào tận

sâu trong phế phủ, cảm giác bén nhọn tấn công thẳng lên đại não, sau đó cảm giác ẩm ướt cùng đau đớn gần như chiếm lĩnh toàn bộ đầu óc.

Ngực trái bị một lưỡi dao xuyên qua, sâu vào một tấc, Truy Mệnh vô thức che lại vết thương. Sau nhất khắc từ trong miệng cũng phun ra một ngụm tiên huyết. Trên bạch y trắng thuần, thấm đẫm vết máu, tiên diễm như hoa mai nở rộ.

Thanh phong mang theo sát khí trong phút chốc cũng dừng lại.

Lâm Tế Huyền nhìn Truy Mệnh lao đảo lui về sau, lạnh nhạt nói: “Thật không nghĩ đến người đầu tiên mà ta giết lại là ngươi, thật đáng tiếc! Biểu hiện của ngươi vừa rồi nhượng ta phải phá lệ tán thưởng. Nhưng bất quá cả ba người các ngươi đều phải chết. Chết trước hay sau cũng không mấy khác biệt, trên đường xuống Hoàng Tuyền cũng sẽ có người bồi bạn.”

Hắn âm lãnh mỉm cười, rời khỏi cuộc chiến, đem Truy Mệnh giao cho ba người thuộc hạ kia xử lý. Đã không còn năng lực phản kháng, cho dù là tứ đại danh bộ thì cũng không phải là đối thủ của bọn họ.

Tưởng rằng mọi chuyện rốt cuộc cũng đã ngã ngũ, nhưng lại không ngờ sự việc phát sinh lại làm cho Lâm Tế Huyền cùng mọi người không khỏi thất kinh..

Bởi vì có một vật thể, phát ra âm thanh sắc nhọn phá tan cả không gian yên tĩnh, khiến cho không có bất luận kẻ nào dám khinh thường.

Cho dù là một cao thủ như Lâm Tế Huyền đều không thể hình dung được vận tốc xoay tròn cầu lợi khí đó nhanh đến cỡ nào, lực đạo sắc bén đến cỡ nào, lực sát thương ra sao.

Trong đầu chỉ duy nhất nảy lên một ý nghĩ.

Thần khóc tiểu phủ, quỷ khóc thần sầu.

Trong đầu ý niệm nhất sinh, không chút do dự liền đem băng huyền thiết chú bao quanh cổ tay, che chắn trước mặt. Ánh lửa nháng lên nơi hai vật giao nhau, bị trở lực cản lại. lập tức xoay tròn quay về chỗ cũ.

Hoàn hảo là trên cổ tay hắn có bảo vật che chở, nếu không đâu phải chỉ cương khí hộ thể bị phá, mà ngay cả tay cũng khó bảo toàn.

Lâm Tế Huyền khó nhịn huyết khí cuộn cuộn trào dâng, nhện nhạo trong bụng, đem một ngụm tiên huyết phun ra.

Lợi khí bay về được một đôi tay thon dài, tái nhợt bắt lấy.

Cổ Tích Triều đã đứng ngay trước mặt hắn, thanh sam nhẹ nhàng phiêu dật trong gió, tay hắn nắm chặt tiểu phủ, tiểu phủ nhanh chóng kề ngay cổ Lâm Tế Huyền. Chỉ cần thoáng động một chút, tiên huyết lập tức theo vết thương chảy ra, từng dòng, từng dòng chảy ra, mang theo vẻ quỷ dị hòa tiên diễm.

Lâm Tế Huyền nhìn đôi tay tái nhợt thon dài trước mắt, mặt trên còn vẫn còn lưu máu, là máu do hắn phun ra. Bám vào da thịt, tựa như nhiễm lên cả tụ sam đang nhẹ nhàng phiêu động.

Bạch sắc tôn lên hồng sắc, toát ra một tầng yêu dã mị hoặc, huyết trên nền xanh thẫm, nhưng lại phẳng phát màu nâu tằm tối.

“Thật không nghĩ đến....” Lâm Tế Huyền nói, nhưng khóe miệng lại vẫn đang nhếch cười.

“Một ngày máu ta lại dính trên tay ngươi.”

Cổ Tích Triều đậm đậm mỉm cười, trên trán lại nhàn nhạt lộ ra một tầng cao ngạo, xuyên thấu cốt tủy, ngạo khí có thể bao trùm tất cả chúng nhân, phẳng phất như thấu đến cửu thiên. Ngay cả thanh âm cũng phối hợp với vẻ mặt của y, ba phần đậm, ba phần thanh, từng chữ từng chữ rõ ràng, khí thế bút người.

“Vậy mà ta vẫn nghĩ, một ngày nào đó, mạng ngươi sẽ do ta xử trí.”

“Hảo! Hảo! “Lâm Tế Huyền nét mặt không rõ là tán thưởng hay ca thán, sau đó lại cười to nói: “Cho ta biết vấn đề ở đâu?”

“Từ khi người bắt đầu hảo tâm cho ta ăn Diệt Ngân.” Cố Tích Triều nhìn bốn người hắc y nhân một bên, muốn động mà không dám động lạnh lùng mỉm cười, tựa hồ như muốn nói: “Cẩn thận cái mạng của chủ tử các người.”

“Lượng dùng mỗi ngày bao nhiêu, người đều tính toán kỹ lưỡng, không hơn không kém. Chỉ là người không thể theo dõi ta cả ngày đúng không? Tại cái nơi tối tăm đó, ngay cả lão bộc cũng là một kẻ cam điếc. Hắc theo lệnh người mỗi ngày đem được đến cho ta, nhưng lại không biết ta mỗi ngày đều để lại một ít được không dùng đến. Được lực không đủ khiến gây ra phản ứng trong thân thể khiến ta cũng chật vật không ít. Nhưng người dùng đủ lượng Diệt Ngân cũng chung một tình trạng chật vật, đau đớn cũng không khác là mấy, nên hắc cơ bản không thể phát hiện.”

Lâm Tế Huyền như bừng tỉnh đại ngộ, nghiêng rằng nghiêng lợi lên tiếng: “Cho nên người dùng phương pháp cường chế giảm lượng được, khiến chu kỳ dùng Diệt Ngân giảm đi ít nhiều. Lại dùng lượng Diệt Ngân còn lại bổ sung vào những chu kỳ không có được do ta cấp cho, nên đã sớm khôi phục võ công.”

“Không sai. Bắt đầu vốn là một thời thần, sau đó chậm rãi hai, ba....” Thanh y của y trong trẻo, thanh lãnh như hòa vào trong gió, phảng phất như đang nhớ lại khoảng thời gian trong động khẩu tâm tối đó.

Ngày qua ngày hắc ám cùng hôn ám thay nhau chiếm cứ cơ thể, người hầu già nua cam điếc bưng theo muốc bác được liệu từ bên ngoài bước vào, đau đớn cùng tê dại thi nhau găm cắn thân thể, chỉ có thể nhẫn nại, mắt nhìn mồ hôi từng giọt từng giọt rơi xuống, chỉ có hắc biết, đã dùng cái gì để đổi lấy mỗi giờ khắc trôi qua. Thống khổ chồng thêm thống khổ, thân thể gần như bị hành hạ đến cực hạn nhưng lại phải nói chính bản thân bắt buộc phải lưu lại được, không thể giải thoát chính mình.

Sống không bằng chết, nhưng vẫn muốn sống.

Lâm Tế Huyền biết Cố Tích Triều nhớ tới cái gì, bởi vậy hắc bội phục y, không thể không phục. Có thể chịu đựng loại thống khổ đến tê tâm liệt phế đó, ngay cả hắc cũng không thể tưởng có thể nhẫn nại được, quả thực....Không! Vốn là người!

Vốn là người điên! Khó trách bị gọi là người điên!!

Thanh âm Thích Thiểu Thương lúc bấy giờ mới truyền đến: “Truy Mệnh, giúp ta giải huyết đạo.”

Truy Mệnh sững sốt, không khỏi đem ánh mắt nhìn về phía Cố Tích Triều. Chỉ thấy Cố Tích Triều gật đầu nói: “Hắc trúng U lam phách cũng đã được ba canh giờ, giúp hắc giải huyết đi.”

Bốn tên hắc y nhân thấy Truy Mệnh muốn di chuyển, bất giác lòng bàn tay cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Hôm nay Truy Mệnh giải khai huyết đạo cho Thích Thiểu Thương, lại thêm tính mạng chủ nhân đang nằm trong tay Cố Tích Triều, bọn họ phải làm sao mới tốt?

Cố Tích Triều mắt thấy bọn chúng có chút giao động, lạnh lùng nhắc nhở: “Ta là một tên ma đầu lòng dạ độc ác, không có cái ý tưởng đại hiệp, hiệp nghĩa trong đầu. Nếu các người muốn di chuyển, ta đành mượn vài thứ trên người của chủ nhân các người dùng tạm vậy.”

Bị ánh mắt lạnh lẽo của y nhìn chăm chú, bốn người cũng không dám tái di chuyển, chỉ trơ mắt nhìn Truy Mệnh giải khai huyết đạo cho Thích Thiểu Thương. Y tuy bị thương không nhẹ, nhưng tay phải vẫn còn lạnh lạnh, có thể vì Thích Thiểu Thương mà tụ tập một chút chân khí, giải huyết đạo cho hắc.

Thích Thiểu Thương đứng dậy, nội lực của hắc mặc dù vì giúp Cố Tích Triều không chế độc tính, tổn thất hơn phân nửa nên mới bị Lâm Tế Huyền chế trụ, hạ Tử u tam phách. Nhưng bây giờ, đã khôi phục không ít.

Cố Tích Triều nhẹ nhàng nhường mi nói: “Chúng ta đi.”

Thích Thiểu Thương ngẫm hiểu, cúi xuống nâng Thiết Thủ dậy, tay kia đỡ Truy Mệnh, ba người đi trước, Cố Tích Triều ở sau vẫn kề dao vào cổ Lâm Tế Huyền, nhanh chóng rời khỏi.

Mới vừa vào ngõ nhỏ, đã nghe trong một góc truyền đến một tiếng gọi: “Thích đại ca!”

Thích Thiểu Thương nhìn lại, một đồng củi che chắn bị đẩy ra một bên, Lưu Anh từ bên trong đi ra, mắt vừa nhìn thấy bọn họ, nét mặt trở nên vui mừng như sắp khóc.

“Ta thật lo lắng cho các người, hoàn hảo các người không có việc gì?”

Thích Thiếu Thương thấy nàng bình an trong lòng cũng vui mừng không ít, chỉ hỏi: “Lưu Anh, người sao lại ở đây?”

Truy Mệnh cũng không khỏi bất ngờ: “Người không đào tẩu sao? Ta nghe Cố Tích Triều bảo người đi mau mà.”

Lưu Anh lắc đầu nói: “Ta vốn định trốn đi, nhưng thật sự lại không an tâm, lại nghĩ nếu truy binh đuổi đến một mình sức ta cũng không chạy thoát, không bằng trốn ở chỗ này chờ đợi.”

“Theo chúng ta đi.” Cũng không nói thêm gì nhiều, bốn người bọn họ vừa kéo, vừa cưỡng ép Lâm Tế Huyền rời đi.

Bốn người bọn họ vội vàng vàng rời khỏi nơi đó. Đến khi bọn họ rẽ vào một gian nhà nằm trong góc khuất của một con ngõ nhỏ, Thích Thiếu Thương mới nhìn thấy Cố Tích Triều đã sớm chuẩn bị từ trước.

Ngày đó bên bạch ngọc kiều, hắn theo tiếng đàn lần bước tới nơi này, mà sau Dạ yến ở vương phủ, mãi miết đuổi theo bóng dáng người kia cũng là mất hút tại con ngõ này.

Thích Thiếu Thương vẫn còn nhớ rõ, Cố Tích Triều một thân thanh sam tung bay trong gió, thân ảnh mỏng lung dựa vào bên cửa, một đôi con ngươi hắc sắc sâu thẳm như màn đêm, càng khó quên hơn những ngón tay thanh tú tái nhợt lặng yên đặt trên mặt bàn gỗ mộc, bóng lưng lay động dưới ánh nến sắp tàn cùng những tiếng ho khan đứt đoạn.

Hắn sớm nên hiểu, Cố Tích Triều không phải là một con người nhìn giống như vẻ bên ngoài của y. Y tuấn tú nhả nhẹn nhưng cũng không ngăn được y coi mạng người như cỏ rác, y xuất trần phiêu dật cũng không giấu được nội tâm ham muốn quyền lực. Đương nhiên, về yếu ớt bên ngoài, cùng sự ảm đạm, kiên trì cũng không ngăn được y một kích trí mệnh, xoay chuyển Càn khôn.

Thích Thiếu Thương nghĩ đến Lâm Tế Huyền vẫn nhốt ở phòng bên, nhẹ giọng hỏi Cố Tích Triều: “Người đã sớm nhận ra âm mưu của hắn?”

16. Chương 16

Edit: Nguyệt Phong

Cố Tích Triều gật đầu: “Chẳng phải người từng hỏi ta nửa năm qua đi đâu? Làm gì? E rằng trên đời ngoài bản thân ta thì chỉ có người này là biết rõ nhất.”

Thích Thiếu Thương biến sắc: “Chẳng lẽ năm đó không phải là người tự ý muốn đi mà là bị người khác bắt cóc?”

Cố Tích Triều tựa như trào phúng mà cười: “Người nghĩ lúc đó ta toàn thân không có võ công, có thể tự do rời khỏi nơi giam lỏng của Lục Phiến Môn không lưu lại một chút dấu vết? Huống chi lại còn mang theo cả Văn Tình.”

Thích Thiếu Thương nhớ lại, ngày đó Cố Tích Triều cư nhiên biến mất khỏi Tích Tình tiểu cư mà ngay cả ba bộ khoái mình an bài ở lại bảo hộ nơi đó đều không phát hiện. Mọi thứ đều vẫn y như bình thường, chỉ là không có người, trên giường chỉ lưu lại một tấm áo ngủ bằng gấm.

Nghĩ đến căn phòng trống rỗng ngày đó, cảm giác cô tịch đột nhiên trào lên trong tâm, buồn bã nói: “Có lẽ là chúng ta đều tình nguyện tin tưởng người đã có được tự do.” Đúng vậy, dù có ở bên cạnh Cố Tích Triều bao nhiêu lâu đi nữa, hắn cùng Thiết Thủ đều không thể cho y một sự tự do, nhưng nếu y ở một nơi khác, bọn hắn âm thầm hy vọng rằng hừng ung sẽ vẫn được sai cánh trên bầu trời, không còn bị giam cầm trong chiếc lồng chật hẹp. Chỉ khi Cố Tích Triều được tự do, hắn mới là Cố Tích Triều, bằng không kỳ thật so với giết hắn còn tàn nhẫn hơn.

Cố Tích Triều cũng không có phản ứng gì với những lời hằn vữa nói, chỉ thản nhiên tiếp lời: “Ta bị mang đến nơi nào cũng không nhất thiết phải nhắc lại làm gì. Văn Tình trong tay hấn, nên ta nghe theo hấn ăn Diệt Ngân. Ta biết mục tiêu của hấn là Lục Phiến Môn, cho nên mới không ngừng thu thập những kẻ bại nhân bị Lục Phiến Môn đuổi đi. Cừu hận chính là một thứ vũ khí rất tốt để khiến người ta cam tâm thần phục hấn, điều đó cứ nhìn Hoàng Kim Lân sẽ hiểu.”

Thích Thiếu Thương hướng y hỏi: “Người cũng hận Lục Phiến Môn? Hấn ta cùng Thiết Thủ?”

“Đúng.” Cố Tích Triều khoe môi khe nhếch, hiện lên một nụ cười thống khổ, “Nếu không phải do Gia Cát, cùng các người, ta sẽ không thất bại, Văn Tình cũng không cần phải chết. Ta thật sự có lý do để hận các người, đem các người thiên đao vạn quả cũng không hả giận.”

Thích Thiếu Thương không khỏi âm thầm thở dài: “Cũng đều giống nhau, nợ máu người thiếu ta, cho dù đem người thiên đao vạn quả cũng không đủ để trả.”

Ngừng một chút hấn lại hỏi: “Vì cái gì lại giúp chúng ta?”

Cố Tích Triều quay người, ánh mắt trở nên sắc bén: “Ta không tín nhiệm hấn, cho dù có trợ hấn thành công cũng khó đảm bảo không dẫn đến kết cục có mới nới cũ, được chim quên cá, đặng cá quên nơm. Ngược lại cái đạo lý của mấy tên đại hiệp ngu xuẩn các người lại an toàn hơn.”

Đẩy cửa phòng ra, Lâm Tế Huyền vẫn ngồi an ổn bên cạnh giường, lưng tựa vào tấm ván gỗ khắc hoa phía sau, ánh mắt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Lưu Anh ở một bên đang giúp Truy Mệnh an trí cho Thiết Thủ. Thương tích trên người Truy Mệnh đã được băng bó cẩn thận, tuy rằng khuôn mặt vẫn còn trắng bệch không chút huyết sắc, nhưng tinh thần cũng không đến nỗi quá mệt mỏi.

Cố Tích Triều đi đến trước mặt Lâm Tế Huyền, đột nhiên vung tay tát mạnh vào mặt gã.

Thích Thiếu Thương đứng một bên quan sát không khỏi thất kinh, bản tính Cố Tích Triều âm ngoan độc ác hấn không phải không biết mà còn quá rõ ràng, y giết người phóng hỏa hấn cũng không phải chưa gặp qua, chỉ là tát người khác như vậy thì là lần đầu tiên hấn mới được mục kiến.

Hấn vốn tưởng rằng một kẻ cao ngạo như Cố Tích Triều sẽ không đời nào đi làm cái hành động nữ nhân tầm thường như vậy. Y nếu muốn giết người, chỉ cần một thoáng hấn quang lóe lên kẻ kia liền mất mạng, muốn người suy sụp, võ mồm cũng chẳng thua gì đao quang lợi kiếm, chỉ cần ai có vinh dự được thưởng thức một chút liền thấy huyết nhục tung bay, mạng tấn hoàng tuyền.

(Đọc cái đoạn này không biết bánh bao đang khen hay chê vợ ảnh nữa đây.:)))

Chẳng lẽ chỉ mới nửa năm không gặp, cái tính tình cố chấp của y cũng thay đổi rồi sao?

Lâm Tế Huyền quay đầu lại, một bên mặt in rõ năm dấu tay, gã xoa xoa vết rách bên khóe miệng, không giận cũng không buồn, chỉ là bày ra một bộ dáng tự tiếu phi tiếu.

“Lực tay thật lớn a, vậy mà làm ta trước giờ cứ nghĩ người là một gã thư sinh tay trói gà không chặt. Tự làm bậy a, tự làm bậy. Bất quá một cái tát này lại làm ta thật an tâm, đối với tính tình của người mà nói, giết ta người thừa khả năng, lại cố tình chỉ cho ta một cái tát, người lo lắng cái gì? Sợ cái gì? Bất được ta rồi lại không có cách nào để giết ta, một cái tát này là muốn áp trụ khí thể của ta sao?”

Cố Tích Triều cười lạnh: “Người cho người là cái gì? Một cái tát này là ta thay Văn Tình đánh người, ta đã không sợ bản tay thì nghĩ ra người cũng nên ráng chịu.”

Lâm Tế Huyền nghe vậy ngửa đầu cười dài, cơ hồ không thể thẳng lưng dậy được. Nhìn đến Cố Tích Triều mặt vẫn không đổi sắc nhìn hấn, liền thu lại nụ cười trên mặt, nghiêm mặt nói: “Người như người mà cũng muốn làm kẻ si tình, không thấy buồn cười! Người chết đều đã chết, chỉ là do người quá nhu nhược thôi. Thật không biết là người quá cổ hủ, là quá yếu nạng, hay là thấy tình yêu của người dành cho nạng không đủ nên mới có cảm giác áy náy, mắc nợ? Ta thấy ngay cả chính bản thân người cũng không làm rõ được, đáng thương!”

“Không liên quan đến người.” Cố Tích Triều nói xong liền rút ra một tiểu đao tinh xảo vẫn đeo bên người, lưỡi đao sắc bén, dài chỉ hơn một gang tay, bề rộng chừng bốn tấc. Y nắm chặt cán đao, cắt dọc theo cổ Lâm Tế Huyền tạo thành một đạo huyết tinh đỏ thẫm, động tác vô cùng thông thả, cho đến khi hình thành quanh cổ gã một nửa vòng tròn đỏ rực.

Miệng vết thương vừa mới lên vẩy, nay lại bị y cắt ra. Trên cổ Lâm Tế Huyền tựa như đang đeo một sợi dây thừng đỏ rực, huyết tinh chảy dài theo cần cổ, thấm cả vào tấm áo gã đang mặc trên người.

Ánh mắt Cố Tích Triều vẫn nhất mực nhìn thẳng vào gã, một đôi con ngươi đen thẳm nổi lên một tầng sương lạnh, tựa như lạc liễu mỹ tuyết (tuyết rơi), táo liễu lạc diệp (lá rơi), ngưng liễu băng trùy (băng kết). Y từng chữ, từng chữ phun ra rõ ràng: “Nói, Văn Tình ở đâu?”

Lâm Tế Huyền lại dường như vừa thông suốt điều gì, lại ngửa đầu cười ha ha, cười đến mức cơ hồ muốn rơi nước mắt, cổ của hắn bên dưới lưỡi đao không ngừng phập phồng làm cho máu chảy nhiều hơn, thấm vào y lý, nhuộm hồng mặt đất.

Nụ cười của hắn từ ngữ điệu vui vẻ, chế giễu ban đầu liền chuyển sang lạnh lẽo, tựa như gió đông thổi qua căn trúc ốc sơ sài, cho dù đóng chặt cửa sổ vẫn không ngăn được sự hàn lãnh bên ngoài luồng qua những khe hở rách nát, thấm nhập vào tận xương cốt

“Cố Tích Triều a Cố Tích Triều, người thực sự cho rằng ta là kẻ dễ để cho người khác uy hiếp mình sao? Phản bội là người, kế hoạch cũng bị người phá hủy, hiện tại lại muốn biết về Văn Tình, mơ mộng hão huyền! Ta đã sớm nói qua, người nếu không nghe lời xác chết của nàng nhất định sẽ bị người người tận tâm vũ nhục, hủy diệt. Hảo hảo mà nghĩ đi, muốn bao nhiêu khó coi sẽ có bấy nhiêu khó coi. Ha ha ha, ta thật muốn nhìn người cho dù có khả năng phiên vân phúc vũ (ý là làm mây làm mưa), sẽ làm sao để cứu kẻ phải chết tiếp theo?”

Sắc mặt của Cố Tích Triều lúc này không thể dùng bất cứ ngôn từ nào để hình dung được, nếu một kẻ chưa trải qua hết thủy dày vò, bị đẩy vào a tỳ luyện ngục, bước qua trăm vạn rừng băng biển lửa để tiến nhập luân hồi thì không thể nào có một biểu tình như vậy.

Bàn tay y siết chặt nhưng vẫn không ngăn được bản thân ngừng run rẩy, ngón trỏ lúc trước bị thương nay bị y tỳ chặt lên lưỡi đao đến bật máu, huyết tinh đỏ thẫm không ngừng trào ra.

Lâm Tế Huyền thỏa mãn nhìn biểu tình trên mặt Cố Tích Triều, nhìn theo ngọn lửa luyện ngục đang dâng tràn trong đôi mắt của y, ánh mắt như băng phách tối tăm, như đầm lầy ám dạ, tràn ngập u ám, hủy diệt, hòa quỷ dị. Gã hiểu được người trước mặt là kẻ có thể cầm thanh băng kiếm lạnh lùng đâm vào trái tim của kẻ khác, lại không vứt bỏ đi tấm áo dính đầy huyết tinh mà lại coi đó như một sa phục điểm trang rực rỡ, y giống như một kẻ lãng du xa cách nhân thế, tiến gần đến bên bờ quỷ mị mà ngóng trông, là kẻ có thể dám đem thiết kiếm đâm sâu vào đầu vai của gã, từng phân từng phân mà chuyển động

Lâm Tế Huyền nghe được tiếng xương cốt của mình cọ xát vào lưỡi đao sắc bén, mồ hôi lạnh từ lâu đã thấm đầy thân nhưng gã vẫn tiếp tục cuuoi lạnh, thanh âm có chút vỡ vụn vì đau đớn hướng về phía Thích Thiếu Thương.

“Thích bộ đầu, người để cho hắn giết ta sao?”

Đến lúc này Thích Thiếu Thương cũng không thể nào làm người ngoài cuộc đứng một bên theo dõi tình hình. Hắn nhanh chóng nắm lấy cổ tay Cố Tích Triều, có chút không đành lòng khê gọi: “Cố Tích Triều, người không thể giết hắn.”

Lời vừa dứt liền đón nhận ngay một ánh mắt sắc bén của người kia lướt qua mặt. Ánh mắt đó tựa như muốn đem hắn phanh thây vạn đoạn. Thích Thiếu Thương không nhận được một lời hồi đáp từ y, nhưng thay vào đó là chưởng phong mạnh mẽ hướng hắn mà công kích.

Một chưởng đó sử dụng toàn bộ mười thành công lực, không chút lưu tình.

Tiếp được một chưởng kia cũng khiến Thích Thiếu Thương không khỏi chấn động, may là công lực của Cố Tích Triều vẫn chưa khôi phục bằng nửa năm trước, nên ngoài việc cảm thấy có chút khó chịu ra thì hắn cũng không bị thương tổn gì.

Thích Thiều Thương cũng không suy nghĩ nhiều, mũi chân khê chuyển, một tay tấn công vào sườn trái của Cố Tích Triều khiến y bức bối vút dao sang một bên, một tay ngăn đỡ chiêu thức của hắn, một chưởng liền đáp trả.

Thích Thiều Thương nghiêng đầu né tránh chưởng phong, vẫn tiếp tục bình tĩnh tiếp chiêu, một mặt cố gắng khiến y không rảnh chú ý đến Lâm Tể Huyền, một mặt tận sức khuyên nhủ: “Tích Trieuf, hắn là nhân vật mấu chốt không thể giết được.”

Cố Tích Triều bức bối tung thêm bốn năm chiêu nữa, mới nói: “Ai muốn giết hắn, không cần người nhắc nhở ta cũng tự biết phải lưu hắn một hơi.”

Thích Thiều Thương cười khổ: “Bức cung cũng không được, chỉ cần nghe qua mấy thứ thủ đoạn của người thôi hắn cũng đã bị dọa đến chết khiếp rồi.”

Lâm Tể Huyền vẫn ở một bên theo dõi hành động của hai người, ngay cả vết thương đang chảy máu trên cổ hắn cũng không thèm để ý, chỉ cười khê: “Thích Thiều Thương, phiền người lo lắng dư thừa rồi, nhân tiện để ta cho người xem mặt thật của ta luôn.”

Tay gã lần mò đến một bên mặt, chậm rãi tìm kiếm, sau đó lột đi tấm nhân bì diện cụ bằng da người. Dưới khuôn mặt tầm thường, vàng vọt mọi khi là một nhân diện khác hoàn toàn tương phản.

Vừa nhìn thấy chân diện của gã đã làm Thích Thiều Thương không khỏi kinh hãi, cơ hồ đến mức dờ người ra.

17. Chương 17

Edit: Nguyệt Phong

Khuôn mặt chân thực của Lâm Tể Huyền mảy mẩy kiếm mắt phượng, hàm chứa uy nghi, hai phiến môi hơi mỏng khê nhếch mang theo một vẻ cao ngạo, khinh cuồng, của kẻ đứng trên vạn người, từ khi sinh ra đã không lấy nhân gian đối khổ làm phiền lòng.

“Tiểu Hầu Gia!” Một lời nói vô thức thốt ra lại làm Thích Thiều Thương thêm một lần nữa cả kinh. Khuôn mặt, cùng nụ cười lạnh lùng của người này trong yến tiệc ngày trước liền hiện ra trong đầu. Hơn nữa, nếu chủ mưu đằng sau những âm mưu là kẻ có địa vị càng cao thì những chuyện phát sinh sau đó lại càng đáng sợ, khiến cho tâm người khác so với một kẻ đứng trên phiến băng mỏng càng cảm thấy vạn phần bất an.

Tiểu Hầu gia lạnh lùng cười nói: “Thích Thiều Thương, người cũng biết rõ bất cóc hoàng thân quốc thích sẽ là tội danh gì? Đâm bị thương ta sẽ nhận lãnh hình phạt như thế nào?”

Thích Thiều Thương không đáp, đã biết rõ kẻ trước mặt muốn đổi trắng thay đen, vậy cần gì phía mở miệng. Đưa mắt nhìn về phía Cố Tích Triều liền nhận ra trên mặt y không có một tia ngạc nhiên, xem ra y đã sớm biết chuyện này, chỉ là che giấu không nói, Nghĩ đến đó, trong lòng không khỏi có chút buồn phiền.

Truy Mệnh lúc này cũng đã đi đến bên cạnh thay hắn trả lời: “Tiểu hầu gia sợ rằng giờ này đang ở trong biệt uyển uống rượu hưởng phúc, sao lại xuất hiện trong cái sân viện bé nhỏ rách nát đó, còn bị chúng ta xem như kẻ chủ mưu mà bắt về đây?”

Tiểu Hầu Gia nghe y nói xong, sắc mặt vẫn giữ nguyên một bộ nhàn nhã, ý cười trên môi lại càng nở rộng hơn: “Đó là bởi vì người cùng Thiết Thủ đối cớ Thích Thiều Thương công tư bất phân, muốn giúp hắn trốn thoát, lại gặp ngay lúc bản hầu đang thường phục vi hành nên mới ra tay bất cóc, mưu đồ đem ta làm con tin nhằm thoát tội.”

Truy Mệnh nhíu mày, sắc môi tuy vẫn còn tái nhợt nhưng vẫn nghiêm giọng nói: “Nhật nguyệt minh chứng, chúng ta lấy pháp hành xử. Mặc dù Tiểu Hầu Gia cùng chúng ta mỗi người đều có mục đích riêng của mình nhưng cuối cùng vẫn nên do Đại Lý Tự phán xét quyết định, cũng không phải bằng vào thân phận của ngài có thể tùy tiện phán quyết. Hơn nữa Tiểu Hầu Gia đến nơi này làm gì người trong lòng so với chúng ta càng minh bạch vạn phần, cần gì ở nơi này cứ quanh co đánh đố.”

“Đúng là như thế.” Tiểu Hầu Gia gật đầu, vẫn giữ nguyên nụ cười trên môi, “Ở nơi này không có gì phải quanh co giấu giếm, nhưng nếu ra khỏi nơi này thì lại bất đồng rồi.” Thanh âm của hắn tràn ngập cao ngạo, mãn ý, bày ra tư thái ung dung, nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay.

Thích Thiệu Thương trước hết nhìn về phía Cố Tích Triều, sợ rằng thái độ vừa rồi của Tiểu Hầu gia lại chọc giận y, một búa không nương tình mà lại hướng gã phóng tới. Hôm nay thân phận của người nọ đã được làm rõ, vô luận là gã có âm mưu gì cũng không thể ở trong tay bọn họ gặp bất trắc.

Nhưng mắt thấy Cố Tích Triều ngực phập phồng đè ép cơn giận, cuối cùng cũng thu liễm đi ít nhiều. Nét mặt vẫn mang vẻ mang theo tức giận nhưng cũng không phải biểu tình gắt gỏng sát thân sát phạt như hắn vẫn lo sợ mà chỉ ẩn tàng một sự lạnh lẽo băng hàn, trong đôi con ngươi đen thẳm như bắn ra ngàn vạn kiếm phong sắc bén, tựa như thiết kim đoạn ngọc.

Truy Mệnh đi đến bên người Cố Tích Triều giạt nhẹ ống tay áo của y. Khuôn mặt mới vừa rồi vẫn mang vẻ nghiêm nghị nay lại lộ ra nét non nớt, sắc diện không chút huyết sắc lại càng làm cho khuôn mặt thường ngày vốn anh tuấn lại phẳng phất tựa như một hài tử: “Cố Tích Triều, nhị sư huynh lúc nào mới tỉnh?”

Cố Tích Triều nhíu mi, quay nhìn Thiệu Thủ được Truy Mệnh an trí trên một chiếc ghế dài, huyết đạo trên người bị phong bế không thể động đậy.

“Hắn so với Thích Thiệu Thương trùng độc nặng hơn một chút, vẫn chưa thể xác định được hiệu đã mất hết hay chưa, tuyệt đối không thể lơ là. Chờ thêm một chút.”

Truy Mệnh gật đầu, trong lòng có chút thở dài khi nghĩ đến tình hình trước mắt, nhưng bây giờ cũng chỉ có thể im lặng ngồi đợi. Nghĩ vậy liền quay qua, một bên tiếp tục giúp Lưu Anh băng bó vết thương cho Tiểu Hầu gia, một bên chờ Thiết Thủ khôi phục.

Qua bốn canh giờ, Cố Tích Triều tiến đến thay Thiết Thủ xem mạch, vẫn là lắc đầu.

Truy Mệnh trên mặt lộ rõ sự lo âu, trong lúc nhất thời nhìn Cố Tích Triều nhíu nhíu mày, trong lòng không khỏi thấp thỏm tự hỏi, có vấn đề sao?

Cố Tích Triều sắc mặt âm trầm, thông thả đi vài bước, đột nhiên quay người, ánh mắt sắc bén nhìn chăm chú Tiểu Hầu Gia, chất vấn: “Người hạ cái gì trên người hắn?”

Tiểu Hầu Gia liếc nhìn ánh mắt của y, nhưng lại vẫn nhàn nhã trả lời: “Người không phải cũng có thể nhận ra Tử U Tam Phách, cần gì tìm ta để xác định lại?”

Cố Tích Triều vẫn không buông tha, từng chữ từng chữ truy vấn: “Ngoại trừ Tử U Tam Phách.”

Bị y một đường nhìn chăm chăm như vậy nhưng gã chỉ xuy một tiếng bật cười: “Ngoại trừ Cửu U Tam Phách, ta, vì, cái, gì, phải, nói, cho, ngươi?”

Lời nói, thái độ ẩn hàm khiêu khích nhưng vẫn khôn chọc giận Cố Tích Triều, lửa giận của y giống như theo một đạo vừa rồi đã toàn bộ phát tiết ra ngoài. Hiện giờ, y chỉ bình tĩnh nhìn Tiểu Hầu Gia, ánh mắt mang theo cả sự uy hiếp, chậm rãi nói ra phán đoán của mình.

18. Chương 18

Edit: Nguyệt Phong

“Mấy cây mai châm người phóng ra lúc trước cũng không có hạ thứ được gì khác, hướng hồ người lần này là muốn đẩy bọn họ vào chỗ chết, chỉ cần dù Cửu U Tam Phách đã đủ để cho bọn họ tự tàn sát lẫn nhau, cần bản là không cần phải hạ thêm một loại dược nào khác. Như vậy giải thích duy nhất là người hạ thủ lúc đang đi trên đường. Nhưng muốn Thích Thiệu Thương lo là cảnh giác để người hạ độc Thiết Thủ cũng không phải là việc dễ dàng. Dọc theo đường đi chỉ có một lần hắn phân thần, chính là khi gặp được Lưu

Anh, chỉ khi đó hẳn bảo hộ Thiết Thủ cùng Truy Mệnh mới có chút lơ lửng, cho nên ta kết luận người chính là nhân cơ hội đó mà động thủ. Hơn nữa...”

Hắn đang nói lại đột nhiên dừng một chút, bất quá trong chớp mắt người đã vọt đến bên cạnh Tiểu Hầu Gia, một trào nhanh chóng xuất ra lập tức chế trụ cánh tay của gã. Nâng lên bàn tay trước nay chỉ sống trong an nhàn, để lộ ra bao cổ tay tinh xảo. Nó ước chừng dài khoảng một tấc, xem ra vừa không giống vàng lại chẳng giống bạc, kim loại tạo thành nó mang mmotj sắc hồng quang nhàn nhạt.

bao cổ tay này từng ngăn cản một phủ công kích của Cố Tích Triều, nhưng lần này nhìn kỹ lại, nó không chỉ đặc thù ở vật liệu tạo thành, mà bên cạnh bao cổ tay còn có một cái lỗ rất nhỏ, người sáng suốt nhìn vào liền biết đó là nơi dùng để phóng thích ám khí. Cố Tích Triều nhìn nhìn vài lần, dùng tay kia nhẹ nhàng đẩy ra một khe hở nhỏ trên bao cổ tay, quả nhiên liền để lộ ra hai chiếc mai châm nho nhỏ ở bên trong. Cả hai đều dài mảnh, trên đầu phiểm ra một thứ quang mang lam sắc.

Dựa vào vị trí thiết kế mà nói, chính giữa có một rãnh trống, khẳng định đã có một châm được bắn ra.

“Bao cổ tay không cần phải phí công, nó suốt đời không thể tháo ra, trừ khi ta chết.” Tiểu Hầu Gia nâng mắt, dường như tâm tình rất tốt mà nhắc nhở.

Cố Tích Triều vẫn thần nhiên không để ý tới gã, nhưng cũng không nghĩ biện pháp bỏ đi bao cổ tay. Có thể làm cho người này dùng làm vật bất ly thân mang bên người, tất nhiên phải là kỳ trân dị bảo có một không hai trên đời, đương nhiên cũng không phải dễ gì có thể nhìn ra cấu tạo bên trong.

Y dùng ngón tay rút ra ngân châm ở cuối cùng, đưa lên ánh sáng nhìn nhìn ở nhiều góc độ khác nhau, lại đưa đến bên mũi người qua, rốt cuộc đưa ra kết luận.

“Bách Tô Lam.”

Tiểu Hầu Gia khẽ thử dài, ần ần mang theo ý tán thưởng cùng hàm chứa cảm khái: “Ta suy nghĩ có phải hay không lúc trước đã chỉ bảo người quá nhiều, hiện giờ báo ứng đến thật sự là ăn quả đắng.”

Lại nghe “đang” một tiếng, tay Cố Tích Triều vừa lật, đột nhiên đem tam mai châm phóng vọt ra ngoài, cắm thật sâu vào vách tường. Tạo thành ba điểm song song. tựa như ánh sáng ban ngày chiếu vào những ô nhỏ trên khung cửa sổ, một điểm, hai điểm, ba điểm, tựa như từng đạo thương quang đem ánh sáng đâm vào mắt người.

Ngữ khí của y cũng mang theo sự sắc bén xuyên thấu nhân tâm, lạnh lùng mà âm trầm: “Chỉ bảo? Trong sách của người chưa bao giờ có phương pháp giải độc, người thúc dục ta xem điển tịch không phải là muốn để ta mau chóng trở thành sát thủ dưới tay người sao? Bằng không với một kẻ võ công mất hết như ta, làm thế nào trong thời gian ngắn như vậy có thể khôi phục công lực?”

Tiểu Hầu Gia cười ha ha nói: “Đó là đương nhiên, nếu toàn bộ đều dạy cho người, bằng vào sự thông minh mà người vốn có ta rất nhanh sẽ nắm được mùi vị đêm nằm không yên là như thế nào. Huống chi trong nửa năm qua, người một bên chịu đựng được tình của Diệt Ngân, một bên có thể dựa vào đó lâu thông được tính của nó, quả là khó làm được.”

Thích Thiều Thương nghe được cuộc đối thoại của hai người bọn họ, tổng hợp lại cuộc đàm luận kia chắc chắn có liên quan đến những việc xảy ra trong nửa năm vừa rồi, nghi hoặc lại một lần nữa tràn ngập trong lòng. Không biết ên trong còn có bao nhiêu bí mật mà chính bản thân mình chưa từng được biết, bị che dấu giữa trong cuộc đối thoại giữa hai người kia.

Truy Mệnh khó khăn cố đỡ thân người, tiến lên nắm lấy tay Cố Tích Triều hỏi: “Người vừa nói Bách Tô Lam đúng không?”

Y tuy hỏi điều này nhưng kỳ thực trong lòng cũng đã minh bạch, lấy Tiểu hầu Gia là một kẻ thành thạo trong việc sử dụng độc, ám khí hẳn mang theo bên người sao có thể là loại dược vật bình thường? Nhưng cho dù là một người kiên cường đến mấy, nhưng đối mặt với an nguy của huynh đệ nhiều năm thâm tình cũng khó tránh khỏi tâm tình bất an.

Cố Tích Triều nói: “Không phải là loại tối độc bất khả giải như Kiến Huyết Phong Hầu, nhưng thuốc này cùng Diệt Ngân đều giống nhau, ít người biết đến, lại âm độc tới cực điểm.” Y phản phó Truy Mệnh lật

quần áo trên người Thiết Thủ lên, chỉ vào một đực lam tuyến mỏng manh uốn lượn theo xương cột sống Thiết Thủ.

“Lam ngân này càng ngày sẽ càng rõ, cho đến khi lột xác thành một am trùng, đợi đến khi nó chui vào bên trong kinh mạch não tủy, người trúng độc trước sẽ phát điên rồi chết.”

Thích Thiếu Thương cùng Truy Mệnh nghe y nói đều cảm thấy kỳ lạ quá mức tưởng tượng, nhin không được nghi hoặc hỏi: “Bách Tô Lam không phải chỉ là độc đực thôi sao? Làm sao có thể dưỡng thành vật sống? Lam trùng kia rốt cuộc là cái gì?”

Cổ Tích Triều giải thích: “Bách Tô Lam nguyên có nguồn gốc từ Miêu Cương, người cũng biết đó là nơi lưu truyền cổ(trùng) độc cùng nguyên rủa. Bách Tô Lam tuy cùng cổ độc bất đồng, nhưng khi sơ chế nó cũng là dùng chính loại độc đực có tên Bách Tô Lam cho trùng ăn, sau đó lại rút gân của nó, phơi khô, tằm nhuyễn thành bột. Thông thường loại độc này so với những thứ đực vật đực tán thành bột khác cũng không có mấy bất đồng, chẳng qua khi vào đến cơ thể người, huyết nhục cùng gân(gân) phần dung hòa, loại trùng kia sẽ từ gân mà sống lại, tạo thành một con lam trùng. Lúc đầu vẫn không thể nhúc nhích, chỉ có thể nằm yên trong cơ thể người mà hút máu, nhưng sau mấy ngày trưởng thành sẽ theo mạch mau, xâm nhập vào não bộ hoặc tiến vào tâm hể. Trùng đó vẫn nhớ rõ mối thù rút gân, không hút khô máu huyết cùng tủy não của người dưỡng nó, tuyệt không bỏ qua.”

19. Chương 19

Edit: Nguyệt Phong

Tiểu Hầu Gia này giờ vẫn một bên yên lặng nghe y giải thích, lời vừa dứt đã thấy ngón tay Cổ Tích Triều xẹt qua miệng vết thương trên cổ họng chính mình. Ngay cả huyết cũng không tái chảy ra nhiều, chỉ có hai giọt theo ngón tay nhỏ xuống, nhưng gã biết có vài thứ, tỷ như chất bột phần màu lam kia một khi đã tiến vào trong máu, có muốn lấy ra cũng không thể lấy ra.

“Quả nhiên tiến thoái đều hết mức lãnh khốc.” gã vừa tự nói, vừa nở một nụ cười có ý khinh miệt hướng về phía Cổ Tích Triều: “Chẳng lẽ ngươi cho là làm như vậy sẽ khiến ta đưa ra giải được?”

Cổ Tích Triều lắc đầu, y vung tay đem những ngân châm nguy hiểm kia vứt bỏ: “Đương nhiên không phải, kế sách của ngươi hết sức ngoan độc sao ta có thể dám xem thường? Người dùng ngân châm bắn Thiết Thủ mà không bắn những người khác không phải là tính toán việc Thiết Thủ bị đóng tất cả các huyết đạo là mục tiêu tốt nhất để tấn công, mà trọng yếu hơn, nếu bắn hần có thể khiến chúng ta không thể lập tức phát hiện, cho dù bây giờ có nhận biết cũng là đã qua mấy canh giờ. Cho dù ta và ngươi đều có khả năng dụng độc như nhau, nhưng nhờ việc này cũng không thể tái uy hiếp đến ngươi.”

Tiểu Hầu Gia thu hồi ý cười, hơi nhếch nhếch khóe miệng tán thưởng: “Ngươi quả nhiên không làm cho ta thất vọng. Bốn mai hoa châm kia tuy là vũ khí lợi hại nhưng với nội lực đang bị phong bế, muốn bắn trúng người hay Truy Mệnh thì tỷ lệ thành công không cao lắm. Cho dù sau này có thể bị lộ, nhưng bắn hần lúc đó là lựa chọn tốt nhất.”

Cổ Tích Triều lập tức cười lạnh, trào phúng nói: “Đâu phải chỉ là tốt, ngươi từng bước từng bước đem dây thừng rải trên mặt đất, bị vây khốn trong hoàn cảnh nguy hiểm vẫn bình tĩnh tính kế, đem tất cả ưu thế ta có được đều vứt qua một bên. Diệu kế, quả thật là diệu kế.”

“Hừ” bị y mỉa mai khen ngợi, gã từ trong mũi hừ một tiếng, “Nếu ngươi không phản bội, ta bây giờ còn phải tính kế sao? Cho dù biết rõ không lấy được giải được, vẫn tặng cho ta một đạo ngân châm, sự ngoan độc của ngươi cũng không hề kém cõi so với ta.”

Cổ Tích Triều cũng không thèm ngược nhìn gã, một thân thanh sam nhẹ nhàng buông rũ, tựa như dòng nước ôn hòa từ trên núi cao chảy xuống. Thanh âm thâm trầm, khinh miệt: “Đối với kẻ máu lạnh như

người, độc được kia chắc cũng khôn có mấy hiệu quả. Ta chỉ là tùy tiện vui đùa, nhằm chán nên muốn tìm chút hứng thú mà thôi. Huống chi được vật hy hữu như vậy, bỏ đi chẳng phải rất lãng phí hay sao?”

Tiểu Hầu Gia nhìn bộ dáng của y, ánh mắt không phân được thật giả, vẻ mặt cũng khiến người khác nhìn vào không thể biết y đang nghĩ gì. Gã nhìn một lúc lại đột nhiên bật cười: “Tính tình của người quả thật vô cùng thú vị.”

Cố Tích Triều không dự đoán được hần cư nhiên lại buông ra một câu như vậy, nhất thời không rõ ý tứ cũng không tiện trả lời. Chỉ nghe gã tiếp tục nói: “Ngoan(ngoan độc, tàn nhẫn, độc ác) cũng thật là ngoan, chỉ cần là kẻ cản trở người, giết một ngàn, giết một vạn người cũng không hề chớp mắt; ảo(cổ chấp) cũng thật ảo, tự phụ vào tài năng của mình có thể một tay che trời, xoay đảo càn khôn, lòng lại tràn đầy kiêu ngạo; si cũng thật si, thông minh tuyệt đỉnh lại lụy tình, bị chữ ái trói buộc. Đáng tiếc người là một kẻ có tài năng, nhưng trước si cùng ảo lại là khuyết điểm quá lớn, có thể nào không bại? Còn nữa, da mặt vẫn còn quá mỏng, thường ngày thì tỏ ra bình tĩnh, thâm trầm, nhưng khi gặp chuyện tâm tình lại dao động quá nhanh, vẫn còn ngây thơ lắm.”

Cố Tích Triều vẫn còn ý tức giận, nhưng sau khi nghe gã thuyết những lời này lại như nghe Bình thư, tùy ý gã tự biên tự diễn, nói đông nói tây, ta vẫn cứ ung dung nhàn tản, hoàn toàn không để lộ ra bộ dáng bị chọc giận hay dă kích. Đợi gã hoàn lời mới khinh miệt đáp trả: “Bằng những lời này mà người muốn chọc giận ta sao? Nực cười.”

Tiểu Hầu Gia mỉm cười, đem lời lúc nãy của Cố Tích Triều hoàn trả lại cho y: “Đó là điều hiển nhiên thôi, ta cũng chỉ là tùy tiện nói ra, chỉ là đang lúc nhằm chán muốn tìm chút hứng thú, huống chi ta khó khăn lắm mới nghĩ được như vậy, lãng phí cảm giác chẳng phải rất đáng tiếc sao?”

Hai người ở giữa giường cung bạc kiếm, người đối ta đáp, Truy Mệnh cùng Thích Thiều Thương ở một bên cũng không tiện chen miệng vào, mà Lưu Anh là nữ nhi lại càng không tiện lên tiếng, chỉ sợ đã bị hai người kia dọa đến mức ngây người.

Ngay lúc đó lại nghe được trong không trung một tiếng sấm rền vang, sắc trời bên ngoài phòng dường như nhanh chóng thay đổi. Lưu Anh đẩy cửa sổ nhìn ra, liền thấy gió bắt đầu thổi mạnh, không khí có vài phần ẩm ướt, mây đen vần vũ trên nền trời, cách không xa lắm có một đạo chớp sáng xé rách không trung, theo sau là thanh âm ầm ầm lan rộng.

Một hồi mưa to sắp đến, có phải hay không kéo theo sau là những chuyện gian nan trút xuống?

Vài người trong phòng đột nhiên cảm giác bị nỗi buồn bã hòa bất an xâm chiếm, hô hấp như muốn rút ra khỏi cơ thể, mãnh liệt hút khí lại rất ít thở ra. Cảm tưởng như có một thứ gì đó chặn ngang lồng ngực, là buồn đau, là hoảng hốt, là cảm giác vô lực không thể giãy dụa. Phảng phất trong thiên địa tựa hồ như đan dệt nên một chiếc lưới lớn, đem người toàn bộ trói buộc vào trong đó, che lấp cả bầu trời, hôn thiên hắc địa, nhật nguyệt vô quang, khắp đất trời chỉ còn là một mảnh hồ điệp, không còn nơi trốn tránh.

Thích Thiều Thương bỗng nhớ đến những ngày trốn tránh sự truy sát. Khi đó mỗi ngày đều mang trong lòng một cảm giác như vậy, là đau, là nặng nề, là bức bối. Hần nuốt không trôi nỗi oan khuất, quên không được khuôn mặt của những huynh đệ đã vì hần bỏ mình, ngày qua ngày không thể nhắm mắt. Người liền giống như một con báo điên cuồng đói khát, nôn nóng, cừu hận, hiếu chiến, khát vọng, thời khắc đó như chảo dầu sôi sục trong máu, thiêu đốt đầu óc, khắc sâu vào lục phủ ngũ tạng.

Những ngày như vậy từng rất dài, rất dài, hiện giờ lại giống như vô cùng xa xôi, lại như gần ngay trước mắt.

20. Chương 20

Edit: Nguyệt Phong

Thích Thiều Thương quay sang nhìn về phía Cố Tích Triều, đập vào mắt là dung nhan nghiêng nghiêng bình tĩnh cùng tịch tịch, hơi thở nhẹ nhàng như bọt khí nổi trên mặt nước, y đang suy nghĩ điều gì? Phải chăng cũng là có cảm giác giống như mình, một đoạn ngày tháng đó, một đoạn thời gian đó, chính là y kẻ truy sát, chính là khoảng thời gian mà y cũng với Văn Tình một chỗ quỵn luyến. Thích Thiều Thương cơ hồ liền như vậy hiểu rõ, đoạn thời gian đó, Cố Tích Triều quên không được mà hắn cũng vô pháp giữ bỏ.

Mà nay mãnh liệt thấu triệt càng làm cho cảm giác mờ mịt ngày đó lùi xa, hiểu rằng ông trời ít nhất cũng còn một điểm công bằng. Tuy rằng tri kỷ sau lại phản bội chính mình hết lần này đến lần khác, nhưng lưu lại trong trí nhớ hai người vẫn là một khoảng thời gian giống nhau, đều là quên không được, thoát không xong. Nhưng ngay tại lúc này chính mình có cừu chẳng thể báo, nâng kiếm lên rồi lại run rẩy, đau đớn chẳng thể xuống tay.

Truy Mệnh lúc này lại nghĩ đến một vấn đề hoàn toàn khác, mọi tâm trí của y đều tập trung vào việc Thiết Thủ trúng độc, có hay không có thể dùng nội lực trị hoãn, hay có cách nào bắt Tiểu Hầu Gia giao ra giải được, hay có danh y nào có thể giải được. Hiện giờ chuyện quan trọng nhất là để những sự việc ở đây không ảnh hưởng đến Lục Phiến Môn, còn có việc đem y cũng Thiết Thủ đưa tới bên cạnh Lưu Anh, là muốn thay bọn họ an bài ổn thỏa hay là muốn lợi dụng? Vẫn cảm thấy ở đây có một vấn đề chưa thể nắm bắt nhưng đoán chắc đối với bọn họ không hề có lợi.

Bầu trời nơi xa có tia chớp xẹt qua, lần này lại cơ hồ nổi lên tiếng sấm, đồng thời với hàng nghìn, hàng vạn hạt mưa thi nhau trút xuống, mưa trong chớp lát đã phủ trắng cả thiên địa, nhân gian.

Mà ngay lúc này trong phòng cũng đột nhiên rơi xuống một trận “Vũ” (mưa). Nói là vũ bởi vì so với cơn mưa bên ngoài cũng chẳng thừa thớt hơn là bao, sáng long lanh, lạnh lẽo tuôn rơi, vạn điểm ngân châm, muôn vàn khổ tâm. Sương khói mơ hồ, vô thanh vô tức mà bao trùm khắp phòng.

Ngân châm tinh tế, tốc độ, số lượng, không cần nhìn đến lần thứ hai cũng biết đích xác là Bạo Vũ lê Hoa Châm của đường môn.

Trong phòng nếu là người bình thường đã sớm thành con nhím, nhưng đương nhiên bọn họ lại không thuộc vào loại đó. Ngay trước khi vũ châm phóng ra trong một chớp mắt, Cố Tích Triều đã nghe ra được điểm khả nghi, liền nhanh chóng phóng đến bên cạnh tủ binh của y, Truy Mệnh thì dựa vào kinh công trác tuyệt của mình, tách khỏi ba người hướng về phía mục tiêu của mình là Thiết Thủ, Thích Thiều Thương cũng mau chóng rời khỏi vị trí, bảo hộ Lưu Anh không có võ công.

Nhất thời trong phòng là một mảng hỗn độn, rất nhiều thanh âm đồng thời vang lên. Thanh âm tinh tế của ám khí xé không, thanh âm của tiểu phủ chém tới đánh lạc ngân châm, còn Truy Mệnh nhắc lên khăn trải bàn, nắm một góc xoay tít, làm dạt đi không ít ám khí, hơn nữa Nghịch Thủy Hàn rời vỏ, như rồng ngâm cửa thiên, múa lên trong không khí, kiếm khí lập tức chặt đứt thanh âm nguy hiểm đang hướng hẳn tấn công. Cho dù dùng tất cả ngôn ngữ cũng không hình dung được tình cảnh lúc này.

Trong nhất thời, căn phòng trở thành một mảng hỗn loạn, rất nhiều thanh âm cùng lúc vang lên. Thanh âm tinh tế của ám khí xé không mà đến, thanh âm của thần khốc tiểu phủ gào thét đánh bật ngân châm, còn có tiếng vải vút phần phật trong không trung khi Truy Mệnh nhắc lên tấm khăn trải bàn để ngăn chặn công kích, nhưng hơn hết là thanh âm rồng ngâm dậy sóng, khi Nghịch Thủy Hàn rời vỏ, đánh bật tất cả mọi công kích đang hướng đến hắn.

Cho dù dùng tất cả ngôn ngữ cũng không thể hình dung hết tình cảnh trong căn phòng nhờ đó lúc này.

21. Chương 21

Edit: Nguyệt Phong

Trâm vũ đình chỉ trong nháy mắt, thay vào đó là một căn phòng tràn ngập sương mù, khói trắng theo từng lỗ nhỏ trên vách tường, trần nhà, bị ngân châm phá hủy lúc trước mà tràn vào.

Cố Tích Triều dựa sát người vào giường, ánh mắt cẩn thận đề phòng nhìn lên trên, ngừng thần giới bị, cả người đều căng cứng như tên đã lên dây.

Nhưng từ trên mái nhà rách nát cũng không vọng ra một điểm tiếng động, tựa như tất cả mọi thứ từ chầm vũ cho đến kẻ tập kích đều theo sự biến mất của Tiểu Hầu Gia mà ngừng lại, chỉ còn những hạt mưa trong suốt từ trời cao vẫn không ngừng lạc hạ.

Mưa không ngừng rơi trên mặt Cố Tích Triều, y nhắm mắt, cẩn thận đưa mắt quan sát tình hình bên trong phòng. Ở bên giường, Truy Mệnh đang tận lực che chắn Thiết Thủ ở sau người, xa hơn một chút là thân ảnh Thích Thiệu Thương nổi rõ trong màn mưa. Lưu Anh được hấn bảo vệ chu đáo, nhưng xem ra cũng bị hoảng sợ không ít, nàng ta ngay cả hô hấp cũng không dám quá mạnh, khiến cho lồng ngực không ngừng phập phồng kịch liệt.

“Các vị, biệt lai vô dạng.” Âm thanh thâm trầm từ bên ngoài truyền vào mang theo nồng đậm ý cười. Ba người mang áo mũ đi mưa nhanh chóng xuất hiện trước đại môn, đi đầu là Hoàng Kim Lâm, hấn mang theo trên mặt biểu tình như loài sài lang vừa thấy được con mồi. Phía sau hấn là hai hắc y nhân, nửa khuôn mặt giấu sau tấm áo choàng đi mưa, tay phải lộ ra ngoài, đặt trong một cái túi vải da tối màu.

“Thực trung Đường Môn.” Ánh mắt Cố Tích Triều nhanh chóng liếc qua hai người phía sau, nước mưa theo đầu lạp (nón rộng để đi mưa), cùng áo rơi xuống trên mặt đất, rất nhanh liền hình thành một đám nước nhỏ.

Hoàng Kim Lâm từng bước đi về phía trước, thanh âm trầm thấp từ trong cổ họng phát ra: “Cố Tích Triều, bản lĩnh của ngươi thật lớn a.” Đôi mắt ứng dài nhỏ của hấn nhanh chóng quét qua tất cả mọi người trong phòng, âm ngoan nói: “Ta thật muốn xem trong tình cảnh này ngươi làm sao trốn thoát được!”

Vừa dứt lời, ba đạo thân ảnh chợt lóe, từng mảnh ngói cũ trên mái nhà trong phút chốc rơi đầy trong phòng, tạo nên một quang cảnh mịt mù khói bụi. Mưa cũng theo đó mà nhanh chóng tràn vào căn phòng nhỏ nhiều hơn.

Khi Hoàng Kim Lâm tránh thoát được đám mưa bụi hỗn độn đó, tầm mắt vừa quét đến trong phòng liền tức giận hiểu ra được câu ngạn ngữ của người xưa, “Trên trời một ngày, dưới đất một năm”. Chẳng qua hấn chỉ là trì hoãn trong nháy mắt, lại đủ để cho một kế hoạch vây bắt hoàn hảo trở thành kết cục thất bại, tiểu tước nhi đã nắm chặt trong lòng bàn tay lại có thể vùng vẫy bay thoát. Không, trước mắt chỉ là gần như thôi, bọn chúng bắt quá chỉ là mới thoát ra khỏi nóc nhà thôi.

Hoàng Kim Lâm hung hấn cắn chặt môi, rít lên ra lệnh cho những tên thủ hạ bên người.

“Truy!”

Lời vừa dứt liền đề khí phóng lên nóc mái hiên mục nát, chân chưa chạm đất đã nghe những tiếng kêu rên, cùng thanh âm của hàng loạt thân thể va vào nền đất vọng lại. Hấn vừa ổn định thân mình, nhìn về hướng Tây Nam liền thấy năm sáu thủ hạ mình ngã trên mặt đất, tử có, thương có.

Nhìn tình cảnh trước mắt có thể đoán chắc được trước khi bọn hấn dùng ám khí bất ngờ công kích, những kẻ trong phòng đã ngưng khí đề phòng, nếu không tại sao đòn tấn công bất ngờ âm hiểm như vậy lại chẳng có chút hiệu quả, hơn nữa bọn họ lại còn cùng nhau trốn thoát một cách ăn ý như vậy.

Đứng ở chỗ cao làm Hoàng Kim Lâm càng dễ dàng nhìn thấy một vài bóng dáng vội vã ở cách đó không xa, nhất là thân ảnh màu xanh của người kia, mình diễm đến mức khiến cho người khác chỉ cần liếc mắt là có thể thấy được, cũng khiến cho người ta hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Truy!!!”

Tiếng ‘truy’ thứ hai vừa phát ra, thân ảnh Hoàng Kim Lâm đã nhanh chóng lướt ra ngoài, mang theo thái độ tàn nhẫn tuyên bố: “Bất luận là chết hay sống!!”

Hắc y nhân quanh hấn tựa như một đàn quạ đen nhanh chóng phóng theo mọi hướng, truy theo bóng dáng của những thân ảnh vừa mới biến mất.

Giữa phong vũ mờ mịt, trước chiếc bàn đá trong viện, hai cán ô tinh xảo che đi không trung một mảng âm đạm. Ngồi dưới tán ô không ai khác ngoài Tiểu Hầu Gia, trên đầu không dính đến một nửa điểm mưa bụi.

Mà ngay đến cả cái ghế hắn đang ngồi cũng lót vài lớp nhuyển điểm tơ tằm thượng hạng, trên bàn cũng trải lên một lớp khăn lụa trắng thuần.

Nhìn Hoàng Kim Lân rời đi, một người thủ vệ cầm dù nhìn không được cẩn thận hỏi: “Chủ tử, toàn bộ mọi việc đều giao cho hắn làm sao?”

Tiểu Hầu gia ho nhẹ một tiếng, đem tay trái cầm lấy một chiếc bát bạch ngọc trên bàn, tay phải cầm lấy một thanh tiểu đa xẹt qua ngón giữa, huyết tinh từng giọt nhỏ xuống trong bát.

“Cứ để cho hắn đi lo liệu, Hắc Vũ cũng không phải dưỡng chỉ để ngoạn chơi, huống chi còn có hai người của Đường Môn giúp đỡ.” Hắn nhỏ vào chén hai giọt, liền đem ngón tay mút vào trong miệng, lại nhìn vào trong bát, khoe môi câu dẫn ý cười: “Nhật Minh, đem cái này đưa cho Hoàng Kim Lân, dạy hắn cách dùng.”

“Vâng” Kẻ lĩnh mệnh, cũng là người mới lên tiếng vừa rồi. Hắn lui người về sau thủ lễ, lập tức có người bụng dù, bước nhanh lạ phía hắn. Sau khi người tới bỏ khuyết vị trí, Nhật Minh cẩn thận thu hồi bát ngọc, khoác lên vai đồ che mưa mà đi.

22. Chương 22

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Mưa, mưa, mưa, cả màn trời đất đều che khuất sau màn mưa.

Trong trí nhớ chưa bao giờ thấy một trận mưa lớn như vậy, mưa mang theo áp lực, mang theo gông xiềng, làm cho tứ chi nặng nề, làm cho người ta cảm thấy mỗi một bước đến không thể cất bước. Bốn phía xung quanh đều là một mảng mơ hồ, dưới cơn mưa như xối nước, bọn họ vẫn phải không ngừng trốn chạy, không ngừng thở dốc, tranh thủ thời gian. Rõ ràng mưa rất lạnh, nhưng nội lực trên người không ngừng tiêu hao làm cho thân thể ai cũng thoát ra một tầng mồ hôi mỏng.

“Truy Mệnh!!” Thích Thiếu Thương nhanh tay đỡ lấy Truy Mệnh, giúp y ổn định cước bộ đã trở nên lảo đảo.

“Y không thể tiếp tục như vậy được.” Kiểm thương trên ngực trái của Truy Mệnh không nhẹ, một đường đề khí vận công, miệng vết thương sớm đã nứt ra trở lại. Chỉ thấy máu tươi theo kẽ ngón tay không ngừng tràn ra, nhiễm hồng cả nửa thân bạch y.

“Không thể dừng lại.” Mồ hôi lạnh trên trán Truy Mệnh từng tầng, từng tầng thoát ra, lại bị mưa xóa đi nhanh chóng, y cắn răng nhìn xuống đau đớn tiếp lời: “Truy binh sắp tới, sinh tử một đường.”

Cố Tích Triều lẳng lẳng đứng trong mưa chăm chú nhìn Truy Mệnh, khuôn mặt trắng bệch không chút huyết sắc, ngay cả đôi môi cũng đã trở nên nhợt nhạt, vậy mà ánh mắt sâu thẳm của y vẫn chăm chú nhìn vào Thiết Thủ. Hừ! Huynh đệ? Hữu tình? Nghĩa khí? Ngay cả cái mạng mình còn lo chưa xong đã nghĩ đến người khác, đúng là kẻ ngốc.

Y cũng giống như những người năm đó...bát đại trại chủ vì Thích Thiếu Thương mà chết, lại giống y cái tên Thích Thiếu Thương nhiều lần bày ra cái bộ dáng hiên ngang lẫm liệt, một lòng vì huynh đệ, vì bằng hữu. Nực cười! Ngu ngốc!

Trong đầu cười lạnh nửa ngày, nhưng cuối cùng vẫn tiến lên đem Lưu Anh kéo về phía mình, để cho Thích Thiếu Thương nhanh chóng bước đến đỡ Thiết Thủ.

“Không thể tiếp tục dừng lại, người mang theo Thiết Thủ, Truy Mệnh đi trước, ta cùng Lưu Anh sẽ cản phía sau.” Lại liếc mắt nhìn đến vết thương trên người Truy Mệnh, liền bổ sung: “Hắn không thể ngất, bằng không sẽ rất nguy hiểm, nếu phát hiện khí lực của hắn không thể duy trì liền đem chân khí truyền cho hắn.”

Phía sau là một cảnh mưa gió mờ mịt, thanh âm cũng không thể truyền đi xa, nhưng trực giác mãnh liệt của người trong giang hồ làm cho bọn họ sâu sắc cảm nhận mỗi nguy hiểm đang ngày càng đến gần. Đám hắc y nhân kia chắc chắn cách không xa nơi này.

“Hảo”, Thích Thiếu Thương nhìn thẳng Cổ Tích Triều, không nói hai lời liền đáp ứng. Một chữ như thiết kim đoạn ngọc, vững vàng không gì lay chuyển.

Y đã từng nghe qua loại ngữ khí này, loại này...loại này...là tín nhiệm.

Huyết thái dương Cổ Tích Triều đột nhiên ần chút đau nhức, ngay lúc này một lần chớp rục rờ rạch ngang bầu trời, giống như đem tất cả mọi gút mắt trong lòng y hiển hiện ra ngoài ánh sáng.

Mà người đưa ra câu trả lời cuối cùng lúc này đã xoay người đi nơi khác, ánh sáng chiếu lên bóng lưng thẳng tắp của hắn, làm cho người ta tựa hồ hiểu được, con người đó, không có bất kỳ một lực lượng nào có thể trói buộc được hắn.

Cổ tích triều nhanh chóng thu liễm thần sắc, đưa mắt nhìn Lưu Anh. Từng giọt mưa tán lạc, thấm ướt chân mày nhưng cũng không che được vẻ bình tĩnh cùng kiên cường trên khuôn mặt của nàng. Người xưa vẫn nói người yếu mềm chưa chắc đã là kẻ hèn nhất, nhưng Cổ Tích Triều vẫn hướng nàng nói: “Đi theo ta rất nguy hiểm, bất quá cũng không còn đường để quay lại.”

Lưu Anh dưới mưa gập đầu, Cổ Tích Triều lập tức mang theo nàng vận khởi khinh công, biến mất theo hướng Thích Thiếu Thương vừa chạy đi.

Mưa vẫn không ngừng rơi, một tiếng sấm rền vang xé ngang bầu trời, từng đạo thiểm điện từ trời cao cuồng nộ giáng xuống, làm vỡ nát cả một khoảng núi đồi.

Lúc đám hắc y nhân xuất hiện ở phiến đất vừa bị sạt lở, bọn họ đã sớm biệt vô tăm tích.

Mười mấy người ở phụ cận rà soát một hồi, liền hướng Hoàng Kim Lân bẩm báo: “Hoàng đại nhân, trời mưa thật sự quá lớn, không thể tìm thấy dấu chân. Ngay cả vết máu cũng đều bị rửa trôi đi mất, chúng ta sắp lạc mất phương hướng của bọn chúng.”

Ánh mắt Hoàng Kim Lân dưới đầu lạp không ngừng lóe lên thứ ánh sáng giận dữ, gã huy tay ra lệnh cho bọn thuộc hạ: “Lục soát, chia thành ba hướng. Thương thế của Truy Mệnh không thể duy trì lâu.”

Ngay lúc đó, từ phía sau đột nhiên có tiếng người xôn xao truyền đến, Hoàng Kim Lân vừa quay đầu lại đã thấy có một người hướng hắn vội vàng mà tới.

“Hoàng đại nhân, chủ tử sai ta mang vật này đến cho ngài.” Nhật Minh khẽ hát lên đầu lạp, cẩn thận đem cái bát bạch ngọc tử trong lòng lấy ra.

Hoàng Kim Lân vừa nhìn thấy con tằm màu hồng yêu dị nằm bên trong chén ngọc, cả người không khỏi run lên: “Đây là?”

Nhật Minh liền cười: “Hoàng đại nhân, người cứ nghe ta nói khắc rõ.”

23. Chương 23

Edit: Nguyệt Phong

Muốn cảm tạ ông trời giáng hạ trận mưa này mới có thể cản bước truy binh, nhưng cơn mưa này cũng khiến cho mọi người ướt sũng, chật vật không nói nên lời. Thậm chí đầu óc cũng có chút choáng váng, trong bụng thì lại từng trận nóng rục, thật khó chịu vô cùng.

Cổ Tích Triều đưa mắt đề phòng bốn hướng, nhưng chỉ vừa mới đặt chân lên thạch kiều (cầu đá) đã nghe Lưu Anh kêu lên sợ hãi: “Truy đại ca, Thích đại ca.”

Ba người Thích Thiều Thương đã dừng lại bên cạnh lan can cầu. Thiết Thủ vẫn còn bị điểm huyết nên tình trạng đương nhiên không có chút biến chuyển nào, nhưng Truy Mệnh dựa đầu vào trên chân Thích Thiều Thương, sắc mặt trắng bệch như hàn ngọc, môi tím tái.

“Truy Mệnh, Truy Mệnh.” Thích Thiều Thương một bên vừa giúp y vận chuyển chân khí, một bên thấp giọng gọi, hiển nhiên phương pháp này không đem lại một chút hiệu quả nào.

Cổ Tích Triều lẳng lẳng đi đến, vừa nhìn thoáng qua một chút trong tâm không khỏi có chút giao động. Ngay lúc đó Truy Mệnh vẫn còn đang hôn mê đột nhiên ho lên một tiếng, bên khóe một trào ra một dòng huyết tinh, người cũng theo đó mà dần dần thanh tỉnh.

Tâm Thích Thiều Thương lúc này mới có chút buông lỏng, ngẩng đầu nhìn Cổ Tích Triều. Dưới cơn mưa tầm tã, hiện rõ trong mắt hẳn là một đôi con ngươi hắc bạch phân minh, dưới nền trời u ám dường như tỏa sáng khiến người nhìn vào không khỏi sinh lòng cảm trọng.

“Người muốn nói gì?” Y đứng dưới mưa, một thân thanh sam ướt át dính sát vào thân thể thon gầy, mái tóc bình thường vốn đã uốn khúc nay lại chẳng khác gì những con sóng cuồng ngạo, dường như tĩnh lặng nhưng vẫn âm thầm toát ra một thứ khí chất cường liệt, ngoan cường.

Ánh mắt Thích Thiều Thương không thể dời khỏi người y, người đứng trước mắt hẳn lúc này bỗng nhiên trở nên quá mức hảo...tựa như một bóng ảnh xa xăm nào đó trên họa đồ sơn thủy.

Âm thanh của hắn trong tiếng mưa cũng gần như không nghe rõ: “Nếu hết mưa rồi...chúng ta không thể tiếp tục lẩn trốn.”

“Đương nhiên.” Cổ Tích Triều ngẩng đầu nhìn trời, mây đen che kín thiên không giống như sêvĩnh viễn không ngừng hạ vũ. Nước mưa lướt qua mặt, chạy xuống cổ, thân thể, đập lên những phiến đá không còn nguyên vẹn, lạc hạ trên mặt nước mênh mông.

Nhưng mưa cuối cùng vẫn phải ngừng, khi đó không có chỗ ẩn nấp, bọn họ muốn trốn truy binh giữa thành Tô Châu phồn hoa này thật là chẳng khác nào nói chuyện thượng thiên (Lên trời).

Y khẽ thở dài, giọt mưa đọng lại trên môi mang theo một chút hơi lạnh.

“Trước khi mưa tạnh, chúng ta phải ra khỏi thành.”

Thích Thiều Thương gật gật đầu, ánh mắt lướt nhìn qua ba người không có khả năng phản kháng ở phía sau, trầm giọng nói: “Như vậy không được, chúng ta chia làm hai đường. Ta đi phá cửa thành dẫn dụ truy binh, người dẫn bọn họ nhân cơ hội đó thoát ra khỏi thành.”

“Không được!” Cổ Tích Triều lập tức phản bác lời hắn không chút lưu tình, “Bốn cửa thành đều rất nguy hiểm, có tiểu Hầu Gia ở đó, hẳn sẽ không bỏ qua cho bất kỳ ai trong chúng ta chứ đừng nói đến chuyện thoát ra. Người chỉ đơn thân độc mã xuất hiện, hẳn làm sao dễ dàng mắc mưu như vậy?”

Thích Thiều Thương bất đắc dĩ nói: “Ta cũng biết, nhưng thời gian cấp bách, cũng không còn cách nào khác.”

Cổ Tích Triều quay đầu đi chỗ khác, bước vài bước đến cạnh cầu. Lúc này nước sông đã tăng không ít, lại có chút vẩn đục, dưới cơn mưa to không ngừng nổi sóng. Sông này có phải hợp với kênh đào?

Cổ Tích Triều nhìn những ống tre trôi nổi trên mặt sông một lúc liền cười rộ lên: “Khi mưa tạnh nơi này chắc chắn sẽ có thuyền. Chúng ta có thể chia hai đường, một đường hướng của thành hấp dẫn lực chú ý, một đường ẩn thân dưới cầu, chờ thời cơ thích hợp sẽ theo thủy lộ rời thành.”

Thích Thiều Thương nhất thời sáng mắt: “Biện pháp tốt, cứ như vậy mà làm. Ta dẫn truy binh, người cùng bọn họ theo thủy lộ mà rời đi.”

Cổ Tích Triều liếc mắt nhìn Thích Thiều Thương: “Làm một tên đại hiệp giữa quan ải, làm hoài thành quen rồi sao? Người chỉ biết đâm đầu vào hướng nguy hiểm, thật sự là ngu đến cực điểm. Người quay đầu lại mà nhìn xem, một kẻ trúng độc chưa giải, một người trọng thương, muốn đem bọn họ an toàn rời đi ngoại trừ thể lực còn phải có sức chịu đựng tốt. Huống chi ta nhìn có vẻ là người biết bơi sao? Như vậy ai là kẻ thích hợp cũng cần ta đến nói cho người biết?”

Thích Thiều Thương nhất thời không nói được câu nào, nhưng vẫn muốn nói, khép mở miệng nửa ngày rồi cuộc cũng thốt ra: “Vây cùng nhau theo thủy lộ. Bên kia có Tiểu Hầu Gia, Hoàng Kim Lân, còn có quan phủ. Chỉ một mình ngươi, lại mang theo một người không có võ công như Lưu Anh thật quá nguy hiểm.”

Cố Tích Triều một chút cũng không biểu tình, khinh thường nói: “Thích Thiều Thương, đừng đem ta coi như đám Thất đại trại chủ của ngươi, cũng đừng có nghĩ ta như Lôi Quyển luôn che chở ngươi. Bọn họ là những kẻ không muốn sống, đem mạng ra mà hy sinh cho ngươi, ta không có khả năng làm được điều đó. Bất luận là một năm trước hay hiện tại, ta và ngươi đều là địch không phải bạn. Hiện giờ bất quá là cơ duyên xảo hợp, ngồi chung trên một con thuyền, nếu muốn không chìm chỉ có đồng tâm hiệp lực.”

“Ngoài ra, ngươi cho rằng ta dùng độc châm tấn công Tiểu Hầu Gia chỉ vì hả giận?” Cố Tích Triều nhẹ lay động đầu,” Kẻ trúng độc Bách Tô Lam, không thể vận công, cho dù giải độc cũng không thể nhanh như vậy đã phục hồi công lực.”

Thích Thiều Thương thoáng nghĩ trong đầu: “Cho nên chỉ mình Hoàng Kim Lân truy bắt chúng ta, Tiểu Hầu Gia vẫn một mực không ra tay.”

Cố Tích Triều gật đầu: “Ta nghĩ vậy, cho nên theo cửa thành một đường giết ra ngoài, so với thủy lộ vẫn ít nguy hiểm hơn một chút.”

Thích Thiều Thương cũng không thềm tiếp tục đôi co với y. Trời đất thì u ám, cả ngày vội vội vàng vàng trốn chạy trời chết, tất cả mọi người đều kề cận sinh tử, vô luận alf con đường nài cũng không thể đoán trước hiểm nguy. Lúc này người nào cũng rối như tơ vò, vậy mà có hơi cùng ngồi tranh cãi với y chuyện bên nào nguy hiểm hơn mới lạ.

24. Chương 24

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

“Được, an toàn ra khỏi thành chúng ta sẽ gặp nhau ở khu miếu đồ thành Tây.”

Hai người lập tức hành động, đem Thiết Thủ cùng Truy Mệnh đến bên cạnh bờ sông. Thích Thiều Thương đem trúc phiến ghép lại thành bè đặt họ lên. Đưa tay hướng Lưu Anh nói: “Cô nếu muốn cũng lên đây đi.”

Lưu Anh nghiêng đầu nhìn Cố Tích Triều, cũng không chút úy kỵ hướng Thích Thiều Thương cười nói: “Không cần đâu Thích đại ca. Hai đường như vậy là lựa chọn tốt nhất, nếu Lưu Anh cũng là kẻ cùng thuyền, cũng nên vì đại cục mà suy nghĩ.”

Thích Thiều Thương cuối cùng cũng chịu thua, nâng tay chống gậy đẩy thuyền ra xa bờ, mới đi hơn một trượng liền quay đầu nhìn về phía hai người trên bờ.

“Nhớ kỹ địa điểm gặp mặt, ta chờ nhóm ngươi đến!”

Cố Tích Triều không có trả lời, cách một màn mưa, ánh mắt y tựa như một đáy đầm u tĩnh, lại tựa như một cơn ba đào(sóng), làm cho người nhìn có chút hoảng hốt. Khi Thích Thiều Thương đem bè gỗ dẫu kỹ dưới chân cầu, quay đầu nhìn lại, bóng dáng hai người kia đã sớm không còn.

Cầu này được đẽo gọt từ một khối đại thạch, chỉ cách mặt nước bằng một khe hở nhỏ hình vòm. Thích Thiều Thương đem bè dẫu vào cái bóng của cầu, đưa mắt nhìn quanh bốn phía nhưng không thấy được chỗ buộc dây. Bất đắc dĩ đành đem gậy chống xuống lòng sông, dựa vào sức lực của mình để duy trì ổn định cho bè.

Việc tiếp theo nữa chính là đợi.

“Ngươi nói cái này có thể dùng để truy tung tích Thiết Thủ?” Hoàng Kim Lân nghe xong lời Nhật Minh nói không khỏi hoài nghi.

Nhật Minh gật đầu nói: “Độc Thiết Thủ trúng là Bách Tô Lam, không phải là một loại độc được bình thường, mà là từ gân của một loài độc trùng đặc biệt rút ra mà chế thành. Độc trên mấy mai ngân châm mà chủ tử trúng phải đều được điều chế từ cùng một thân thể trùng mà ra. Chỉ cần đem theo loại tằm truy tung này, chẳng những có thể phát hiện được tung tích, mà còn có thể kích thích độc tố trong cơ thể phát tác.”

“A. một khi đã như vậy, liền đem nó xác định phương hướng.”

Nhật Minh mỉm cười. từ trong lòng ngực lấy ra một chiếc đĩa phỉ thúy, đem con tằm trong bát dẫn qua.

Bạch tằm thân thể mềm nhũn nằm trên đĩa, cũng không buồn nhúc nhích. Nhật Minh lấy tay vuốt ve cái đỉnh đầu hồng hồng của nó, bạch tằm bắt đầu loạng choạng ngẩng đầu, giãy lát sau, chậm rãi hướng đầu về phía tây nam.

Nhật Minh nâng ngọc điệp (đĩa ngọc) cho Hoàng Kim Lân xem: “Hoàng đại nhân, chính là hướng Tây Nam. Thỉnh phách ngài lập tức đuổi theo, ta sẽ tùy thời quan khán, chỉ ra phương hướng cho ngài truy lùng.”

Tâm Hoàng kim Lân cũng chưa mấy tín nhiệm, nhưng Tiểu Hầu Gia đã đưa đến một trò như vậy, phương hướng nó chỉ ra cũng không đến lượt gã không theo. Thuộc hạ dưới trướng đều là hắc vũ tinh nhuệ, không cần hẳn nhiều lời ra lệnh, cũng đã nhanh chóng hướng hướng Tây Nam xuất phát.”

Dọc theo đường đi, Nhật Minh nhàn hạ chỉ dẫn phương hướng, rất nhanh bọn chúng đã đuổi tới một tòa cầu hình vòm.

Nhật Minh theo túng bạch tằm trên đĩa, con tằm kia chỉ quay đầu trái phải, cũng không chịu tiếp tục nhúc nhích chỉ phương hướng. Không dám sơ sẩy, hẳn nhiều lần thử đi thử lại, cuối cùng mới dám khẳng định: “Chính là gần đây thôi, Hoàng đại nhân xin cho người đi lục soát trong phạm vi một dặm quanh nơi này.”

Một đám hắc y nhân tỏa ra bốn hướng trong phạm vi một dặm, ngay cả những vùng nước nhỏ bên đường cũng được họ tỉ mỉ kiểm tra.

Trong mắt của Nhật Minh cùng Hoàng Kim Lân, hai bên bờ sông đầy thềm đá bụi cỏ, bạch thạch kiều trong mưa im lặng mà đứng, tựa, như hòa mình cùng cái tĩnh lặng hòa thâm trầm của đất trời.

Gió cuốn mặt nước, mang theo một chiếc lạc hạ, nước sông nhẹ lay động, không ngừng lưu chuyển.

Mà bọn họ không nhìn thấy, cũng chưa từng biết, dưới bóng của thạch kiều, có một phiến bè nhỏ, ba người nín thở chờ đợi.

.

25. Chương 25

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Lúc này, tiếng dòng nước cuộn cuộn dưới chân nghe vào trong tai Thích Thiệu Thương cũng tĩnh lặng tựa như tiếng tim nhẹ nhàng khiêu động của một người bình thường. Hắn ẩn trốn nơi này, không thể hướng ra bên ngoài thăm dò, nhưng tiếng hô hấp cùng bước chân của nhiều người vang lên khắp xung quanh cũng có thể giúp hắn đoán biết được tình hình bên ngoài.

Truy binh sao? Không thể manh động? Nếu bị phát hiện thì phải làm sao? Khi nào có thể đi?

Từng hạt mưa như ngàn vạn mũi kim vẫn không ngừng quất vào mặt, bè trúc lẳng lẳng tựa vào vòm cầu phủ đầy rêu phong bên cạnh. Thích Thiệu Thương kiểm nén hô hấp, bàn tay vẫn vững vàng không chế gây trúc, ổn định chiếc bè trúc mà ba người đang đứng.

Hắn quay đầu nhìn Truy Mệnh, trao đổi ánh mắt với nhau, sau đó lại cùng hướng về phía Thiết Thủ, hô hấp càng trầm hạ.

“Hiện tại là lúc nên dụ độc phát tác.” Lời nói của Nhật Minh nhẹ nhàng giao hòa cùng tiếng mưa, bị che lấp đi vài phần, chỉ có Hoàng Kim Lâm đứng bên cạnh gã là nghe được rõ ràng, khẽ chau mày.

Thích Thiếu Thương đột ngột phát giác bệ gỗ hơi chìm xuống, dường như đang chịu tác động của một lực nào đó.

“Nhị sư huynh!” Truy Mệnh nhìn thấy Thiết Thủ toàn thân run rẩy, sắc mặt trong phút chốc cũng trở nên trắng bệch, liền nhận ra có điều không ổn. Thích Thiếu Thương quay đầu nhìn về phía hai người, mặc dù trong lòng lo lắng vạn phần, nhưng hắn cũng không thể buông sào chống, chỉ có thể hạ giọng dò hỏi: “Hắn làm sao vậy?”

“Dường như là độc phát?”

Huyệt đạo của Thiết Thủ bị phong bế, có muốn cũng chẳng thể giãy dụa, chỉ có thể biểu hiện sự thống khổ trên nét mặt. Truy Mệnh nhìn thấy trên trán hắn bạo phát gân xanh, trong cơ thể dường như có một cỗ lực lượng tán loạn, hướng đến tứ chi bách hại, trong lòng liền nhận ra loại độc này vô cùng mãnh liệt. Lại sợ Thiết Thủ trong lúc đau đớn cần phải lười, nên đành xé xuống một mảnh áo, nhanh chóng nhét vào miệng hắn.

“Độc này khi phát tác sẽ đau đến tận tâm can, để lâu sẽ khiến cho kinh mạch toàn thân bộc phát, không lâu sẽ có động tĩnh.” Nhật Minh vừa nói vừa tiếp tục dùng cây ngón châm chọc vào đỉnh màu hồng trên đầu bạch tằm, hứng thú nhìn thân tằm vạn vẹo cuộn lại.

Thiết Thủ đột nhiên mở mắt, trong mắt tràn đầy tơ máu. Truy Mệnh không khỏi kinh hãi, vội vàng đè hắn lại, liền phát giác trong cơ thể Thiết Thủ có một luồng nội lực đánh sâu vào huyệt đạo, cơ hồ muốn phá thể mà ra.

“Nguy rồi, huynh ấy muốn trùng phá huyệt đạo!”

Không xong, quả nhiên không xong! Truy Mệnh thân mang trọng thương chắc chắn không thể nào chế trụ được Thiết Thủ. Nhưng nếu chính mình qua đó ngăn cản, bệ trúc liền sẽ theo dòng nước trôi ra ngoài, như vậy hành tung của ba người sẽ bị bại lộ trước mặt truy binh.

Thích Thiếu Thương không khỏi nhíu chặt mi, thực hận không thể phân thân ra làm hai, chỉ có thể bắt đắc dĩ hạ giọng nói với Truy Mệnh: “Truy Mệnh, cố gắng hết sức không chế Thiết Thủ, nếu không được lập tức báo cho ta.”

Bệ trúc theo sự sự giằng co của hai người kia mà bắt đầu mãnh liệt lay động. Thiết Thủ sớm bị độc dày vò đến đánh mất cả thần trí, chỉ nghe hắn cắn răng gầm nhẹ một tiếng, nội lực toàn thân bộc phát trùng phá tất cả huyệt đạo.

“Nhị sư...” Tiếng hô vừa được một nửa đã bị tắt lại trong cổ họng, Truy Mệnh vừa té ngã trên bệ trúc, Thiết Thủ đã nhanh chóng bắt lấy cổ họng y siết chặt, ngay cả một âm thanh cũng không thể thoát ra.

Tới lúc này không thể không động! Thích Thiếu Thương nhanh chóng vận nội lực, đem cây gậy trúc cắm sâu vào lòng sông, giữ vững bệ gỗ, lập tức phi thân qua, bắt lấy vai Thiết Thủ, dùng sức đem người lôi về phía sau. Nhưng Thiết Thủ lúc này giống như kẻ đánh mất thần trí, có chết cũng không chịu buông tay khỏi Truy Mệnh, cơ hồ muốn đem y cùng ly khai bệ gỗ.

26. Chương 26

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Trên mặt Truy Mệnh lúc này đã không còn một chút huyết sắc, thấy vậy, Thích Thiếu Thương dồn hết toàn lực chém mạnh một chưởng vào sau cổ Thiết Thủ. Nhưng hắn lúc này lại như kẻ điên, khí lực cũng không hề nhỏ, nhận một chưởng của Thích Thiếu Thương vẫn chưa bất tỉnh mà lập tức buông Truy Mệnh ra, hướng Thích Thiếu Thương xuất thủ, hoàn toàn không theo một chiêu thức nào. Do đó, hắn muốn chế trụ Thiết

Thủ cũng không phải là một việc quá khó khăn, nhưng Thiết Thủ đột nhiên xuất thủ khiến cho bè gỗ bị chấn động, một cây gậy trúc không thể tiếp tục chống đỡ, sắp bị dòng nước cuốn đi.

Trong lúc tình hình như chỉ mảnh treo chuông, Thích Thiếu Thương nhanh chóng nắm lấy dây thừng để ổn định bè gỗ, kéo theo Thiết Thủ cùng nhau nhảy xuống nước. Mà lúc này Truy Mệnh từ nãy giờ vẫn dựa vào bè gỗ ổn định lại hơi thở lúc này nhanh chóng nhịn đau, phóng đến bên gậy trúc, dùng sức chống đỡ bè. Hai bên lực lượng trung hòa mới lần nữa ổn định lại bè trúc trên mặt nước.

Hoàn hảo bên ngoài trời mưa vẫn không ngừng trút xuống, khiến cho thanh âm nơi này đều được tiếng mưa che dấu, nhờ đó mới không khiến cho truy binh bên ngoài phát hiện.

Cả người Thích Thiếu Thương ngập trong nước, mặc dù kỹ năng bơi lội của hắn không tồi nhưng cũng rất khó mở mắt, chỉ có thể dùng một tay rẽ nước, một tay nắm lấy cánh tay Thiết Thủ tránh cho cả hai cùng chìm xuống nước.

Nhưng Thiết Thủ toàn thân đều đau đớn, làm sao có thể yên tĩnh để hắn kéo lên? Bị nước sông lạnh như băng kích thích càng khiến hắn giãy dụa dữ dội hơn. Nếu không phải do nước bao vây khắp bốn phía, hóa giải đi hơn phân nửa sức lực của Thiết Thủ

thì ngay cả Thích Thiếu Thương cũng thật sự khó ứng phó được với hắn lúc này.

Một mình Truy Mệnh ở trên bè, bè gỗ liền được ổn định rất nhiều. Y cúi người trên bè, khẩn trương theo dõi mặt nước.

Qua không bao lâu, Thích Thiếu Thương liền từ dưới nước trồi lên, cả người đều ướt đầm, há mồm thở dốc.

“Thích đại ca!” Truy Mệnh kinh hô, ngay sau đó lại lo lắng hỏi: “Huynh cùng nhị sư huynh không có việc gì chứ?”

Thích Thiếu Thương ở trong nước đã nín thở khá lâu khiến cho miệng lưỡi đều trở nên khô khốc, khó có thể lên tiếng chỉ gật gật đầu ra hiệu, hít sâu một hơi lại lặn xuống nước.

Lần này cho dù khó khăn hắn cũng phải cố gắng mở ra hai mắt, tìm kiếm khắp xung quanh một khoảng nước sông lạnh giá, nhìn một lúc liền phát hiện Thiết Thủ ở cách đó không xa. Kỹ năng bơi của hắn xem ra không tốt, vừa rồi độc phát khiến thần trí không rõ, chỉ vô thức giãy dụa tay chân nên rất nhanh liền chìm xuống nước.

Thích Thiếu Thương vừa rồi đã đem dây thừng cột vào trên lưng Thiết Thủ, hắn lúc đó đang từ từ chìm xuống liền có thể ổn định được bè gỗ. Nhưng hiện tại dây không đủ dài, lại làm Thiết Thủ chẳng khác nào quỷ chết đuối đòi mạng, muốn đem toàn bộ bè cũng những người liên quan cùng mình tiến nhập đáy sông.

Mặc kệ những chuyện khác, hiện tại cứu người mới là việc quan trọng.

Thích Thiếu Thương quật mạnh nước, tiến đến, đem Thiết Thủ nhanh chóng hướng lên mặt nước mà bơi lên.

Truy Mệnh ở trên bè, vội vàng cùng Thích Thiếu Thương đem Thiết Thủ đặt nằm trên bè. Cũng có chút kỳ lạ, Thiết Thủ sau một hồi ngâm nước vừa rồi lại tựa hồ không có chút dấu hiệu nào của độc phát, chỉ nằm yên không nhúc nhích, nước sông theo khoe miệng chảy xuống.

Lúc này ba người mới khôi phục bình tĩnh.

Nhật Minh nhìn bạch tằm trong đĩa vặn vẹo thân mình một hồi lại đột nhiên sùi bọt mép, toàn thân co rút ngã lặn ra chết, không khỏi thì thào: “Kỳ quái!!”

Hoàng Kim Lân bị gã một đường dùng cái gì bạch tằm truy tung, rồi lại kích thích đột phát, một bên không ngừng khoe khoang trong tâm sớm đã có điểm bức tức, hơn nữa hắn đối với những kẻ bên cạnh tên Tiểu Hầu Gia kia từ trước đến giờ không mấy hảo cảm. Nay mắt thấy bạch tằm gã kia đem đến đã chết đúng là khó nén được dục ý.

27. Chương 27

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Hoàng Kim Lân lại cố ý hỏi: “Cái gì kỳ quái? Không phải loại độc này mỗi lần phát tác sẽ đau đến triệt tâm, không lâu sẽ có động tĩnh sao? Ta cùng toàn bộ hắc vũ đều chờ chỉ thị của ngươi để đi bắt đám người Thích Thiếu Thương đây.”

Nhật Minh nghe ra trong lời nói của hắn có ý bức bách cùng châm chọc, nhưng vận dụng cổ thuật này Tiểu Hầu Gia cũng mới chỉ dạy cho gã đại khái. Hiện giờ bạch tằm đột nhiên chết, gã cũng không có phương pháp để ứng phó, chỉ có thể thực tình mà đáp: “Xem ra cổ thuật bạch tằm này đã mất hiệu lực, nguyên nhân vì sao ta cũng không thể phỏng đoán. Xem ra chỉ có thể đem thi thể của nó trình lên Tiểu Hầu Gia, xem người định đoạt ra sao thôi.”

Gã nói câu này không phải là không có tâm tư, ý tứ rõ ràng nói tằm này là do Tiểu Hầu Gia ra chỉ lệnh, muốn trách tội chỉ sợ cũng không đến lượt Hoàng Kim Lân người nhọc tâm.

Hoàng Kim Lân trong tâm đã sớm bức tức hừ lạnh một tiếng, Hắc trước đây phò tá Phó Tông Thư thất bại, nhờ lấy được chút tin tức mà tránh thoát được một hồi truy bắt. Sau lại nhận được tin phụ thân lâm chung, theo di ngôn của gã mà đem bộ hạ cũ đầu nhập vào phe phái của Tiểu Hầu Gia, lúc ấy cũng không suy nghĩ nhiều, chỉ là di mệnh của gia phụ, không làm không được. Ai ngờ vừa đến lại bị Tiểu Hầu Gia phái đi huấn luyện hắc vũ, nhưng nửa điểm trọng dụng cũng không thấy. Điều này làm cho một kẻ luôn tự cho mình tài giỏi, mắt cao hơn đầu như hắn nội tâm hỏi làm sao không cảm thấy bất mãn? Lúc này lại thấy một tên mao đầu tiểu nhi bên người hầu gia cũng dám trước mặt mình điều võ giương oai, kiêu căng hống hách, trong lòng không khỏi một trận đại hỏa.

Bất giác mỉa mai: “Chỉ sợ là Nhật thị vệ sốt ruột cầu công, đem bạch tằm còn sống đem cho chết đi?”

Nhật Minh trong lòng không phải chưa nghĩ đến vấn đề này, vừa rồi trước mặt Hoàng Kim Lân cũng có chút tâm tư khoe khoang, quả thật muốn lập công. Lần này bị hắn nói trúng điểm mấu chốt, nhất thời cho dù tính tình âm trầm mấy cũng không kiềm chế được mà trầm hạ sắc mặt: “Hoàng đại nhân đây là đang trách tội Nhật Minh sao? Không nói đến tằm chết nguyên nhân chưa rõ, cho dù là đúng như vậy, sinh tử của Nhật Minh cũng là do Tiểu Hầu Gia định đoạt, khi nào đến Hoàng đại nhân phải sâu lo?”

“Ngươi nói cái gì?” Hoàng Kim Lân càng nghe càng thấy gã xem thường chính mình, khó nén bất mãn, đưa tay nắm lấy vạt áo Nhật Minh.

Nhật Minh có thể làm thị vệ bên người Tiểu Hầu Gia đương nhiên cũng không phải là thường nhân, nếu bàn về võ công gã sao lại có thể sợ Hoàng Kim Lân. Lập tức nghiêng người tránh thoát chưởng phong của Hoàng Kim Lân, đem bạch tằm thả vào lại trong bình, cẩn thận cất vào trong ngực.

Hoàng Kim Lân một chiêu thất thủ cũng nhanh chóng tỉnh táo lại. Hắc vũ lần này xuất chinh là đi vây bắt đám người Thích Thiếu Thương, Nhật Minh làm bạch tằm mất đi hiệu lực cũng có thể xem là một cái cố, nhưng lâm trận chưa kiến công, người một nhà lại xoay sang đánh nhau, nếu chuyện này mà để cho Tiểu Hầu Gia biết phải làm sao công đạo? Nói sao đi nữa, đây cũng là lần đầu tiên Hắc Vũ xuất mã, hắn vốn muốn dựa vào lần này để thu chút công trạng, chiếm được tín nhiệm của người kia, có thể nào vì một chút nóng giận nhất thời mà phá bỏ hết?

Trong lòng cân nhắc lợi hại, liền lửa giận cũng tiêu hơn phân nửa. Hắn ở quan trường lăn lộn cũng đã nhiều, cách biến sắc mặt cũng không phải là không có, nhanh chóng thay đổi sắc mặt, ngay cả liếc mắt cũng không thèm nhìn đến Nhật Minh, trong đầu nhanh chóng bày ra phương pháp mà hắn tự cho là có thể mang đến cho mình thắng lợi.

Trong lúc Hoàng Kim Lân đang suy tư về phương hướng điều tra tiếp theo, bên cạnh liền có hai người thuộc hạ chạy đến báo cáo: “Đại nhân, cách thạch kiều (cầu đá) khoảng nửa lý phát hiện vết máu.”

Nghe được báo cáo này, tâm Hoàng Kim Lân không khỏi rung lên, vội hỏi: “Truy tung vũ đã đi tra chưa?”

Nguyên lai trong toàn bộ tổ chức Hắc Vũ, các bộ phận đều có kỹ năng riêng, có bộ phận chuyên tấn công, có bộ phận lại chuyên phụ trách truy tung, kiểm tra dấu vết thực hư, có chuyên phụ trách ám sát, lại cũng có bộ phận chuyên tạo hiện trường giả. Cho nên nếu phát hiện manh mối, Hoàng Kim Lân lập tức hỏi bộ phận chuyên phụ trách truy tung là “truy tung vũ”.

Chỉ một lát sau, “truy tung vũ” vội vàng về báo cáo: “Đại nhân, quả thật là vết máu. Chúng ta một đường truy tung, chỉ vì mưa to nên mới gây nhiễu loạn, vết máu vừa rơi xuống đất liền bị mưa tẩy trôi, bọn chúng lại vô cùng cẩn thận chưa từng lưu lại dấu vết. Nhưng vết máu này nằm dưới một phiến lá, theo thuộc hạ suy đoán, sau khi máu chảy xuống liền bị phiến lá trùm lên nên mới có thể bảo tồn đến bây giờ, chỉ sợ ngay cả người để lại vết máu này cũng không dự liệu được.”

Hoàng Kim Lân nghe thế liền lộ ra ý cười, giống như toàn bộ trục khí trong bụng phút chốc đều bị xua đi, hảo thoải mái! Hắn dùng khoeo mắt, đặc ý liếc Nhật Minh một cái, tựa như lơ đãng hừ nhẹ: “Đã chạy hơn nửa dặm rồi sao!”

Nhật Minh thoáng biến sắc, tựa như giận dữ nhưng đến cuối cùng vẫn không mở lời. Phản ứng đó của gã làm cho Hoàng Kim Lân càng cảm thấy thư thái, tiêu sái vung tay ra lệnh: “Truy tung vũ đi đâu, toàn bộ Hắc Vũ lập tức qua cầu truy bắt!”

28. Chương 28

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Lưu Anh theo Cổ Tích Triều, bước trên con đường đá, chung quanh là sương mù mịt mù, mưa vẫn không ngừng trút xuống, dưới chân đầy đất đá và lá rơi lả tả, từng giọt nước theo bước chân văng tung tóe ra khắp xung quanh. Nàng nâng mắt liền nhìn thấy một bên mặt của Cổ Tích Triều, lông mày như sát nhập tóc mai, dưới mưa ánh lên một màu đen bóng, con người trong suốt, từng lọn tóc xoắn nhẹ nhàng lay động bên mặt, một nửa dính sát vào mặt, hắc bạch phân minh dưới mưa lại càng trở nên sinh động khiến nàng nhìn đến mức thất thần (lúc này mà vẫn còn tâm tư ngắm trai >”<)

Cổ Tích Triều cảm nhận được ánh mắt của Lưu Anh liền quay đầu lại hỏi: “Đi không nổi?”

Lưu Anh cả kinh, vội vàng né tránh ánh mắt của y, che dấu một chút lạc nhịp trong lòng nói: “Không có, là ta nghe được tiếng chim oanh hót, nhất thời xao nhãng, thất thần.”

Trong tiếng mưa quả thật có tiếng chim hót truyền đến, có lẽ một con chim nào đó trong lồng sắt được người nuôi dưỡng cất tiếng kêu, Cổ Tích Triều đậm đậm cười nhạt: “Thanh âm này vẫn chưa từ bỏ dã tính, chỉ là không biết còn hướng đến bầu trời bên ngoài mai hiên phủ đệ kia không?”

Lưu Anh sau khi nghe xong, ánh mắt cũng buồn bã nhìn phương xa: “Ta nghĩ là còn, chỉ là lồng sắt quá chắc chắn, khóa dưới chân lại quá nặng, nó dù muốn cũng là lực bất tòng tâm, chỉ có thể hướng về phía bầu trời cất tiếng kêu bi thương như vậy mà thôi.”

“Lưu Anh cô nương thật hiểu tâm tư của loài cầm diểu.” Cổ Tích Triều dừng bước, ngẩng đầu liền bắt gặp một khỏa ngô đồng ven đường, một đám lá xanh thẫm bị mưa gió đánh một lúc lâu nên hơi có chút dập nát.

Ánh mắt hắn xem xét kỹ lưỡng một chạc cây, phiến lá, gặp một trận gió thổi qua lay động ngọn cây, nhẹ nhàng gợn cánh tay, lòng bàn tay nửa mở. Trong phút chốc, trong tay đã bắt được một phiến lá vừa rơi xuống.

Lưu Anh nhìn y đối phiến lá mỉm cười, nụ cười cực kỳ mê hoặc nhân sinh, nhưng lại không biết y cần một phiến lá rụng như vậy để làm gì? Còn đang nghi hoặc đã thấy Cổ Tích Triều từ trong tay áo lấy ra một tiểu đao tinh xảo, cắt vào ngón trỏ tay trái.

Máu tươi nhất thời chảy ra, theo ngón tay nhỏ xuống trên mặt đá, ngấm vào bùn đất giữa hai phiến đá. Cổ Tích Triều yên lặng nhìn huyết lưu, tựa hồ cân nhắc số lượng máu chảy ra, khi vừa lòng mới thu hồi ngón tay.

Mưa từ trời không rơi xuống trong phút chốc đã như muốn mang theo vết máu tản mạn khắp nơi. Lúc này, Cổ Tích Triều mới đem lá cây đặt lên trên huyết tích, máu đỏ đọng quanh lá cây, lại bị lá cây che đi nên không thể xóa đi toàn bộ dấu vết.

Lưu Anh khẽ động, giật mình nghi ngờ: “Người muốn lưu lại dấu vết cho truy binh?”

Cổ Tích Triều gật gật đầu nói: “Dấu vết đều bị nước mưa xóa đi, chúng ta không chỉ thị bọn họ làm sao theo đến? Vậy làm sao có thể dẫn dụ truy binh, kiềm chế lực lượng?”

“Chúng ta không đi con đường khác sao? Cho bọn chúng chỉ dẫn sai đường?”

Cổ Tích Triều quả quyết phủ quyết nói: “Không được, hiện tại mưa còn chưa dứt, nhóm Thích Thiều Thương vẫn phải tránh dưới chân cầu, nếu chỉ dẫn sai đường rất dễ bại lộ. Muốn bọn họ an toàn ra khỏi thành, chúng ta ít nhất phải chống đỡ được nửa canh giờ sau khi mưa tạnh.”

Nửa canh giờ? Lưu Anh lo lắng nhíu chặt mày, thân thể nhẹ run lên: “Chúng ta đi nhanh đi, ta không sao!”

Cổ Tích Triều gật đầu, hai người tiếp tục tiến lên trong mưa. Lúc này mưa to đã có xu hướng nhỏ lại, mây đen giăng đầy trời ảm ảm trong đó đã có thể nhìn thấy vài đạo bạch quang, xem ra là ngày sắp trở lại, mây tan, gió tạnh, sau cơn mưa trời lại sáng.

29. Chương 29

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Mưa đã bắt đầu ngớt, dưới cầu đá, bè gỗ vẫn yên lặng ẩn mình trong khoảng tối, cũng che đi khuôn mặt của Thích Thiều Thương.

Thiết Thủ từ sau khi rơi xuống nước tỉnh lại liền không tiếp tục gây ra hỗn loạn cùng không hề nhúc nhích. Truy Mệnh xem qua mạch của hắn, xác định không có gì đáng ngại, lúc này mới yên lòng.

Thích Thiều Thương vừa rồi lén nhìn ra thấy Hoàng Kim Lân dẫn theo một đám người áo tối (cái loại áo rơm rơm che mưa thời xưa á), hắc phục hướng theo phía hai người Cổ Tích Triều biến mất vội vã đuổi theo. Trong lòng không khỏi lo lắng, cái gì khiến cho Hoàng Kim Lân biết rõ phương hướng, chẳng lẽ....? Hắn biết rõ không được nghĩ, nghĩ nhiều sẽ loạn, Cổ Tích Triều cùng hắn phân ra hai đường, cũng đã quyết định việc mà hai bên phải làm. Hiện tại cho dù đầy bụng nghi ngờ, hắn cũng không thể bỏ lại việc của mình mà đuổi theo tương trợ, chỉ có thể tin vào mưu kế cùng lòng dạ người kia tuyệt đối không dễ dàng bị bắt.

Nhưng nói thì nói vậy, nhưng trong lòng cũng khó có thể bình tĩnh. Từng một lần bị truy đuổi, chính mình cũng không ít lần trải qua tình cảnh được người che dấu, bảo vệ, phân đường chạy trốn. Bình sinh không bao giờ vui mừng khi bản thân mình lại làm liên lụy đến huynh đệ, bằng hữu, vì mình mà hy sinh. Từ trước đến nay cũng chưa từng nghĩ đến, có một ngày người che dấu mình lại là Cổ Tích Triều. Cổ Tích Triều đã từng phản bội hắn, giết hắn, nói hận hắn, đối hắn cười lạnh nói bất quá là trên cùng một chiếc thuyền, những người khác không quan hệ đến y.

Quả là một việc trên người, nhưng cũng lại là một việc khiến tâm can không khỏi rung động.

Làm cho hắn bất giác lại nghĩ đến một đêm uống rượu múa kiếm năm nào, nhớ đến người kia một lần duy nhất lộ ra ánh mắt trong suốt chân thật, nhớ đến cừu hận giữa bọn họ, nhớ đến cái giá lạnh của Tương Tử Yến, lại càng nhớ rõ trong bóng đêm y từng hỏi hắn: “Người có còn xem ta là bằng hữu?”

Đâu là thực? Đâu là giả? Khó quên? Khắc sâu vào ký ức?

Tâm của hắn từ trước đến giờ luôn nằm trong tay Cố Tích Triều, ý có thể trong vòng hai ba ngày làm cho hắn xem y như tri kỷ, thổ lộ tình cảm, bộc bạch tâm tính, lại có thể một đao chặt đứt tình ý, làm cho hắn hận thấu xương, khắc cốt ghi tâm, rồi lại có thể nói vài ba câu, vài giờ ảm đạm làm cho hắn khó quên cùng do dự (nói tóm lại là bị mỹ nhân quay như đế, uống cho một đời anh hùng).

Cố Tích Triều là người khiến cho hắn loạn tâm. Mỗi lần nghĩ đến y tâm lại ần ần đau nhức.

Đang lâm vào trầm tư, liền nghe Truy Mệnh bên tai nhẹ nhàng nhắc nhở: “Thích đại ca, hết mưa rồi.”

Thích Thiếu Thương lúc này mới cắt đứt dòng suy nghĩ, nhìn ra phía ngoài. Quả nhiên mây đen trên trời đã tán đi, mưa đã ngừng, nước sông cũng nhờ đó mà yên ả trở lại, không còn chảy siết như lúc này, không khỏi lộ ra vẻ mặt vui mừng: “Chỉ cần chờ thuyền đến nữa thôi.”

Đứng đợi trong khoảng nửa khắc, quả nhiên xa xa liền thấy một con thuyền thân đen chậm chậm tiến đến, thân thuyền không lớn, chỉ có khả năng chứa khoảng năm sáu người. Lúc này người chèo thuyền đang đứng ở đầu mũi chống sào, đầu đội đầu lợp che mưa gió, thân khoác một chiếc áo tơi, ống quần được xắn lên quá gối để lộ ra nước da màu nâu đen.

Nghe được tiếng gọi của Thích Thiếu Thương, gã không nhanh không chậm chống sào tiến đến, cách khoảng ba bàn tay thì dừng lại: “Muốn lên thuyền? Đi đến đâu?”

Về mặt Thích Thiếu Thương vô cùng tự nhiên nói: “Chúng ta muốn ra khỏi thành.”

Lúc này người chèo thuyền không khỏi trộm đưa mắt đánh giá ba người bọn họ, một người giống như đang hôn mê, một người lại tựa hồ bị thương khá nặng, với tình huống này e rằng không phải là loại người bình thường.

30. Chương 30

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Thích Thiếu Thương thấy người chèo thuyền không lên tiếng đáp lời, vội cất cao giọng trấn an: “Nhà dò chó sợ, huynh đệ của ta đột nhiên mắc chứng điên, ngay cả người thân trong nhà cũng không nhận ra nên mới ra tay đánh thương người. Thật vất vả mới chế trụ được y, nghĩ muốn đưa người ra khỏi thành tìm đạo quán, nhờ đạo trưởng xua đuổi ma chứng. Lại bất ngờ gặp phải trời mưa gió nên mới dừng lại nơi này. Cứu người như cứu hỏa, mong người giúp chúng ta ra khỏi thành, trên đường tuyệt không có người đến gây chuyện.”

Hắn lại từ trong áo móc ra ngân lượng, ước chừng khoảng hai thỏi năm lượng đưa đến trước mặt người chèo thuyền nói: “Đây là tiền đồ chúng ta trả cho người.”

“Không phải, tiền đồ không phải là vấn đề.” Người chèo thuyền cũng không mấy cao hứng nhẹ giọng thì thầm, thanh âm nghe ra cũng không phải là một người lớn tuổi. Gã vừa định nói tiếp thì từ trong thuyền truyền ra một thanh âm của một vị trung niên nam tử, âm hưởng mang theo chút tang thương.

“Tiểu Giang, để cho bọn họ lên thuyền đi. Có dịp giúp đỡ người khác cũng không phải là dễ dàng.”

Người bị gọi là Tiểu Giang ai thán đáp lời, dùng sào tạm ổn định thân thuyền, dùng một tấm phản đặt vào chỗ lõm bên mạn thuyền, làm thành đường cho ba người Thích Thiếu Thương lần lượt lên thuyền.

Đợi một lát, gã liền sọc lên tấm vải che khuất thân thuyền, hướng ba người Thích Thiếu Thương nói: “Ba vị, thỉnh đi vào bên trong, từ nơi này đến cửa thành vẫn còn một đoạn thủy lộ.”

Thích Thiếu Thương tạ gã, dẫn đầu tiến vào bên trong. Chỉ thấy bên trong thuyền có một vị nam tử đang ngồi, tuổi ước chừng khoảng ba bảy, ba tám, dáng người gầy yếu, sắc mặt vàng vọt, nhưng không nhìn ra chút nào tầm thường, ba phần nhàn nhã, bảy phần hiền từ. Ngón tay tinh tế đang cầm một ống thuốc Lào, chậm rãi rút ra khỏi miệng, bên môi cũng mang theo nụ cười có chút say sưa.

Thích Thiếu Thương ôm quyền thi lễ: “Xin hỏi vị đại nhân đây xưng hô như thế nào?”

Trung niên nam tử buông ống thuốc Lào, nhìn ba người bọn họ ha hả cười trả lời: “Tại hạ họ Tần, làm trưởng phòng văn thư, thường vẫn đi lại trên thủy đạo này.”

“Nguyên lai là Tần tiên sinh, ba người huynh đệ chúng ta bị mưa gió ngăn đường, hạnh ngộ tiên sinh đưa tay tương trợ, tại hạ vô cùng cảm kích.” Thích Thiệu Thương hành tẩu giang hồ, mặc dù mang một tâm ngạo khí nam nhi, nhưng nói đến cấp bậc lễ nghĩa cũng không phải là không biết, huống chi lúc này là đối với người đưa tay tương trợ.

Tần tiên sinh vẫn mặt mang tươi cười, lại hút hai cái, liền đem ống thuốc Lào để qua một bên, ngón tay vỗ về đầu tẩu thuốc đậm màu trà nói: “Viện thủ thực không dám nhận, mọi người xuất môn mưu nghề nghiệp quả thật không dễ dàng. Thuyền giúp người đi một đoạn đường cũng là quy củ của thủy lộ. Ta xem khách quan mặc dù trạng thái chật vật, nhưng cũng không dấu được khí vũ hiên ngang, hai vị khách đồng hành đây cùng là khí chất hơn người, biết đâu hôm nay thật ra lại là Tần mỡ may mắn.”

Nghe hần thốt ra lời này, Thích Thiệu Thương cùng Truy Mệnh không khỏi động tâm, người bình thường ánh mắt sao có thể chính lợi hại đến mức độ này? Nhưng nếu nói trưởng phòng tiên sinh đã từng duyệt qua vô số người, ánh mắt lợi hại cũng không thể đến mức này. Chỉ là cái gọi đã bước lên thuyền không thể quay đầu, lúc này ngoại trừ thích ứng với mọi tình cảnh, yên lặng theo dõi kỳ biến, cũng không còn con đường thứ hai để đi.

Không gian yên lặng không một tiếng động, ngồi trong khoang thuyền, bên tai nghe tiếng nước vỗ vào mạn thuyền, tiếng sào nhẹ khua, một phiến lá lạc hạ trên ô bông người lái thuyền, thuyền vẫn nhẹ nhàng theo thủy lộ thẳng tiến.

31. Chương 31

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

“Cố công tử, hết mưa rồi.” Lưu Anh ngẩng đầu, vươn tay đón những hạt mưa từ giữa không trung rơi xuống, chỉ có vài giọt bị gió lay động rời khỏi cành cây đáp xuống tay nàng, còn lại không hề có một giọt nào rơi xuống.

Cố Tích Triều thật sâu thở ra một hơi, toàn thân y ướt đẫm, nhìn qua Lưu Anh cũng chẳng khá gì hơn, Hai người đi dưới mưa đã khá lâu lúc này liền cảm thấy đường phố trước mắt dường như sống lại, ngẫu nhiên có vài tán dù hoa được du khách đi đường xếp lại tạo thành những thanh âm nhỏ nhỏ đánh tan sự yên tĩnh vốn có.

“Đúng là Giang Nam hảo tiết...”

Cố Tích Triều khẽ nhếch khóe môi thành một độ cung mỹ lệ, bên khóe miệng vẫn mang theo một chút cuồng ngạo. Y ngẩng đầu nhìn ra xa, khẽ nâng cánh tay, đuổi ra một thân ẩm ướt, tình giọt nước trượt dọc theo cổ tay tinh tế lạc hạ mặt đất, từng giọt từng giọt tựa như tỏa ra một thứ ánh sáng nhàn nhạt.

Nhìn bộ dáng nhàn nhã của y, Lưu Anh nhin không được có chút lo lắng: “Cố công tử, bọn họ rất nhanh sẽ đuổi đến, chúng ta không chạy trốn sao?”

“Không trốn, mưa đã tạnh, cho dù chúng ta cẩn thận đến mấy cũng khó có thể xóa hết dấu vết, nếu sớm muộn cũng bị đuổi kịp, không bằng...” Cố Tích Triều thu hồi cánh tay, nửa quay đầu nhìn Lưu Anh, ôn hòa cười nói: “Chúng ta ở chỗ này chờ Hoàng đại nhân được không?”

“A?” Lưu Anh kinh ngạc há to miệng, đôi mắt phượng ướt át chăm chú nhìn vào ánh mắt trong veo của Cố Tích Triều, tâm tư lưu chuyển, nhưng cũng đoán không ra những lời này y nói có hàm nghĩa gì, chỉ cảm thấy hạt mưa trôi vào miệng, nhưng lại cảm thấy cổ họng phi thường khô khốc.

Lần này dấu vết để lại trên mặt đất cũng khiến cho Hoàng Kim Lân không thôi nhíu mày. Cái này tuyệt đối không phải không cẩn thận lưu lại, là một mảng, bên cạnh vũng nước cạn trên mặt đất lưu lại một mảng

đỏ sẫm rất đáng chú ý.

“Nhìn xem phụ cận có lưu lại cái gì không?” Hoàng Kim Lân hạ lệnh.

Không bao lâu sau thuộc hạ liền nhanh chóng hồi báo: “Đại nhân, trên thân cây phía trước lưu lại dấu vết của chưởng phong.

Hoàng Kim Lân tiến lên phía trước vài bước, chỉ cần nhìn sơ qua cũng nhận ra rõ ràng nơi này có người phát chưởng. Chưởng phong khi đến sát vỏ cây thì sụt qua, mang đi vài phần vỏ cây.

Phía sau đã có thủ hạ nhện không được xen mồm dò hỏi: “Đại nhân, có phải bọn họ giữa đường xảy ra nội chiến không? Thích Thiếu Thương và Cố Tích Triều chẳng phải là tử địch sao?”

Hoàng Kim Lân lấy tay sờ qua lớp vỏ cây, khề hừ mũi: “Không, bọn họ bây giờ đã ngồi chung một chiếc thuyền, lấy tính cách Cố Tích Triều mà nói, tuyệt đối không phải trong lúc ngàn cân treo sợi tóc này lại cùng Thích Thiếu Thương trở mặt thành thù. Mà Thích Thiếu Thương cùng Truy Mệnh là những kẻ lấy đại cục làm trọng, càng không thể để cho chuyện như vậy phát sinh.”

“Vậy dấu vết này?”

Hoàng Kim Lân híp mắt, chậm rãi nói: “Có lẽ bọn họ gặp phải địch nhân, có lẽ vừa rồi Nhật Minh không chế khiến cho độc trong người Thiết Thủ lần nữa phát tác, càng có thể đây chỉ là một nghi trận do bọn chúng bày ra. Mặc kệ là như thế nào, cẩn thận điều tra bốn phía rồi lập tức hồi báo cho ta.”

“Vâng.” Hắc Vũ một hồi nghe đội trưởng một phen phân tích tình huống, tâm càng thêm bội phục, lập tức lãnh mệnh rời đi tra xét cẩn thận khắp xung quanh.

“Hỏi bẩm đại nhân, không phát hiện điều gì.”

“Không phát hiện.”

“Không phát hiện.”

...

Hoàng Kim Lân đứng dưới tán cây, ánh mắt lướt qua đánh giá vài đạo bạch ngân(ánh sáng), bên tai không ngừng nghe ba chữ “không phát hiện” lặp đi lặp lại, mỗi lần nghe mi lại khề động.

Thật sự là chỉ muốn cầm chân truy binh, tranh thủ thời gian trốn chạy nên mới bày ra nghi trận này sao? Hoàng Kim Lân biết rõ, Thích Thiếu Thương và Truy mệnh tuy thông minh nhưng lại không chứa quá nhiều tâm tư, tuy nhiên Cố Tích Triều là kẻ quỷ kế đa đoan, trong đầu y đang suy nghĩ cái gì khó ai có thể đoán được?

Trên đỉnh đầu, sắc trời sau cơn mưa đã dần trở nên quang đãng, từ tầng mây phía đông bắc tầng đạo ánh sáng xuyên qua tầng mây nặng nề chiếu xuống mặt đất. Mọi hơi thở vẫn còn mang theo một chút phong vị ẩm ướt, từng hạt mưa nhỏ lấp lánh như chỉ bạc chạm vào da mặt lưu lại cảm giác băng lãnh, tê dại.

Hoàng Kim Lân bắt đắc dĩ cắn răng nói: “Tiếp tục tiến về phía trước.”

32. Chương 32

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

“Hai vị đồng bạn này thật không giống như bị mắc chứng điên, mà là trúng phải cổ thuật.” Trong khoang thuyền vẫn không ngừng lắc lư, Tàn tiên sinh nhẹ gõ gõ làm rơi ra những đám tàn tro trên ống điều, sau đó lại lần nữa châm lửa, hít một hơi, phả ra sương khói mịt mờ

Thích Thiếu Thương nhìn hắc, trong tâm đã sớm có sự chuẩn bị nên cũng không quá mức kinh hoảng, chỉ cười cười chỉ vào Thiết Thủ nói: “Tàn tiên sinh quả là kiến thức uyên bác, chính ta đây cũng không biết vị

huynh đệ của mình trúng phải cái gì, các đại phu đều nói vô trị, có bệnh mà chạy chữa khắp nơi đều không được nên chỉ có thể tìm mấy vị đạo trưởng có chút tu vi trừ đi ma chướng.”

Tần tiên sinh nghe vậy chỉ gật gật đầu nói: “Tại hạ tuy nói đây là cổ, nhưng cũng chưa từng gặp qua người bị cổ độc phát tác. Vừa rồi khi người lên thuyền có nói qua hắc đột nhiên phát chứng điên, ngay cả người thân cũng có thể đả thường. Lại nhìn khí sắc của hắc nhợt nhạt, ám khí quá sâu, mới hồ đồ phán đoán như vậy.”

Truy Mệnh từ nãy giờ đã âm thầm vận công chuẩn bị nghênh chiến, yên lặng nhìn hai người trước mặt nói qua nói lại, cũng chen miệng vào hỏi một câu: “Tần tiên sinh thường đi lại trên thủy đạo này, chắc là là một buôn bán lấy thủy lộ làm sinh ý? Nghĩ đến chắc phải là một đại gia thương.”

“Không dám không dám, này Tô Hàng hai phủ, tiểu thương thông thuộc nơi này cũng không ít, nào có cái gì có thể xưng là đại. Ta tuy có một chút vốn liếng kinh doanh, nhưng nói đến thủy lộ thì khắp phủ Tô Châu này hơn phân nửa đều dựa vào thủy lộ để mưu sinh, cái gọi là uống nước mà sống cũng không phải là nói quá.” Tần tiên sinh vẫn một bên hút thuốc lạt, một bên nhẹ giọng giải thích, ngữ điệu thủy chung vẫn vững vàng, thông thả, cũng không nói vào trọng điểm, càng làm cho người nghe không biết được hắc sâu cạn thế nào.

Truy Mệnh khẽ động động thân, trên người còn mang thương tích, lại phải dầm mưa một khoảng thời gian dài, nhịn không được ho khan vài tiếng rồi mới hỏi: “Chỉ không biết thủy lộ này có an toàn hay không?”

Tần tiên sinh ha ha cười lớn, giữa sương khói vẩn vơ một bên ria mép của mình nói: “Cái gọi là giang (sông), hồ cũng giống như người trong giang hồ. Lúc thì nơi đầu sóng ngọn gió, lúc ngàn dặm vô lo, muốn ta nói hiện tại vẫn an toàn cũng được.”

Truy Mệnh gật gật đầu, mỉm cười: “Tiên sinh thật sự giống bậc trí giả.”

Hắc vừa dứt lời, đột nhiên bên ngoài khoang thuyền liền có bóng một chiếc thuyền khác lướt qua, Tiểu Giang cao giọng hỏi: “Vị huynh đệ này, vì sao giữa đường lại quay về?”

Có thanh âm hắc tử nhanh chóng đáp lời: “Cửa thành đã đóng, muốn đi qua phải có lệnh thông hành của phủ nha, các người cũng nên sớm trở về cho kịp.” Nói xong, bóng thuyền kia liền từ từ trôi xa.

Thích Thiếu Thương cùng Truy Mệnh âm thầm liếc mắt nhìn nhau, tuy rằng không nói, nhưng cả hai người không hẹn mà cùng nghiền ngẫm làm thế nào để thông qua một ải này.

Tần tiên sinh lại tựa như không hề phát hiện ra, híp mắt nhả ra một vòng khói thuốc, cất giọng phân phó: “Tiểu Giang, đem lá cờ đỏ cắm lên đỉnh thuyền.”

Bên ngoài khoang thuyền mộc mạc, Tiểu Giang từ trong lòng lấy ra một lá cờ, cắm lên đỉnh thuyền. Lá cờ kia hình tam giác, đón gió mở ra, trên thân cờ thêu hoa văn bạch sắc bên trong viết một chữ “Tịch”

.....

“Hồi bẩm đại nhân, không phát hiện được tung tích của bọn họ.”

“Hồi bẩm đại nhân, không phát hiện được tung tích gì.”

Theo vết máu kia một đường đuổi tới, nhưng cho dù truy lùng thế nào thì người vẫn vô tung vô ảnh, không lưu lại bất cứ dấu vết gì. Điều này là không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng.

Muốn nói dưới cơn mưa to, dấu vết khó bảo tồn thì còn có thể hiểu được. Nay mưa đã tạnh, chỉ còn sót lại vài giọt không đáng kể, bọn họ cho dù có cẩn thận đến mức nào thì cũng không thể ngay cả một chút tung tích cũng không để lại.

Chẳng lẽ truy đuổi sai phương hướng? Chẳng lẽ phán đoán sai lầm? Chẳng lẽ bọn họ lại đi về phía cửa thành?

Hoàng Kim Lân trong lòng không khỏi luôn nghĩ về vết máu kia, nó rất cuộc vì sao lại xuất hiện vẫn không thể đoán được. Nhưng bản năng nhiều năm lẫn lộn sa trường cho hắc biết có cái gì đó, nhất định là có một cái gì đó rất quan trọng mà hắc chưa thể nghĩ thông suốt.

Hắn vừa thả chậm cước bộ, vừa âm thầm suy nghĩ, ánh mắt lướt qua người đám thủ hạ, là hắc vũ của hắn, là Hắc Vũ do chính tay hắn huấn luyện ra, nhưng nếu so với thập bát kim tôn năm xưa hoàn toàn khác biệt một trời một vực.

Năm đó, thập bát kim tôn kim an bảo mã (yên vàng, ngựa tốt), ngọc lữ khôi giáp (đai ngọc, giáp cứng), một người một ngựa ngạo khí hiên ngang, cao ngạo tựa thiên binh thiên tướng. Mà bây giờ, toàn thân màu đen, đầu lạp đen, áo tơi cũng mang màu ô hắc thoát nhìn giống như lũ dơi dạ hành trong bóng đêm, không có đặc quyền, nếu không có nhiệm vụ liền cũng không có ý nghĩa mà tồn tại, dần dần mai một trong một góc u tối nào đó. Suy nghĩ này làm cho hắn nhớ đến Cửu U ở Ngự Trì tử năm xưa.

33. Chương 33

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Giữa một mảnh đen tối, một điểm nhỏ đã thu hút ánh mắt hắn.

Đó là một kẻ gầy nhỏ đứng sau cùng trong đám Hắc Vũ, bên đai lưng màu đen lúc này lại để lộ ra một chút hà bao màu hồng nhạt, lộ ra bên ngoài áo tơi thập phần.

Hoàng Kim Lâm thoáng kinh ngạc, gút mắc nhỏ trong lòng nhanh chóng liền thông suốt, vội đưa ánh mắt rời khỏi đám người, Khóe miệng không thể ức chế lộ ra một mặt tươi cười, phát tay cho người thân tín đến gần, nhỏ giọng phân phó một phen.

Khi đi vào một khoảng đất rộng rãi, chỉ một cái thủ thế, toàn bộ Hắc Vũ đã qua huấn luyện lập tức lui về sau, chỉ còn lại hai người vẫn đứng nguyên giữa sân, một cao một thấp, đơn độc đứng bên nhau.

“Cố Tích Triều, ngươi còn muốn trốn đến nơi nào?” Hoàng Kim Lâm đứng trên con đường đầy bùn đất. Sắc trời đã sáng hơn lúc vừa rồi một chút, gió lay động nhánh cây làm cho những giọt mưa còn đọng lại trên cành lá rơi xuống đất, hắn đứng ở nơi đó đưa ánh mắt âm trầm chăm chú nhìn người đối diện, những giọt nước lạnh lẽo quất vào mặt mang theo cảm giác thống khoái, trong lòng vui vẻ đến mức run rẩy.

Dưới bóng râm của đầu lạp, Cố Tích Triều nhẹ nâng môi mỉm cười, ý cười loan đến cả đầu mày khóe mắt, khinh miệt giống như đang xem một kẻ hề diễn trò, thanh âm lạnh lạnh vang lên giữa mảnh đất trống trải: “Hoàng đại nhân khó có được một lần hảo nhân lực.”

Chỉ một lời đã khiến cho tâm tình vui vẻ của Hoàng Kim Lâm khi phát hiện được hành tung của Cố Tích Triều trong phút chốc vỡ vụn không để lại chút dấu vết. Điều làm kẻ khác không cam lòng chính là một Cố Tích Triều như vậy, một Cố Tích Triều mỉm cười khinh cuồng. Rõ ràng là bại phương, rõ ràng là con thú bị vây khốn giữa bầy thợ săn, rõ ràng chỉ một thân bố y tầm thường, một đứa con của kỹ nữ, ai cho y cái quyền kinh cuồng, ngạo mạn như vậy?

Trong lòng không khỏi tức giận, Hoàng Kim Lâm nghiêng răng nắm chặt tay, sắc mặt lại trở về vẻ âm trầm nhìn Cố Tích Triều, xem thủ hạ của mình như đám mây đen tụ tập lại thành một vòng tròn, đem hai người đơn độc vây lại ở giữa.

Hoàng Kim Lâm âm trầm cười nói: “Cố Tích Triều, ta nhớ rõ không phải ngươi từng nuôi một con chim ưng sao? Đại khái trong lòng chắc cũng tự đem mình so sánh với chim ưng, sải cánh trời cao, ngạo du cửu thiên. Chỉ tiếc là vùng vẫy lâu như vậy, ngay cả cánh cũng chẳng thể giương ra, bất quá cũng chỉ là con hoàng tước bị người khác nắm trong lòng bàn tay, vĩnh viễn cũng chỉ có thể coi năm ngón tay của người đó là thiên sơn.”

“Thật vậy sao?” Thanh âm của Cố Tích Triều vẫn trong trẻo nhưng lại thêm mấy phần lạnh lùng, không chút nào yếu thế, “Hoàng đại nhân là muốn nhắc nhở Cố Tích Triều đã làm cầu cho phụ thân ngươi? Như vậy xin hỏi Hoàng đại nhân hiện tại là cầu của ai? Thiên hạ biết rõ Cố Tích Triều thua ở kim điện, nhưng phó gia cũng chỉ là một kẻ bại trận, là thảm bại, hoàn toàn thảm bại, liên lụy cửu tộc, cả nhà lâm vào họa kiếp không có ngày xoay chuyển tình thế. Giống như Hoàng đại nhân đây, cho dù may mắn thoát nạn cũng

tránh không được cái hoàn cảnh chó nhà có tang, giống mấy con chuột chui rúc dưới cổng rãnh, nhìn tình cảnh ấy cũng khiến Tích Triều tâm sinh thương hại.” (Miệng mồn độc địa tỷ lệ thuận với khuôn mặt xinh đẹp >.<>

“Cố Tích Triều!” Nghiến răng nghiến lợi đã không còn đủ để Hoàng Kim Lân biểu thị sự giận dữ trong lòng, hắn chỉ cảm thấy trong đầu như có một ngọn lửa không ngừng thiêu đốt, chỉ muốn đem người đối diện thiêu không còn tro cốt, muốn đem y ăn tươi nuốt sống. Cố Tích Triều, Cố Tích Triều lại dám dùng cái từ ‘thương hại’ đối hắn mà nói, dám đem việc phó gia bại trận làm thành mũi mâu đánh lại chính mình, từng câu từng chữ nhục mạ đều nhắm đến điểm yếu trong lòng hắn mà hướng đến.

Nhưng hắn không thể giận, tuyệt đối không thể. Cùng Cố Tích Triều đối mặt tuyệt đối phải giữ vững tỉnh táo, chỉ cần một chút lơ đãng sẽ bị y nắm mũi dẫn đi.Chương 24

Hoàng Kim Lân mạnh mẽ áp chế tâm tình, khước miệng miễn cưỡng nhếch lên một nụ cười: “Cố ý chọc giận ta để đánh lạc hướng sao? Người không khỏi quá mức tự đề cao chính mình. Nói, Thích Thiệu Thương bọn họ ở đâu?”

Cố Tích Triều hạ mi cười nhẹ: “Hoàng đại nhân muốn làm Gia Cát cũng có chút quá chậm đi, huống chi người hỏi ta sẽ nói sao? Nực cười. Thua trên Kim Loan điện, Văn Tình tự sát, mất đi vô công, tất cả ta đều có thể vượt qua, người cho rằng còn có thứ gì có thể không chế ta?”

Tạm dừng một chút, Hoàng Kim Lân ti tiện nói: “Như vậy, hiện tại người không có đến thăm Văn Tình?”

Cố Tích Triều khẽ nhướng mi, xả ra một nụ cười khinh thường, trào phúng, “Nếu ngay cả một chút thể diện cuối cùng của Phó gia cũng giữ không được, Hoàng Kim Lân người vì sao lại còn sống?”

“Vì sao?” Khước miệng Hoàng Kim Lân ẩn ẩn có chút co rút, thật muốn cách không nắm lấy cổ áo Cố Tích Triều, siết chặt, hảo hảo rống giận: “Người có biết ta hận người đến mức nào hay không? Phụ thân trước đây không nên phái người đi giết Thích Thiệu Thương, người một đường truy giết, chẳng những không quả quyết, không hoàn thành nhiệm vụ, còn cùng Thích Thiệu Thương dây dưa không rõ. Kết quả làm cho chúng ta hao binh tổn tướng, kế hoạch của phụ thân tan tác không nói còn liên lụy đến Văn Tình chết thảm, Phó gia diệt môn. Người có biết tất cả nữ quyến trong phủ đều bị ép buộc tiến vào bạch lăng, huynh đệ ruột thịt đều bị đẩy lên đoạn đầu đài là cảnh tượng như thế nào không?”

“Cầu càng nhiều, cái giá phải trả càng lớn, người cho là như thế nào? Thua chính là thua. chỉ có những kẻ cam lòng bại trận mới so đo về những việc đó.” Đối mặt với Hoàng Kim Lân thái dương đã bạo phát gân xanh, Cố Tích Triều vẫn kiên định từng lời, thất lưỡng thẳng tắp, màu đen của đầu lạp cũng như chìm vào bóng tối.

“Đó là vì người không phải là ta.” Hoàng Kim Lân cắn răng nói.

Cố Tích Triều ngẩng đầu, mỉm cười: “Hoàng đại nhân rốt cuộc vẫn là kiềm chế không được, không sợ trúng phải kế khích tướng của Tích Triều? Trong lời nói của người có nghĩ đến tân chủ tử, chỉ sợ những lời này nếu truyền ra ngoài sẽ tổn hại đến tín nhiệm vốn đã không nhiều lắm của hắn đối với người.”

“Tốt, rất tốt!” Trong mắt Hoàng Kim Lân hiện lên một tia tối tăm, chỉ một cử chỉ, khắp bốn phía đều nổi lên sát khí: “Vậy thì chớ trách ta không niệm tình cũ, Cố Tích Triều, người có thể chưa nghe nói đến Yến Pha Hoành Tỏa Trận của Hắc Vũ đi. Lấy lực của một mình người hãm thân trong trận, nhẹ thì trọng thương. nặng thì phế đi toàn thân gân cốt. Đến lúc đó cho dù người có tái dùng Diệt Ngân cũng không có tác dụng gì, vĩnh viễn trở thành phế nhân. Thế nào? Hiện tại nếu cầu xin tha thứ vẫn còn kịp, nếu không một khi trận pháp khởi động, không thấy máu tuyệt đối không thể lui.”

“Cầu xin tha thứ?” Cố Tích Triều ngẩng đầu cười dài, dưới đầu lạp hiện lên màu sắc của khuôn mặt, “Lấy cái gì để cầu xin tha thứ?”

Hoàng Kim Lân cười nói: “Người là người thông minh, sao cần ta phải đến dạy? Người vẫn còn hữu dụng, Tiểu Hầu Gia hiện tại không cần tính mạng của người. Chỉ cần người thúc thủ chịu trời, khai ra hành tung dám người Thích Thiệu Thương liền có thể rời đi.”

34. Chương 34

Edit: Nguyệt Phong + Beta: Linh Linh

Giữa vòng vây tràn ngập hắc khí, ẩn tàng sát khí. Cố Tích Triều cẩn thận quan sát bàn tay của những nhóm Hắc Vũ, bao tay không biết được làm từ chất liệu gỗ gì mà cứng rắn như hắc thạch, giống như cùng loại bao tay Đường Môn sử dụng để phóng ra ám khí, lại có thể che kín hoàn toàn mũi nhọn của xiềng xích nắm trong tay. Hiển nhiên là trận pháp đặc thù vũ khí.

Trên khuôn mặt y không có chút biến đổi, chậm rãi nói: “Thích Thiều Thương cùng Truy Mệnh và Thiết Thủ đã đi đường khác rồi.”

Hoàng Kim Lâm nghe vậy liền ép hỏi: “Vây huyết tích trên mặt đất từ đâu mà có? Bọn họ có đi qua con đường này không?”

Cố Tích Triều có chút tiếc nuối mỉm cười: “Ta còn tưởng Hoàng đại nhân đã thông minh lên được ít nhiều, không ngờ vẫn một bộ dáng ngu ngốc như cũ. Huyết tích đó cùng chướng phong đương nhiên là bẫy do ta bày ra, bằng không làm thế nào có thể thu hút được ánh mắt của toàn bộ thành viên Hắc Vũ mà trà trộn vào bên trong? Mà bọn họ đi đường nào, người nghĩ Thích Thiều Thương lại ngu xuẩn đến mức tiết lộ cho một tên cừu nhân như ta biết? Cho dù là hắc ngốc đi nữa, không lý ngay cả Truy Mệnh cũng hỏng đầu rồi sao?”

Hiểu rõ tính tình Cố Tích Triều, Hoàng Kim Lâm đã chuẩn bị tốt tất cả mọi phương pháp ứng phó, nhưng vạn lần cũng không ngờ đến Cố Tích Triều lại thẳng thắn nói với mình tất cả mọi sự như vậy, điều này không những khiến hắn không thể an tâm mà ngược lại càng thêm lo lắng. Cố Tích Triều là ai, là một kẻ đầy mình quỷ kế, trở mặt như trở bàn tay, lời y nói có thể tin? Đương nhiên là không. Không tin, nhưng lại có bằng chứng gì để phủ định? Hoàng Kim Lâm dần nhéo mắt lại, giống như chìm ửng đang chăm chăm nhìn con mồi, nghi ngờ dò hỏi: “Ngồi chung trên một chiếc thuyền, lại đang bị đuổi bắt, người sao lại đồng ý tách ra?”

“Ta không đồng ý, nhưng cũng không phải là một tên ngốc. Nếu như tất cả mọi người đều bị bắt thì ngày mai liền có nhiều hơn bốn cổ thi thể, ta cũng sẽ chẳng có cơ hội để lật ngược thế cờ này. Nhưng nếu bọn họ có thể thoát, chẳng những có thể kiềm chế lực lượng của Tiểu Hầu Gia, hơn nữa mọi việc vẫn còn đường xoay chuyển.”

“Chỉ vì vậy mà không tiếc đem thân mình vào nguy hiểm?”

“Người cho là một người bị thương, một người trúng độc, tự lại một chỗ có cơ hội thắng sao?”

“Vì sao không sớm tách ra, mà phải đợi đến lúc đó?”

“Bởi vì khi hết mưa rồi dấu vết sẽ bị lộ, tất sẽ bị các người đuổi theo. Không thể không tách ra, có không muốn cũng phải làm.”

Sau một chuỗi câu hỏi vừa rồi, Hoàng Kim Lâm có vẻ hơi hụt hẫng, rốt cuộc có chút trầm mặc xuống. Hắn cẩn thận đánh giá Cố Tích Triều, y vẫn một bộ dáng lạnh lùng, tự tại, nhàn nhã đứng trước mặt hắn. Hiện tại hắn chỉ có thể bắt đầu dī tin y (cuối cùng vẫn bị mī nhân dắt mũi=))).

Cố Tích Triều lúc này mới hỏi ngược lại hắn: “Hoàng đại nhân làm sao phát hiện được chúng ta?”

Hoàng Kim Lâm đưa một ngón tay chỉ về phía Lưu Anh, có vài phần đắc ý không thêm mở miệng. Ánh mắt Cố Tích Triều liếc qua người bên cạnh, Lưu Anh cũng vội vàng xem xét lại toàn thân. Lúc này nguyên nhân gây chuyện là chiếc hà bao màu hồng phấn vẫn lộ ra ngoài một cách rõ ràng.

“Ta...thực xin lỗi, Cố công tử.” Lưu Anh nắm lấy hà bao, nhanh chóng nhét lại vào trong quần áo, vẻ mặt áy náy không thôi.

Trong ánh mắt Cố Tích Triều cũng không có một phần trách cứ, y lười biếng nhìn Hoàng Kim Lâm như chờ đợi hắn hành động bước tiếp theo.

“Tạm thời tin người, thúc thủ chịu trôi chờ Tiểu Hầu Gia xử lý đi. Ngài còn muốn dùng người, chung quy cũng sẽ không hại đến tính mạng của người.” Hoàng Kim Luân nói xong, trong tâm liền tính toán làm sao để đuổi bắt đám người Thích Thiếu Thương. Nghĩ đến Hắc Vũ hôm nay có thể bắt được Cố Tích Triều, nếu có thể bắt luôn những người khác đương nhiên sẽ lập nên đại công, bản thân hắn liền có thể nổi danh, không cần suốt ngày chui rúc trong căn nhà tối tăm chật hẹp đó, cũng sẽ không bị người coi thường, sỉ nhục.

Loại dục vọng mãnh liệt này như tam muội hỏa trong lò luyện đan, tối ngày thiêu đốt tâm can của hắn, càng ngày càng vượng không thấy lụi tàn. Hôm nay lại giống như thời điểm để cho ra một lò linh đan tuyệt hảo, trong lòng hắn đã sớm tràn đầy kích động.

Cố Tích Triều nghe xong lời hắn liền tiến lên từng bước, từng bước, hướng về phía địch quân. Toàn bộ Hắc Vũ cũng theo từng bước chân của y đến gần mà thả lỏng cảnh giác, sát khí như một đám mây u ám lớn vờn trong không trung cũng từ từ phai nhạt đi không ít.

Lưu Anh cũng từng bước theo sau Cố Tích Triều, chợt nghe y bên cạnh cúi đầu nói nhỏ: “Theo sát.” Tâm nàng khẽ động, bất giác cảm nhận một hơi thở như phong vũ dần dần nổi lên.

Theo từng bước đi của Cố Tích triều, chiếc áo tơ quanh thân như một màn phi vũ hòa quyện với thanh phong phiêu đảng, hắc y như che khuất toàn bộ thân ảnh của y, thật sâu, thật ổn, từng bước vững vàng mà tiến lên, nhẹ nhàng, thanh thoát lại mang theo vài phần tiêu sái thâm nhập vào cốt tủy.

.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/thich-co-vong-uu>